Les entrevinenteses d’en Gaietà Penós; les penes d’en Gaietà Entrevingut.

(2006)

Carles Reig.

[Episodis i episodis (llargs de vida curta; curts de vida llarga)]

1. Anava dient... *Aquests no són els meus moros...!* Llegeixes que pertot arreu a Europa les “autoritats” s’autocensuren acollonides per tal de no “ferir les sensibilitats” dels creients sarraïns, car són creients extremadament fanocs i cagadets. I jo que, d’ençà que en vaig descobrir la literatura, gràcies a en Richard Burton, el millor escriptor del XIX, els creia entre els més avençats en matèries de sexe! Que baixos que han caiguts, pobres musulmans!

Les Mil i Una Nits – allò no era pas les capdeconyades de cap capellanot psicòtic – que es veu que és el que els fan seguir ara, pobres gamarussos.

Al contrari, aleshores els victorians **eren** els cagadets... D’això no fa tampoc tant...! En canvi, això altre dels sarraïns..., quina pena. Em sembla que, si no es desempalleguen de la merda de la religió, ja han begut oli.

Diu en Burton: *Pel que fa al turpiloqui de **Les Nits**..., convindrem que les ingènues indecències del text són pus tost grolleries divertides que no pas obscenitats, i, lliurades amb bon humor i prou enginy, són el “xerri de la saviesa” més que no pas les llavors que atien a la disbauxa... Són indecents, no pas depravades, i l’escleta naturalitat de llur nuesa gairebé les purifica, demostrant que hom hi tracta més de tarannàs i capteniments que no pas de punts de moralitat.*

Així són els llevantins, s’exprimeixen amb un llenguatge ingenu – homes, dones i canalla, tant si són prínceps com pagerols, caramaseres com meuques, enraonen com aquell badoc carrinclonet de francès en digué dels japonesos: “Són tan grollers que no saben anomenar les coses altre que per llur nom”...

*Als qui es queixen d’aqueixos crus vulgarismes i puerils indecències que apareixen a **Les Nits**, replicaré citant els mots que hom diu que el doctor Johnson digué a una dama que es plangué de les paraulotes del seu diccionari: “Senyora, les hi deu anar cercant...!”*

[Als pudibunds qui volen censurar aquestes traduccions] per culpa del que els nostres veïns en diuen “vici contra natura” – com si res pogués ésser contra la natura, quan la natura ho inclou tot! – només puc dic que amagar aqueixes coses només pot ésser contraproduent... Un tema tant interessant per a l’orientalista i l’antropòleg no pot ésser deixat a la foscor. Els qui, per vergonya o fàstic, voldrien que hom en suprimís fins i tot el més mínim esment, perquè diuen que és un perill que cal combatre com a mal creixent i letal contra el grau de natalitat – el plat fort per a la prosperitat nacional – els dic que crec, al contrari, que cal, sobretot, un acurat estudi de la qüestió...

Sí, ves; el cagarrinisme sempre censura, es disfressa ara de moro, ara de cristià, i ataca com un botxí maniàtic, forassenyat. La qüestió emprenyar la gent. Com en deia en Mencken...? Un moralista és aquell qui es desficia si mai a cap indret pensable qualsevol algú pogués potser tindre una bona estona de goig... Quelcom així. O millor: El capellanufisme (el puritanisme) – "és la desficiosa por que no fos cas que mai algú en algun lloc del món podria fer's que fos feliç..."

~~~~~

2. Caminant sol per la carretera, en Gaietà anava fent – hi feia Sol, la pols que aixecava el ventijol no era gaire densa, el trànsit hi era escàs... De sobte, abans d'un giravolt, hi ha un camió esventat que li arriba part darrere, un camió de soldats, un camió que treu una fumerada blanca... No sap on amagar's... L'han enxampat amb els pixats al ventre, com qui diu. Se li fotran damunt... Mes... Uf. Abans de fer-li cap, se'n desempalleguen, del camió explosiu... El deixen córrer per un camí adjacent cap a l'esquerra, mentre els soldats salten com poden... El camió anirà a esclatar i fer's mil bocins damunt qualque poblet de vora la carretera... Envaïts, els catalans, per desídia, per manca d'armament a mà. És tan evident. Mentrestant, en Gaietà s'ha amagat al remolc d'un altre camió (normal) que hi havia aturat a la vora dreta. El camioner li diu que es posi a l'altre costat, no fos cas que desequilibrés el camió, que amb el pes de tots dos encara el fotessin a la cuneta. "*Pugó pugnaç, pertinaç, de l'exèrcit enemic. Com treure'ns-el de sobre...?*" Maleeix.

Enigmàtic, el camioner contesta: "Féssim tostemps l'apologia de la reconquesta de les llibertats de la Catalònia sencera, no ens deixem mai atxul·lar pels venuts derrotistes. Les xàldigues al teixit català no són prous per a estripar'n l'estirp. És un teixit totbò, només parasitat per arnes insistents qui hem d'esclafar, i envant. D'arnat a armat – pas decisiu. Car... *Un poble armat, guanya el combat*. La reconquesta de les nostres llibertats, heus què. I per a reconquerir les nostres llibertats ens cal unir. Car *només un poble qui s'uneix, reconquereix*. Som petits i bemparits, altament resistents, i els fem escarransits, com els grecs abans la batalla. Com deia en Seferis, *els qui els fan més grossos, són els qui abans s'enfonsen*. Els botxins, la bòfia, els ben asseguts els fan grossos... Quins collons tenen aquells espantalls qui cal cremar. Mort als cofois, mort al cofoisme."

I van engegar el camió i van tornar enrere.

Al retrovisor, la fumera negra del poblet obliterat no era cap mal presagi, era el rerefons on llur heroïcitat romandria subratllada, en relleu èpic.

~~~~~

3. Si el simi assassí i malxerrat de la casa merdosa a Washington hagués sabut parlar com déu mana potser no ens trobaríem amb tanta de puta bomba. Sempre ha estat contra la proliferació "*nucular*" – com en diu, amb mentalitat i accent de mona. Si hagués estat contra la proliferació *nuclear* potser algú l'hauria escoltat, i

ara n'hi hauria menys, de bombes, no pas més i més i en mans més desavesades… Perill rai.

També – és tan malastruc, el pedaç! – si en el seu infame "*axis of evil*", eix d'avolesa, o àvol eix, o eix dels dolents – on hi havia la Pèrsia i la Corea – si hi hagués inclòs Andorra, ara tindríem (els catalonis) la bomba atòmica, i ni gavatxs ni castelladres ja no gosaven continuar de robar'ns les llibertats.

Catalònia potència nuclear! – ningú ja no ve a robar'ns i prohibir'ns de viure, i amb les nostres seleccions guanyem trofeus – i en acabat cerimònies victorioses, naltres, rai. *Feu's-e fotre ara, enemics avials!*

~~~~~

4. Parlant de gavatxs emprenyadors – merda jacobina, centralista dels collons – si es podien morir tots! Car… Es pot ésser més datpelcul…? Prohibir de negar el "genocidi" armeni…! Les galtes, malparits!I els repetits genocidis gavatxs…? Ben amagats! El genocidi contra occitans – "**mateu-los tots plegats, bons i dolents; déu ja es triarà els seus morts en acabat!**" – contra els malgaixos, contra els algerians… Què més prohibireu…? Quina vergonya d'ésser gavatx del XXI – quina degeneració!

~~~~~

5. Enmig de la foscor d'una nit sense fanals, en Gaietà havia de córrer a ca l'apotecari perquè sa padrina s'ofegava i li calien immediatament les "Asmones".

"Llas, minyó, totes les màquines espatllades" – li diu el plaent, riallós farmacèutic, engreixant-ne alguna amb un setrillet d'oli de màquina – "per xo, totes les medecines que lliurem, ho fem ben bé a la tum-tum-la-là. Si l'encertes, l'endevines – tot i que tenim bon ull, i nas. Si de tota manera sobreviviu, i trobeu que no us fan gaire de bo, i fins i tot, pitjor – us emmalalteix de valent – encara més, doncs res, això rai, torneu, que amb molt de gust us les canviarem."

~~~~~

6. Suposi amb mi per un instant que tanta de falòrnia sigui certa, que un home anomenat Pepet hagi viscut a qualsevol indret (diguéssim a un colònia romana) i els romans el torturessin i el creuclavessin (els romans eren bàrbars, i creuclavaven i torturaven per no res o per qualsevol "raó"). Com qualsevol altre home, o persona,
~~~~~

aquest Pepet ha patit i ha mort per mà de maleït botxí i ens mereix tota mena de compassió i pena.

Ara, suposi amb mi que aquest Pepet sigui (i ho sàpigui cent per cent) que és fill de déu (no pas d'un déu qualsevol, ep; del déu i prou)..., aleshores què...? No res, que la seua mort i el seu patiment no tenen cap mena de mèrit. Quin mèrit té d'ésser el fill del capità de tot, immortal, infinitament regnant, dut al cel, etc...? Quin mèrit al costat de tots els homes i persones que cada dia són torturats pels armats i les bòfies, i creuclavats i afusellats i bombardejats d'espetec, sense avís, pels cobejosos malparits...? Gent qui no són literalment fills de ningú, que "saben" que si van a qualque lloc després de mort (això per als més crèduls i enfalornits) serà potser un territori de tortura eterna – i en el millor cas d'observació avantatjada de com se la pelen al llur tron el Pepet i el pare barbut qui el va parir per a tota l'eternitat dels collons. Pse!

~~~~~

7. Per paisatges assolellats d'eixides i menjadors, hi voleien les faldilles estampades i tot hi són rialles mentre tots plegats es mengen els enciams i les viandes i, sobre, hi canten cançons – criat entre faldilles, té en Gaietà ànima de faldilleta en colors, de faldilletes pel romanent...

Dones, de ben tosset fins ara, que li n'agrada el tritlleig de la veu, li n'agrada la flor i el gaudi i la joia vital, li n'agrada la sentor...! Dones, llurs cuixes, llurs conys, llurs pits, llurs boques i savieses, llurs faldilles i peus, llur ardida vitalitat – vol rebotre-hi com coixinet de seda joiosament i florejada estampat!

~~~~~

8. Espanya és la carronya que cal deixar enrere d'una puta vegada. Prou arrossegar aqueixa carronya desagraïda. Que s'acabi de podrir sola al seu desert, xauxinant en l'odi bullent que raja. Per què l'hauríem de dur a Europa ni enlloc...? Carregats amb tal carronya molt pudent, quin paperet no hi fotem aumon...? El paperet del carallot, del geperut amb el gep aliè.

Cal saber dir prou. Fora carronya – ja no som geperuts, ja no duem un cos qui es descompon i no pot caminar sol – i, sobre, així ens ho agraeix, ens acoltella de continu per l'esquena. Quin gep més repugnant!

~~~~~
~~~~~

9. Què collons castelladruquegen els castelladregots...? **Ecs!**

I ara surt el xoriçu que els catalans haurien de castelladruquejar com castelladruqueja el xoriçu.

No, home, al contrari! Només els qui enraonen en català han de poder votar a Catalònia. *Car, si doncs no enraones en català, en què ets català...?* **En res**. I doncs, què hi véns a fotre el morro i remoure-hi merda, cabàs...?

Segon d'episodis i episodis (de penes i entrevinenteses d'en Gaietà o d'en Gaietà)

10. **Eleccions...?**: No fa pas gaire, durant la guerra anticatalana dels darrers anys trenta, els feixistes, sempre basquejant-se per anorrear'ns, bombardejaren [i sobretot, volpells i nics com sempre, feren bombardejar'ns pels feixistes mussolínics i els nazis hitlerians] – bombardejaren, dic, amb greu esquírria, les nostres ciutats. Bombardejaren les nostres ciutats...! – i ara ve el feixista Pikete (tètric representant del partit confesadament feixista PP: partit pheixista) i, com si no tinguéssim memòria, com si fóssim merdosos traïdors com ell, vol que hom li doni vots en tost de mastegots.

Els castelladres fa cinc-cents anys que es desficien per anorrear'ns, i ara un representant aliè i amb nom de xoriçu, del partit infiltrat dels castelladres (anomenat ben clarament el PSC: partit sofialitah castelladre) voldria que hom el votés quan només es mereix una sabata al cul.

Els castelladres robaren els noms ara ultrarepugnants d'"espanya" i d'"espanyol", de tal manera que si abans eren noms si fa no fa nobles – [emprats pels romans, per exemple; o pels grans historiadors i cronicaires, i descobridors i conqueridors catalans, per exemple; o per en Llull i tants i tants de científics catalans (Joan de Rocatallada, Ramon Sibiuda, Arnau de Vilanova, Miquel Servet, etc.) dels anys d'abans del verí castelladre portat per l'ocupació castelladra, sí que, si hi hagués hagut premi Nobel aleshores, ens els endúiem, si doncs no tots, bontròs] – de tal manera, dic, que si els noms d'abans de l'inic robatori, eren aplicables a tots els ibèrics: catalans, bascs, asturians, andalusos i portuguesos..., ara només és cosa de cagallons, i doncs inacceptable de totes totes pertot lo món.

I és anacrònic – i no cal dir altament i bavosament i repapiejantment de retardat mental – de veure que, res del que es dit "espanya" i "espanyol" en llibres i inscripcions d'abans que els castelladres en robessin el nom, sigui gens castelladre.

Molt sovint és català, o basc, o portuguès, o asturià, o andalús. (Les cinc nacions robades per les armes de l'avariciós castelladre.) I no té doncs res a veure amb els castelladres – *que més voldrien els miserables cagallons!*

~~~~~

11. Mort als balenfianos: Mort als qui ens divideixen perquè aviat no siguem sinó res.

Diu un gènit – és a dir, no pas jo, ans un gènit – n'Albert Einstein (27-XI-1949): "–Si una nació en domina d'altres, poc es podrà estar de posar en pràctica la coneguda divisa **Divide et Impera**. Ras i curt, això vol dir: –*Crearà la rancúnia entre els pobles sotmesos per ço que no s'uneixin – que no s'uneixin – per tal que, desunits, no puguin treure's el jou que els endogala*."

~~~~~

12. Entre dos anuncis hi ha el ridícul jugador blanc.

Ridícul jugador famós davant les càmeres; hi ha un espetec (quelcom que ha caigut) i alhora, amb el sotrac, li cau al jugador aixarop d'allò que havia a la taula damunt la panxa – es pensa que algú l'ha tocat amb bala – s'aixeca esfereït: "–I've been shot: I'm bleeding!"

***

En Gaietà de jove només és trapezista; té un ocell groguet i una mà de branques a la sala de banys – se'l guaita molt – n'aprèn mètodes de vol.

***

Anunci d'aerosol que enganxa la roba a lloc – accent català de València – el pare, a la mitja part del partit de futbol que guaiten a la tevé ell i un fill seu. Veiem l'escena com qui té els ulls rere la càmera: els nostres ulls són dins el televisor – el pare a taula – mig a contrallum per la llum que entra del balcó – l'home assegut se sargeix els pantalons – li cauen els calçotets, i per això s'hi aplica l'aerosol serva-roba; la roba se t'encasta al cos quan te'n ruixes l'indret balderot; ara diu que està satisfet, l'home, mentre el fill, qui seu a la seua vora, se li'n riu afeccionadament; és un

minyó d'uns catorze anys, qui s'assembla a son pare; els dos se'n riuen, mentre del televisor que guaiten surt la veu catalana amb accent de València que diu que ara tornen al partit de futbol, i pare i fill s'hi posen bé, el pare sense deixar de sargir els pantalons que no porta, car va amb calçotets ara ben collats a la collonada.

Segon anunci: un conegut nan multimilionari hi fa de protagonista: diu la veu del banquer en off: "–Per a nosaltres no hi ha inversors petits; atenem l'inversor petit com atendríem el gros, fins i tot millor." A l'imatge, llausangers oficinistes qui s'inclinen lleument i reverent davant el petit multimilionari.

~~~~~

13. És molt fàcil defensar els drets de qui ens exterminen – costa molt més – i és molt més perillós, sota les armes dels uniformats – defensar els drets dels qui són (som) a frec d'extinció (car, més tard, quins favors n'extreuries, dels morts?)

~~~~~

14. Com aquell qui en l'historieta d'en... – (com es deia aquell de qui a "Seinfeld" se'n fotien tant, i qui va escriure una novel·la on el protagonista, fratricida mig místic, qui s'escapa de la presó com un altre català (o quasi), el comte de Montecristo, i duu el nom català (famós a Amèrica) de Farragut...?) – ah, en Cheever.

En Cheever.

Doncs, com aquell qui en l'historieta d'en Cheever, bo i nedant de piscina en piscina, – cada família un estanyol estantís, d'on s'aixeca mefítica boirina de corrupció – sense mai prou estona com qui diu d'eixugar's amb una bona tovallola, es feia, monomaniàtic, el món – un món limitat a la gairebé il·limitada teranyina suburbial de la burgesia ensopida... – com ell, així naltres, qui ens fèiem la vila de senyera en senyera, clandestins, per camins alternatius i molt sovint subterranis.

Senyeres: les precioses, molt perseguides banderes de les nou barres, cinc grogues quatre vermelles, un estel de l'independència blanc en un triangle blau... qui tanta de gent prohibida tanmateix ensenya bo i desafiant la pena de mort.

~~~~~
~~~~~

15. En un gimnàs enterrat xerrem amb els reserves. En Gaietà, sempre amic d'ajudar altri (i més doncs un pobre reserva en un rònec gimnàs subterrani), s'atansa a fer un massatge al peu d'un atleta desmanegat... Orgasme irrisori de l'atleta, alhora xuclant un escuradents com qui xuclaria un vitet. Ridiculitzat, a en Gaietà li cau la cara de vergonya.

~~~~~

16. "–Quina vergonya! Prou anar llepant culs. No se'n cansaran mai. Els botiflers de la generalitat no representen els catalans. La generalitat és un apèndix del poder fastigós, moribund, encomanamorts, que ja no podem endurar. Els autèntics representants de Catalònia són els catalans de tot arreu, d'Alacant a Perpinyà, qui volem l'independència ara mateix i per qualsevol mitjà que ens la dugui. Tots els altres són botiflers – **car com pots representar un poble sense abans comprometre't a voler'n la llibertat!** – botiflers fastigosos, culpables, sense cap autoritat ni legitimitat, i passables doncs per l'adreçador molt eriçat dels alliberadors.

Això digué un any abans d'exiliar's en Gaietà.

I mentre s'exiliava, la cua escapçada, això: "*–Bé, ja us ho fotreu.*"

~~~~~

17. A pagès les sentors fan trempar; el fang nou del rec qui es reenceta; el llim, l'antiga segla; la molsa als còdols del riu; els fruits massa madurs; l'herba i el fenc i el dall; i els fems i les bonyigues; i les herbes dels vessants; i la suor de les haveries.

~~~~~

18. La seua camisa de dormir put a florit, la cambra a romàtic, el llit a resclosit – antiga casa desfeta, a cops de maça esbalçada – has amagats a fora els ganivets que tanmateix trobes sense cercar'ls – què hi fan ací? – res – tothom qui ha anat a la guerra en presumeix arrogantment, però encara en presumeixen amb més fastigosa empesa les fades mullers. Però tu hi has anat i no dius res. Hi fores l'heroi. L'heroi no presumeix. Ni et cal, pujares al més alt i mai no en caigueres, en davallares pausadament, no pas fastiguejat, mes sí buit.

Canal negre: hi ets inacceptable.

Futur acomplert: irreparable.
~~~~~

Tercer d'episodis i episodis (d'en Gaietà Entrevingut, i l'altre)

19. En acabat que en Gaietà hi ha parlat amicalment, l'aviador davalla entre els gratacels, i tothom n'estaven força esverats: suaven, renegaven, pregaven, s'esfereïen. Esblaïmats, sagnaven. Quan l'aparell guiat per l'hàbil aviador aterra a un terrat, l'heroic dret i recte prohom ve cap als seients on hi eren en Gaietà i son fill, i els diu: "*–Abaix a la placeta hi ha un heliport on hi tenen helicòpters de lloguer. Els he trucats i en tenen un per a valtres. Au.*" En Gaietà li diu que li n'està molt agraït, per l'inesperat favor. Taciturn, l'aviador fa una lleu capcinadeta i llavors tanca la porta. D'ací a no res, amb tots els passatgers encara sacsejats, l'avió s'envola gratacels amunt cap a Seattle.

Els ha deixats a Xicago (on no hi feia pas escala) perquè sabia que els calia anar-hi; la sogra d'en Gaietà hi viu no gaire lluny i els ha convocats per qüestions, es veu, força feixugues. Ara abaix el de la botiga sap que ell i son fill són doncs prou importants perquè un avió que travessa el continent s'aturi només perquè davallin. "*–Sempre oferim crèdit a gent de vàlua*" – fa el comerciant, amb cara de xarrupar cagallons. En Gaietà i el minyó s'omplen les butxaques. Ara amb el de l'helicòpter exactament igual..., "*–Gent tan important...*" – diu; i s'inclina a ensumar'ls els pets.

Tret que l'helicòpter ve sense pilot, i en Gaietà ni puta idea, vós, de pilotar helicòpters. Li diu al seu fill: "*–Saps què...? Tanta matràfola. Hi anirem caminant.*"

~~~~~

20. El Gaietà petit guaitava per la finestra com, no pas gaire furtivament, de fet pus tost parençosa i barroera, el veí empenyia amb un bastó els gats i sobretot els gatets qui havien fet niu al seu costat de jardí fora del seu territori cap al territori dels Gaietans. En aquell mateix instant el Gaietà gran s'aixecava també del llit per adonar-se'n que hi havia fang pertot arreu la casa: a cada pis, inclosos els de dalt. Les aixetes rajaven fang: les conduccions probablement foradades, d'on que terra s'hi esmunyís – i, amb la terra, les aixetes no es tancaven del tot.

–Gaietà! Gaietà!

Cridà llavors el gran el petit, i no el trobava enlloc, com si no hi fos, o fos ja engolit pel pam de fang ascendent que pujava osmòticament a cada cambra. Les parets i tot
~~~~~

rajaven fang, s’escrostonaven, es foradaven, esvorancs grossos com el puny...

El Gaietà gran patia pel petit. El petit patia pels gatets, qui ara s’esmunyien estretament dins la casa, pels nous forats de baix a les parets...

~~~~~

21. És cert que tots els desoris del món vénen causats per les dones – si les dones no fossin tan escarransides – si s’aixequessin les faldilles i es vinclessin envant cada cop que hom els ho demana; car això s’estimen més, que hom les en sol·liciti insistentment per a, en acabat, llas, massa, massa sovint, dir “*–Nyeclis, fes-te fotre, marrec*” – si s’aixequessin, dic, doncs, les faldilles, i es vinclessin envant, i s’abaixessin les calces, i cardessin cadascuna les vint-i-cinc vegades que déu les ha fetes per a cardar diàriament..., els homes en pes estaríem prou pausats i contents per a no fotre’ns putades ni mastegots ni guerres sense ni com va ni com ve..., ens estalviaríem milions i milions de grolleres baralles i esfereïdors anorreaments causats per tocats del bolet exorbitantment reprimits.

~~~~~

22. Cosmòleg d’afecció, en Gaietà ja es veu supercà. Ha estudiada la darrera física fosca dels universos múltiples i les còsmiques barcelles d’il·limitades membranes qui es desprenen a tall de tènia als budells del ca calamitós, i se n’adona que a quatre potes i no bordant sinó quan la puça o la paparra t’empoixevoleix en excés és quelcom que et manté més calm, serè i com qui diu de potes enterra.

–Pleveix-te’n, ca, ca?

El camp magnètic del centre de la terra et permet surar (i adu entre núvols, com l’odiós i burxegós monstre barbut qui espia els cagastrucs enfalorniats), et permet surar, dic, a una mateixa distància constant entre els objectes de l’ensopec, tret que en malregulis el marcador – on la topada amb això, o allò, o aquell altre dallonses de més enllà, o encara pitjor, amb el terra rocós, sempre és una avinentesa gairebé llavors indefugible.

Impel·lir’t amb els braços ací i allà, ajuda així mateix qui-sap-lo, i aleshores, a banda, hi ha les curioses coincidències del repel·lir amb repulsiu petar’s: propulsió que et propel·leix lluny de la bunera definitiva, i en tot cas, en darrer buf, bunera amunt per comptes d’avall.

(La truita que somiava era d’allò més sucosa fins que se n’adonà que un ca de debò li robava múrriament el dinar de la cartera ara que tot esperant l’autobús l’havia deixada a terra.)

~~~~~

23. He passat pel món com passa qualsevol altre bocí de merda pel budell jussà, i tot el que deix enrere: una lleu pudor que es confon amb la pudor d'aquest planeta corromput en aquest univers que no és sinó un altre bocí de merda passat pel budell jussà del temps.

~~~~~

24. Tant de faldilleta fanoc i carrincló deslligat pel carrer, i a l'autobús i tot, amb ofensives creus (perquè no garrots, i guillotines i forques i cadires elèctriques i cambres de gas i forns crematoris i rodes d'inquisició i palanganes de bòfia feixista, on d'altres han sofert el mateix martiri o pitjor?), i ofensius vels (on amagar la brutícia i la malaltia i la lletjor) i ofensius estels de Daviu o de la mare qui el va cagar…, jo em trec el símbol bla de la meua penjallosa religió **i em condemnen de cop descuit perquè ofenc les moralitats i perquè exhibeixc obscenitats…?!**

~~~~~

25. Merda d'americans – amb llur puritanisme merdós han emmerdat el món.

~~~~~

26. Món alternatiu: manament onzè.

Diu el catecisme: "–**Per què porta banyes el diable?**

–Evidentment, perquè *déu* comet adulteri amb la seua dona, vull dir, la dona del diable."

Això en col·legim, doncs. Que en un altre d'aquells milers i milers de manaments "perduts" o en tot cas "escapçats" pels falorniaires del dogma…

Diem-ne doncs, al manament onzè… [I si voleu ésser més primmirats – o (millor) limitats – i us fa cosa d'afegir manaments als dos dits de la mà, diem-ne asterisc a aquell manament que diu si fa no fa que no has de jeure amb dona d'altri…]

Això si fa no fa s'hi deia al manament o a l'asterisc: "–*no jeuràs amb dona d'altri, tret... Tret que sigui la dona de l'enemic, és clar, no fotem, és massa evident! Car l'enemic mana déu que cal fotre'l el màxim, com déu féu i fa amb el diable i el diable foté i fot amb déu.*"

[Escoli: Aplicant el nou manament o compleció del manament a la situació dels catalans, és palès que és permès a un català cardar's cap castelladra, per lletja que sigui – com en són el cent per cent – ni que només sigui per a fotre una mica més els castelladres nics i pollosos i moribunds.]

~~~~~

27. Avui sense entrepà, en Gaietà s'entretenia a entrevindre els safareigs on donotes de safareig estenien plecs i lligalls, i colpien peònies. Pels llamps il·luminat, tornava sota el pontet de la sèquia...

S'atansà al mercat de peix; escoltà de trascantó cantar una cançoneta la musclaire puta; somrigueren tàcitament tant ell com ella, ujats de veure conys més o menys fets malbé, estantissos, pertot arreu. Vastes esteses pudents.

Isnella anada de magí al llogaret on festejaren ara deu fer... Filustrant-hi d'esquitllèbit l'esdevinença on... Recollint, com qui recull borra escobinada que s'envola amb el ventijol, el bocí mig èpic on amb quin perspicu desfici no es defensà de...

–No pujaré pas aquell vessant de llapis al capdamunt massa esmussat, ruïnós –es prometia–. Trempa l'acer del somni vinent i prou. Com el mussol Filostrat, per amor prostrat, barement fiblat pel cucut al qual feia moixaines, desentén-te'n doncs, dels hams rovellats.

Tornant a l'oficina, obria sense rancúnies la porta al seu predecessor, un home ara vell de setanta-sis anys qui – oh, ja en feia més de vint – li havia endinyades ertes banyes. Aquella porta força feixuga, adés havia estada rompuda per un salvatge qui de furor sexual espetegava pels descosits. Qui sap on deu raure.

Quart d'entrevinenteses (episodis i episodis d'en Gaietà i en Gaietà)

28. És clar, és clar, tothom se'n fot, dels meus escrits – (la fórmula faceciosa que empr sovint (diu en Gaietà): "—*Tothom se'n fot com d'un pià*") – mes, al capdavall...
~~~~~

Per què no?

També me'n fotria jo – si ho hagués escrit un altre. I fins i tot si ho he escrit jo mateix, i tinc el cap fixat en qualque altre insecte, de qui m'abelleix sempre l'acte, tan net, de rentar's la cara amb saliveta... Car...

Els escrits d'una persona són tan ponderosos i perceptibles com qualsevol mosca – **només te n'adones quan t'hi fixes**.

~~~~~

29. Melonaire melòman, en Gaietà era al carrer, i si ningú no hi passava o els qui hi passaven l'ignoraven com si ni hi fos, i els seus melons doncs es pansien de melangia, sovint això feia, al·lucinava a fi de bé: es veia projectat a la paret immensa del darrere de l'immens edifici de la comandància de la bòfia, a les dependències del port. Hi era una mena d'Astaire tan llambresc i alat de peus, i alhora de bon costou, de bon llaurar-hi amb les teues llausangeries i peudebancades, amable, doncs, i alhora perspicaç, una miqueta garneu, com qui es diu i diu: "–Home, ja ho sé que el que faig és immensament difícil de fer, i que la facilitat amb què ho faig encara ho fa més agradós, i tanmateix faig veure que no em costa de fer-ho gens, i que la teua admiració no és altre que quelcom que ve amb el paquet del meu viure llis i gens complicat, lleuger, no pas ple de dolors i durícies com el teu, i tanmateix oi que no m'envejaràs, car no pas que no t'ho refrec pas per la cara, només et dic que tu ets com jo, que només et cal sortir a la pista i posar't a ballar."

~~~~~

30. Imponderable Gaietà, ballant amb la seua pròpia lleugera, elegant i pocavergonyeta imatge, projectada, en un joc d'ombres que es reflecteixen adesiara ecoiques, damunt l'immensa paret de darrere; fa l'efecte que és ell qui amb el seu moviment provoca d'altres imatges d'antics films de fer el que haurien de fer de tota manera (car prou són films antics, gravats a les memòries)... Esclaten les bombolles com ara si ell les dirigeix, i amb un espetegar de dits els ordena que espeteguin; i botzinen les botzines i cremen les benzines, i s'envola el coet, i s'estavella el patinet, o creixen les civilitzacions o l'univers entra en moviment...

~~~~~

31. Pobre Gaietà, no venia gaires melons ni síndries. La seua insignificança i lletjor
~~~~~

no l'ajudaven gens. Ja l'havien fet malrebut pertot arreu. Una vegada, no feia gaire, abans no abandonés les dèries del publicar, va anar a presentar els seus relats a un editor de certa anomenada. Quan va donar el seu nom a la secretària del rebedoret i la dona parlà per l'estri telefònic, rebé la contesta que el fessin passar a la saleta. La saleta era molt acollidora. Hi havien penjades a les parets fotos de l'editor amb gent d'upa: polítics i professors. Quan al cap de menys de deu minuts, l'editor féu cap, al personatge li caigué la cara fins als peus; alhora un pèl esverat va dir: "–**Vós no sou pas n'Entrevingut...!**" Anava a dir en Gaietà que sí que ho era, ell, en Gaietà Entrevingut, mes l'editor important ja havia girada cua, i algú altre el convidava a fotre el camp. Es veu que algú altre ben conegut de l'editor es deia com en Gaietà, i Gaietà doncs usurpava ara el propi nom – un nom que tanmateix portava de naixença i que havia emprat bo i signant mant paper i quan encara doncs ningú altre no es devia dir com ell.

~~~~~

32. Malestatger en el contenidor del cos on mal-contingut s'hi mal-tenia, en Gaietà, tanmateix il·lacrimívol, guaitava amb posat de filòsof clàssic la ruïna de la seua vida. Era vora l'aiguamort desolat, i una eruga fosforescent, li esdevenia il·lògica triaga. Una eruga no és cap nimfa, ni cap pilotet d'erugues un estol de paradisíaques nimfes, i tanmateix, amb això, amb l'il·lusió i l'esperança de la fosforescència viva, ell es construeix el seu saborós brou de bruixes.

Hi havia uns bolets vora l'aigua, eren uns bolets blanquinosos, de barret molt ample: dos pams pel cap baix... Es mig ajeien vora de l'aigua estantissa, a la part de baix d'un curt espadat; en Gaietà es posà bocaterrosa i a caire d'espadat, per ço d'atènyer els bolets... Leri-leri, doncs, i hi anava de no res que no caigués. "–Caure-hi no importa – avui fa bo, l'aigua deu ésser-hi tèbia..." – es deia.

I: "–*És clar que porta bona sort que la dona et foti banyes...! Cuguç, cucut, vol dir sortós. Guanyaràs, per gaire que hi juguis, la loteria i tot*." Sentia aücar el cucut al fons de l'aiguamort, i els insistents aücs li recordaven la sort que faria aviat.

I justament, doncs... Llavors, els bolets qui festejava accediren al seu deler, se li ficaren a la mà.

El brou tèrbol d'allò que cogué es rofredà en flascó esquerdat. En beure'n, es tornà infant savi, d'aspecte cloròtic, surant pels llimbs, brau esbrinador de cada quòdlibet, per embolicat que fos.

Eixí al carrer. Xalest, ara; gens espellifat ni tenebrós, pres arreu per eximi aede.

"–Només sóc l'acompanyant" – protestà, peudebancaire, fent-se el modest – "–No us he regalat ni el llibre rosa-blau cel de poesies – ni la poesia que dedic a la meua filla i a totes les filles de tothom no és gaire ben redactada, cal reconèixer, car qui só
~~~~~

altre que el torsimany força sapastret de la musa...?”

Més tard, hi havia les peripècies dramàtico-còmiques de l’aport de la lletra en un pis guardat per bòfia trapella i codolenca. Calia substituir’n la dolenta (en realitat, calia plantar’n una de falsa i prendre’n la bona) – (la bona on hom no el recomanava per a qualque feina d’agalius de sinecura, i que tanmateix ell a través d’Internet, havia assolit de falsificar i ara volia plantar al despatx de l’home savi).

No crec que li sortís gaire bé l’embriac estratagema. Foren trets de casa, sense molla de caritat, ell i la gitaneta, fallits, descoberts, sense haver pogut substituir la lletra.

~~~~~

33. Tornant de lluny, se n’havia anat a casa del seu amic Flip Massega. A can Flip, ningú no en fa cap cas, pres per totalment inconegut, gairebé invisible, n’hi ha qui hi ensopeguen i el tracten com un moble... Tot i que hi ha una pila de gent de teatre qui hi assagen (de fet sembla allò ésser una primera o segona lectura del text, gens establert del tot encara, una mena de preparació o tempteig), que hi llegeixen i rellegeixen, doncs, una adaptació d’una traducció seua del rus, ningú no li ho reconeixerà; peça piratejada ara, amb fines contribucions de totdéu, fins a fer-la diferent; fins el seu amic d’abans, en Flip, el feia lluny i potser mort, en tot cas retirat de les coses d’autors i romanços... “*–Què hi farem*” – es diu en Gaietà. Ara que, abandonat i doncs enlletgit, ha tornat, la memòria del que fou gens no deu casar amb el que ha esdevingut; qui féu la traducció i ell ja deixaven d’ésser el mateix. S’esmuny fora sense dir res, se’n torna cap cot. Així i tot, escales avall, un sentiment d’estrany alliberament l’embolcalla. Sol tanmateix... Potser sol s’hi està millor, es deia.

~~~~~

34. Al llarg del port, de nit, mig a les fosques, caminava deserta carretera amunt, passant part davant ara de l’enorme edifici de la comandància de la policia. Ja sense por. El podien confondre per algú qui anés a ficar’ls una bombeta. “–Em podrien confondre per qui sap què... Mes podria també ésser un d’ells. Tothom al món fot cara de sospitós. I qui més cara de sospitós que no pas la que foten ells...?”

“*–Podries passar per un d’ells...*” Aquesta pensada li desvetllava el brunzir d’un borinot pels giravolts del cervell. “–Quan reclutin t’hi arribaràs” – es digué.

“–Cercant treball del bo...” – li deia l’endemà a la del taulell.

Una xicotelleta d’uns vuit anyets l’hi acompanyava; era una gitaneta qui en Gaietà

feia passar per una filla seua – per compadir'ls, si calgués, i perquè en vegessin l'honestedat seua reflectida a la cara clarosa de l'angelical gitanella; la boca de la precioseta arribava al taulell, hi menjava part darrere una rajola de torrons de pinyons. Prou sabia en Gaietà que la minyoneta els havia oberts d'estranquis, i que hi rosegava de valent, mentre la part intocada de la rajoleta s'acarava a la dona qui feia els papers de la seua sol·licitud de feina d'oficinista a l'enorme edifici de la comandància de la bòfia ambient. Calia dir que totes les dones de can bòfia eren tan amables amb ell, i no solament això, amb torrons o sense de menut obsequi, al cap de tres quarts i els que ragen, ja li oferien feina de pixatinters, o pus tost, a hores d'ara, de pitjatecletes. "–*Ah, sí!*" – bleixà en Gaietà íntimament i tanmateix audible. *Totalment integrat a la societat, què més voldries! Ara podràs continuar escrivint els teus relats onírics sense angoixes monetàries…*

~~~~~

35. Hi havia un querubí de gitaneta, de qui mare i sorella gran treballaven a la fàbrica de conserves de préssec que hi havia prop ca seua. En Gaietà se l'endugué a demanar feina, fent-la passar per una filleta seua, prou esparracadeta, tot i que molt neteta, per a eixorivir un mòdic de pietat. "–Pobres, mes honests" –deia sovint, enjogassadament, i fingint una rialleta vergonyant, "–Si mai caiem al bertrol ple d'orpiment, de sofre, d'esperit de vi, d'argent viu, de sosa càustica, o de l'oradura que vulgueu, naltres, els pobrets, rai; la banya al forat: tossuts que tossuts: que aquesta és la mateixa matriu o és el mateix laberint vital on el pobre viu, i que la baga fluixa tard o d'hora apareixerà per on al capdavall ens en podrem esmunyir. Car l'esperança ens serva. I quan fiquem els peus a la galleda, naltres rai, els penellons als dits dels peus ens eixoriveixen a un mòdic de realitat, on l'esperança millor sura, l'esperança del qui té, tiri on tiri, un màxim per a recórrer."

En Gaietà era conscient d'aquella confusió, i ardor, d'aquell neguit merdeta i carrincló – d'aquell qui massa burxa per dir que té raó – per això mateix, segurament no en deu ésser gens segur, de tindre'n, ca...?

Devia encertar-la en Jung si deia que com menys creus en cap concepte, i tanmateix vols esbombar'l com si fos ara la gran veritat, més insisteixes a vestir'l amb paraules de grotesca pompositat, d'intricada agressivitat – allò que no saps ni pots reeixir a fer entendre honestament ho fas deshonesta.

Vet ací que quan deia "*pobrets, mes honests*", quelcom li sonava a fals i balmat. No, no era gens honest quan totes les seues mancances – un llumí mullat d'artistet de ferro colat, una dona qui ultra ultrajar'l l'abandona, uns fills qui se li esmunyen a més lluny no púguer, un cos gairebé translúcid i qui ningú no reconeix altament que amb una ganyota de fàstic per la catipèn que deu deixar anar, ah, i una butxaca només plena de borra i forats… – quan tanta de maltempsada, doncs, esdevenia entortolligada culpa, no pas d'ell, del seu contenidor ascladot, ans culpa i nelet i maleït producte d'allò o allò altre, i dels castelladres, i dels gavatxs, i dels
~~~~~

plutòcrates, i dels religiosos, i de qui sap quin fat més o menys eteri amb un martell nogensmenys d'allò més sòlid i robust bo i martellejant-lo al crani ara pelat.

~~~~~

36. Dalt l'arbre, guaitant les dones, i sovint llurs filles, treballadores totes a la fàbrica de conserves del costat, qui ara, a l'hora del dinar, descansen jagudes a l'herbei assolellat. I ensumant-ne en acabat les flors de vora el rierol de vora la fàbrica, les grans meravelloses amples molt acolorides flors fetes més espectaculars i magnífiques encara pels pixums de les treballadores de les quals estic enamorat, d'una i de cadascuna; es retiren una mica, s'aixequen les faldilles, s'abaixen les calces i alhora es culiven i ja pixen ressonants raigs de pixats vora el rierol entre les mates, i dalt les mates les flors ben nodrides qui ara ensum amb unció – allò l'omplia de felicitat.

Si el món ja és tan bonic ("senyor" – deia en Maragall), *amb flors tan acolorides, flairoses i amples, i amb dones i minyones tan joioses i de cuixes tan fines, per què en voldríem altre… – o d'altres collonades per l'estil?*

[Sagrades finor, doncs, i tovor i escalforeta de les dones. El sexe és subsidiari. Només compta el consol, i la pell i el son, i la rialla. (Amb això conclic, vull dir, concloc.)]

Cinquè d'entrevinenteses (d'en Gaietà Entrevingut i el seu soci, fill seu, i seu sòsies, i qui duu el mateix nom si fa no fot)

37. Féu d'hom de la neteja a un institut llunyà d'ensenyament, en Gaietà, i una matinada va veure per la finestra un llum sobtat que feia una llum insistent i insidiosa – guaità per la finestra i se n'adonà que molt secretament els de la bòfia voltaven l'edifici. Era el seu un institut d'aquells gegantins del segle dinou, ara no prou ple – car massa hauria calgut llavors despendre per a pagar els fàmuls qui mantinguessin aquella mena de palau desmesurat.

Hom de la neteja, doncs, i de nits batlliu serva-claus, en Gaietà i família hi dormien. Mes no hi tranuitaven pas ells sols… Pels ruïnosos passadissos i les cambres atrotinades dels maleïts indrets abandonats de l'edifici, xipòtols derelictes i furtius hi feien niu. Així i tot, el primer pensament d'en Gaietà fou que la bòfia hi era per a enxampar'l.
~~~~~

Li diu a la seua dona: "*–És clar que vénen per al tit. Per a qui altre, jotfot…?*" Tret que potser tothom qui es vegés sobtat de prima matinada per la bòfia bare esveradament s'ho cregués així mateix, que era en contra d'un mateix que els covards escamots d'armats xeringaven. Car ningú aumon no és sense pecat ni culpa, contra les lleis absurdes dels demagogs. Tots vivim amb la consciència de no haver complides prou violències contra la pròpia natura per tal d'haver esdevinguts prou rebregats i arrupits, i merdosets com un paperet ja amb tota mena de text esborrat, o només empastifat amb xafallositats dogmàtiques, que cada llei pugui llavors donar'ns el vistiplau i el tiquet cap al cel de la falòrnia bavosa.

Mes, és clar, quin relleu i quin bleix, en acabat de tant de panteix alhora esbojarradament amagant i destruint cuita-corrents pseudoproves qui sap si gens incriminants, quan vet ací que qui escometeren els de la bòfia invasora fou un pobre foll assassí qui vivia en una de les pudents cambres abandonades del sector gairebé mai no visitat pel capatàs nocturn (i assidu hom de neteja) Gaietà – sovint entrevingut per espectres o gent esquelètica, malalta, tocada del bolet, drogada, trompa, moribunda o famèlica, cada camí que amb prou canguelis li calia rondar una micoia per a aquells maleïts verals.

La darrera vegada que s'aventurava pels rònecs passadissos, on certs estudiants d'altres contrades tanmateix han esclarides i fetes habitables certes províncies d'institut ignot, en Gaietà, bo i separant un atuell descartat [li feia efecte que era qualque feixuga màquina de les d'abans (ah, ombres venerades de l'avior, on tot era molt més sòlid!), d'aquelles de projectar diapositives], doncs, en pic volgué treure el gruix de l'andròmina del pas, una aranya molt virulent amagada dins el mecanismes el picà a la mà. Corrent i prou esfereït, es ficà a un recambró on, anys enrere, hi havia hagut un safaretget i, en endinsar la mà a la pica, i voler engegar l'aixeta tota rovellada i enferritjada, no sols no n'eixí, de líquid, ni raig ni gota, al contrari, noves aranyes molt virulents eixiren dels forats i el fiblaren i refiblaren si fa no fa al mateix indret de la mateixa mà, al tènar i a l'anvers.

No sabia, pobre Gaietà, si morir's allí mateix, o córrer a fer escàndol fins a l'infermeria de la part neta i lluent, alliberada, de l'institut.

Doncs…, aquell dia mateix, passant pels foscs, desballestats passadissos amb les mans umflades de verins letals, va veure un parell d'elements de la bòfia qui li demanen:

–Ets tu l'encarregat…?

–No; de res. –Respongué en Gaietà–. Sóc en Dionís Bac, el qui espluga les esplugues; el qui espolla i espuça i esteranyina; el qui extermina la vermina; el qui rats i serps i fures foragita; el qui tot flagell d'inic animàlcul elimina; el qui qualsevol vector de metzines que t'obrin a la pell nafres i plagues, i a l'ànima xàldigues i boïgues, liqua, anihila i extingeix, ep, per poc que pugui, vós.

–Doncs vés-te'n a la merda. Cerquem l'encarregat. Que ens digui on viu el foll

assassí qui de nits mortreix els qui més boigs que ningú de joia pel desglaç que s'atansa festegen pels carrers, fent voleiar joiells de perles i coralls, i abrics de pells de bèsties adés polars i ara tornades mites de memòria foradada.

–D'aquest simpàtic tribulet, la primera notícia que en tinc. No en sé re ni mai n'he sapigut. Só l'ergastre, la formiga, i au. Portant els granets amb la maneta cap al cau, que no ens hi moríssim pas del tot, i sense mai veure ni menys qüestionar molla re de re. Estalviadoret, esgarrapadet, i anar fent.

Els dos grotescs elements de la bòfia (i més en aquella penombra polsegosa), fets, amb els filets enganxosos i filaments esllenegadissos que els rajaven de cada comissura, com qui diu dues teranyines o estiracordetes de les aranyes malignes qui són els filòsofs, els capellans, els jutges i legisladors, i els falorniaires en general que teixeixen l'entrellat tuixegós de la societat on ens ofeguem, se li allunyaren cap a les fondàries dels passadissos ombrívols i malcurats, i en Gaietà eixí a la llum dels passadissos nets.

S'enllagrimí passant per la voreta de qualque noieta qui en qualque raconet llegia qualque lletreta d'amoret i somicava dolçament. "*–Totes les penes d'aquesta vida prou valen, ai, aquestes noietes amoroses*" – es digué, glatint; esglaiadament ja delirant amb els verins qui urta a urta se li combatien, ells amb ells, en un campi qui pugui vesànic, pels camps de batalla de les seues sangs ara en un xup-xup de mercat de Calaf de les sangs estantisses i sense eixidiu, d'on s'angoixava el cor com esberlat fragment de naufraig baquetejat per la xúrria.

Era en Gaietà doncs per l'àrea neta i higiènica, lluny de les dependències fosques i fetes malbé, territori de bòfies monstruoses i folls assassins, i relliscà per un corredor lluent, i impecablement i magníficament entretingut – per ell mateix, cada matinada i vespre, on delerosament i amatent hi espolsava de valent, i hi escombrava i encerava.

Els comcals, virils estudiants i les suaus estudiantetes amoroses se li abalançaren a assistir'l. "*–Què teniu, bidell...?*"

Es despertà aücant; amb pregon desconhort, esticomític [com en el diàleg viu, breu, de dos qui són molt enginyosos i rabents], s'anà confessant lleig i humil emmirallat, i les dues seues rèpliques se li autoacusaren dels pitjors crims, més-dient-se mútuament, per fer's perdonar d'haver gosat viure gens.

–Quin millor instant per a l'acte heroic que quan doncs et mors...?

–El foll assassí nocturn só eu!

–No balafiaré mica de pietat en mi mateix; sia tota pietat per als altres, qui pateixen molt més, car, crèduls, esperen!

Se li gitaren damunt amoroses pàl·lides estudiantetes (adés somicoses davant lletres d'amor que, llas, les desnonaven) perquè callés, per ofegar tanta d'incriminació, car

la bòfia se les creu totes: això els aplana encara més la puta feina de putifeina i merdacaner.

Li sucà el front amb trementina un estudiant baronívol qui ara s'enamorava de les desnonadetes – i íntimament, sota la màscara de gàrgola de dolor, en Gaietà devia somriure com un sant de debò, d'aquells qui a llur proïsme fan de bo i el bé – no com tots aquells inquisidors santificats qui l'únic pel que visqueren fou per a putejar a pitjor tortura la parròquia babau.

Li passà pel cervell, amb motos estrepitoses, un xurriburri d'espectres qui al capdavall, la febre esvaïda, demostraren d'ésser xorcs, car no jaquiren descendents. Crani endins, del masec aparentment caòtic de les drassanes del seu consirer, naus d'idees fresques sallaren amb urc. Li pruu el sector popliti, tem que no tingui cap embús fangós a la cama, car fa dues setmanes que rau enllitat. No es vol morir de cap embòlia ara que ha ressuscitat.

Hom n'aplaudeix l'inversemblant parusia: "*–Oh, miraculosa refeta, recollons!*" –se n'admiren molts. Llambrega girientorn, i ha de somriure, beneit i beneït. Cap-rodós, s'alzina. Sense adonar-se'n, s'erigeix campió de molts de casaments a caire de caure – promesos s'enllacen molt benauradament molts de virils estudiants i ja gens somicoses exverges d'adés afamegades serpetes a les vagines.

I ara es desdiu, procaç; altament es desconfesa. Diu: "–Havia davallat als fonaments, als cellers esguitarrats habitats pels folls assassins. Per osmosi quotidiana, tampoc no cal cremar's les celles, com l'insigne savi Algatzell, per escatir que és palès que bòfies i folls: aranyes i paràsits, acaben (entredevorats al llong de tantes d'entomològiques generacions) amb els mateixos gèns constituents. Ací rau l'adí. Aquell mateix dia on pels foscs budells subterranis els de la bòfia invasora m'assaltaren, havia albirat d'esquitllentes que el foll assassí a la cel·la monacal era de fet un de llurs capitans principals, i assenyaladament el qui els ordenava d'assaltar regularment i nitament el nostre colt edifici d'alt ensenyament."

El metge Morell s'avançà entre les embadalides estudiantetes. "*–Encara desvarieja*." Va dir. "*–Poc li'n féssiu cas*."

Ah, benvolgut metge Morell, abella de pròpolis, ceres i mels de l'utilitat formosa, ah, doncs, abella vital, com tot bon inventor, i constructor i emmillorador. I netejador. Brunziu finament a fi de bé, sempre atuït tanmateix pels brams eixordadors i les estridents bestiades pels malignes enfaldillats impunement bragudes.

I per això encara sóc viu (va pensar ara, guaitant per la finestra una nit fosca que els esgarips de les sirenes entrevenien). Sóc viu i ben lluny per la bondat del metge Morell. Car si desvariejant pots dir la veritat, la veritat sense desvari et duu d'espetec al clot.

~~~~~
~~~~~

38. “–Reneix el vit!” – consirà en Gaietà, sacsat o sacsant-se-la amb les batzegades de la llàntia d’acetilè, mentre recacejava la cova pollosa on s’encauava en Lleó, el foll assassí.

Ensumant resclums afrodisíacs de pixums i caguerades al soterrani del claustre on les vàcues intrigues suraven irreparables, pres en el vòrtex safrà de les veritats obertes com nafres fins al bessó rosegat de l’os de l’esquelet insectoide de tot el que viu, ell, vull dir, la seua rebregada furor testicular, volia oferir homenatge a tant d’estímul foll.

Casat amb la veterinària de qui les diversions sexuals, i ara i adés en la perversa amor a les bèsties, sovint el deixaven tragitós, sovint agafava aquest solc subterrani, on sovint, a qualque tornall sinistre, cuixes se li obrien de les folles, de les assassines, i prou sovint àdhuc de les mudes estudiantetes de contrades prohibides.

Aquell vespre, l’espatllat Lleó, el foll assassí, li sortí, escarritxós i carranquejant, al pas. Se li abraçà, sanglotaire.

“–Aquests dies res no em surt bé, Gaietà!”

“–A plànyer’m vinc, amb tu, perquè el teu dol no t’excedeixi, Lleonet.”

Massa brutal, enlloc no el volien de tiró a altre tirocini que al de terrorista religiós, dissortat foll assassí – i de cops se n’adonava, i es fonia, pobrissonet, en plors d’agra recança.

Massa enjovat, entortolligat, al llefiscós entrellat de l’aranya.

En Gaietà li digué: “–*Encara que les coses* ***són****, no* ***ens existeixen*** *fins que les anomenem*. La teua greu condició, company de foscors i no gaires cardades, és diu **aragnosis**. Ets xagna o víctima doncs de l’aragnosticisme.”

Car així com, a part dels més carallots, els **ignòstics** (o moros, jueus i cristians), qui són els qui només creuen en el que no es pot conèixer (és a dir, són l’irrisori contrari dels religiosos d’abans, els no menys irrisoris pagans o idòlatres – tot i que cal reconèixer que molts qui es es fan dir cristians, la pràctica totalitat dels practicants a Indoamèrica per exemple, són idòlatres i prou), hi ha A) .... els **gnòstics**: ço és, els qui coneixen (místics i inspirats, al·lucinats i visionaris, gent carregada d’enderivells rai) – certs zoroastrians d’origen, i en Judes, en Jesús, en Marció, etc. et diran que hi ha un déu, mes (ah, llas, i amb tota la raó) que per força és infinitament maligne: criminal, cruel, sapastre, fastigós i demoníac, només se’n pensa de dolentes, i fa patir a cada ésser viu inferns sens fi; en canvi, per a ells, l’heroi prou prometeic és el qui cerca coneixement (no pas el badoc datpelcul creient qui para dient: fica-me’n tantes com vulguis); i hi ha així mateix B) .... els **agnòstics**: els qui de debò no coneixen: car només l’aparença és mica copsable,

mai el pinyol molt íntim de la cosa. El fons autèntic de la cosa és fora d'abast del coneixement humà; i el fons de l'ésser palesament inaferrable (els escèptics fan: "–*Per la reflexió a l'agnosi*; o, com més hi penses, més t'emboliques. Pensar (en rucades) fa de rucs."

Els **aragnòstics** són els qui coneixen només la bava dels qui els tenen atrapats al pèl fastigós i llefiscós de la teranyina de les falòrnies. Només saben el gust del gargall fastigós de l'aranya verinosa – i l'aranya és l'enfaldillat falorniaire.

"–I això com es guareix...?" –li demanà el foll assassí amb un llambrec d'il·lusió molla.

Féu en Gaietà un foradet a la cova perquè, pel forat, el bosc daurat meravellosament amb l'or vell de la tardaó assolellada li ensenyés com la merla es menjava l'aranya.

No crec pas que en Lleó comprengués res.

~~~~~

39. "–Ecs amb els balenfianos!" – féu en Gaietà, excedit.

Ànimes de paperots bruts de greix qui fumen i puden quan crema – aquest és llur esperit. Pusil·lànimes de merda qui s'identifiquen amb els seus explotadors i dadors pel cul. Hom els dóna pel cul i es pensen, il·lusos, que són ells qui donen altri pel cul. **Només cal posar'ls un espill davant!** Que es guaitin a l'espill i veuran que els donats pel cul són ells. Donats ferotgement pel cul per aquells qui ells tant s'estimen: cal ésser pec i ninot! De fet: cap ésser datpelcul!

~~~~~

40. Escrigué en un estat depressiu:

"–lúbric marabut
en desert desert.

gra de sorra
sobrer.

nan balder,
pertot naquis.

borralló llis, il·lamel·lat,
torçudament escobinat,
de neu negra
en profusa nevada
d'intricats joiells
resplendents...

baldament (pregues)
el món entrés
en fosc engolidor.

llera eriçada
de foscor roent,
on es fon
per sempre pus
el tritlleig joiós
de l'aigua."

~~~~~

Escrigué l'endemà en un estat eufòric:

"–Só gegantí, il·lil·liputenc,
Saltironant com damunt palets de gual
Pels mons arnats,
Escaguitxosos, emboïgats,
Que com parracs polsegosos doncs,
S'esfilagarsen i desfilen–

(I amb els Solells
Jug al trinquet.)"

~~~~~

42. Tornà en ple migdia d'un llong i ardu viatge en Gaietà i la nit curta i silent de l'eclipsi, on els ocells i insectes del jorn callaren i els de la nit, sobtats, no s'havien sabuts eixorivir encara a l'esgarip, l'impressionaren bontròs.

"–I ara!" –digué–. "Com ha millorada, vós, la pàtria!"

~~~~~

43. La darrera marató que va córrer va arribar desfet. A l’empenta darrera, se li podreix el temps i tota vitalitat se li acolloneix. Va veure caure, corcats, tots els arbres de l’avinguda, i l’avinguda esdevindre el torrent que duu tots els cadàvers i llurs cagarulles.

Li deia l’infermereta qui tractava de fer’l tornar al món dels vius: “–Som-hi, marrec, car allò que compta és el resultat. Habilitéssim ensems el somni estrany de l’existència. Pugéssim plegadets al vaixell qui duu al traspàs tan llunyà com l’horitzó...”

Va maliquejar durant tres mesos – així va púguer llegir i aprendre en pau mantes teories epistemològiques quan tota la família era a estudi o a la feina.

Tard, quan la dona se li adormia, xarrupava del calze al seu cony el sagrament regalimós: les aigualides rerialles de les lleterades dels seus druts. N’eixien en acabat caparrons de dragonets, de talla-robes i de serps tots xirois fins al xiulet, i, prou melòdics, a tall d’ocells canors, li xiulaven, acompanyats amb la tenoreta del clítoris, càntics de bres.

“–Ixen els il·legals de llurs amagatalls amb la pròdiga llavor feraç del cavall llavorer – calda fonteta de bromeres que em guareixen l’ànima que creia sense objecte, fins que me n’adon que l’objecte de cada ànima és banyar’s en el brou tebi on fa xup-xup i cou l’univers...” –féu, llavors, en Gaietà, adormint-se amb el mateix somriure il·lès de cada nit on la seua dona tornava amb el cony molt umflat de druts desmesurats.

~~~~~

44. Se li estimava tant els animals la dona que se li havia feta vegetariana.

Li retragué en Gaietà: “–Vegetarià i republicà, això no va ni a l’hora ni alhora. Res més incompatible, ni poques coses tan contràries. Car el republicà vol per definició la guillotina per a aquell gros soc de babau coronat i per al ridícul llarguerut canfelip i la carrinclona marfanta qui arrossega, i per a la gasòfia, i per al lletjam borborigmaire i impaïble de tota la família de retardats encastellufits – i alhora prou són uns animals.”

~~~~~

45. La marmanyera també ven plomes exòtiques al mercat dels encants damunt una flassada bruta estesa per terra. "–D'on ve tot això...?" Es va demanar, encara de ben tosset, molt ignorant, molt marejat, doncs, i ja abís avall, en Gaietà. La bubianesa li va dir que de la jungla.

"–On hi ha certs indoamericans qui es banyen vestits el divendres: en honor a Crist." Rigué desdentegada. "–Crist – un déu tan impotent que no pot veure cos a través d'esparracat vestit."

L'endemà la vella marmanyera se l'havia enduta al clot la grip.

Pensiu, se n'anà a caminar en Gaietanet.

Vora la roureda, hi va veure un pagès vinclar's a rembre un gat qui havia caigut a un pou.

El bon pagès li va dir que això de llençar gats en pous era acció habitual de brutals de tots els indrets i edats. Que era un espectacle típic dels beduïns, per exemple. Ficar gats en pous secs perquè s'hi acabin de morir... Albira'ls enrioladament com s'entredevoren, i au. Fent-la la petar, els empedreïts viatjants dels deserts, a caire de pou una estoneta de lleure i rialles...

"–Em cag en déu, som així." –Va dir llavors el pagès. I de mantinent li va caure un llamp al cap.

Sisè d'episodis dels Gaietans – (Entrevinenteses greus)

46. "–**Assistim muts al genocidi**." Va pensar en Gaietà, i no l'entrevenia (molt angoixadament) tant la mort pròpia com la mort de tot el seu pop ple. Un pop ple qui esdevindria en un tres i no res un pop buit, i ja podrit i ja desaparescut de la memòria dels humans. I la parla dels seus avis perduda d'empertostemps. I la lluita de tants de catalans, de més amunt de Perpinyà a més avall d'Alacant, com si no hagués estat mai re... I això davant el seu nas roent de llàgrimes vergonya i davant els nassos balbs i mesells dels de més de la població. **Chor eixordador de catalans qui callen**.

Va pensar, no pas del tot articulat, ennuegat, bontròs forassenyat, corroïdament
~~~~~

neguitós davant la foscor inaturable de l'impaïble oblit que com buidor eterna de definitiu sebolliment se li atansa (i al seu poble assetjat i condemnat pels covards qui foten la gara-gara als brutals exterminadors): "–I ara què escric...? Escric en la llengua morta d'un poble anihilat. De fet, és com ara si doncs no escric altre que amb boira. El vent malèfic s'enduu cada glif, que no esgrafii pas en pedra tangible ans en la llosa de boira damunt el sepulcre de boira d'un poble inexistent, de lluny enverinat, fet deletèria boira que el vent pudent i malèfic s'enduu..."

Això havia sentit a dir: que l'escaguissada pikhaó dels "Fiudadanos" – partit franquista genocídic – estava disposada a parlar en botxí al parlament. Va pensar en Gaietà: "*–Quin esfereïment de pikhaó més ximple, i forassenyada doncs, qui és capaç d'identificar's encara amb el botxí!* Qui s'ho creuria, l'il·limitada estupidesa, llepacagallons, bajans de caldéu. Així es fan reconèixer! Si jo fos fill del botxí que altre feia (ni que només fos per dignitat humana) que allunyar'm aitan lluny com puc de la xacra fastigosa dels malvats qui em precediren...! No fos cas que ara – declarat no sols fill de botxins, mes hereu gens penedit de botxins gens penedits, amb coruscant pagella doncs de botxí, i àdhuc il·lús urc de botxí, parlant en botxí on només el botxí ha gosat parlar en botxí en anys on el feixisme assassí tot ho anorreava – no fos cas, doncs, dic, que ara, anomenat, amb el dit i la llum del projector ficats a l'ull, per tothom reconegut, no decideixen d'una puta vegada d'esborrar'm com déu mana..."

~~~~~

47. **Re-ús**. Per als mals dels restrenyuts. És conegut, d'ençà de l'edat mitjana allò de les pedretes d'antimoni per a cagar – es veu que funcionava d'allò millor. T'empasses la pedreta i al paltruu t'hi activa el moviment. En acabat, la rems: furgues una miqueta i la treus del cagalló, la neteges i enlluenteixes i au, tota la família se'n pot servir.

Això és el que fan ara els "Fiudadanos" – agafen la pedreta al cagalló franquista i en reciclen la merda – cada dia més pútrida.

~~~~~

48. **Per la merda al complot**. Parlant de merdosos qui reciclen a llurs budells la merda de llurs predecessors. La banda terrorista P.P. sempre acusa l'Exèrcit Tot-basc d'Alliberament de qui sap les malvestats i atzagaiades.

Deuen haver-ho après del professor gens-basc i molt caragirat n'Esclopaire. A l'illa del Julivert, vull dir a l'illa de Laputa, mestre Swift ens diu que en Gúl·liver va trobar un professor qui li ensenyà un mètode collonut d'allò més per a descobrir

complots i conspiracions contra el govern. “*–Calia examinar els costums més íntims de cadascun dels suspectes enxampats. Llur dieta; llur horari de nodriment; a quin cantó s’ajeien al llit; amb quina mà es torcaven el cul; calia sobretot examinar el contingut de llurs palters o deposicions – i llavors, segons el color, l’oloreta, el gust, la consistència, i la cruesa o maduresa del pair..., calia judicar doncs quins pensaments i quines intencions els cagaires de tals testaments o cagallons no amagaven.* Car ningú no es posa a fer res de més seriós ni pensiu ni intencionat que quan a cagar es disposa, vós. *I això es deduïa de l’experiment fet pel mateix professor Esclopaire. Car, només a tall de prova, havia vist que, tantost, cagant-cagant, imaginava quines foren les millors maneres d’esclafar el rei, la merda que cagava agafava un verdet malaltís, i si pensava de crear qualque avalot d’insurrectes o de cremar qualque metròpolis, llavors la merda agafava colors i atributs diferents. I tot això ho tenia escrit en un tractat molt feixuc, curiós i útil per als polítics...*”

~~~~~

49. Es plany l’angelitzat... Centúries fa que no cag. La meua natura angèlica ha presa absoluta possessió de manguis; això fa doncs que tingui enveja dels humans de qui els budells sirguen sense atur, car caguen i la caguen de continu, mentre que eu só perfecte – perfecte, llas! Mes de què em serveix...! **Car cagar-la és ésser**.

~~~~~

50. Dos minyons van escriure a la paret de llur institut: “**Death to asspain!**” I els del partit del mal al cul els atacaren. I els denunciaren. I llavors, a la més fosca matinada, els esbotzaren la porta i els etzibaren, a cascú, i a cascun dels integrants de llurs famílies, un tret al clatell. I tot perquè els dos minyons volien la mort del mal al cul. El mal de queixals és un mal força dolent també, i no cal dir el mal que fan els mals terminals... Tothom hauria de voler la mort del mal.

~~~~~

51. Fent-se el religiós i el devot molt recte (molt mafiós, doncs), es va escridassar en Gaietà: “*–No als planetes nus...!* Cal de totes totes que els planetes portin faldilles...! A aqueixa tasca tan piadosa s’han d’esmerçar tots els esforços de l’humanitat.” Tot i que aleshores concedí: “–Home, car ficar’ls pantalons ja fóra per aventura massa travessós, vós, ens en veuríem de debò un bull, ah, i, de tota manera, al capdavall això rai, atès que clàssicament les planetes prou també eren femelles, oi...?”

~~~~~

52. **Carregats d'ostes**. Diu mestre Bierce: "*–Els cristians són com els camells – s'agenollen perquè els carreguin*..." Consirà l'Entrevingut: "–Tret que els camells sovint hom els nolieja ficant-hi seny, i per a dur doncs càrregues si fa no fa fort profitoses (per exemple, remeis, carburants, queviures...) i els cristians en canvi sempre van carregats de carregoses i sovint molt assassines falòrnies – s'agenollen ja carregats de nelets i de rosegadores recances, i llavors, a sobre, hom els castiga i vitupera des de trons i trones amb trons, matràfoles i romanços, i reptes carrinclons com si fossin canalla qui no hi és tota, pobrissons."

~~~~~

53. NO ENS FOTREU CALLAR. En Plafído Faplana – esgarrifós quisso pompós i golut – quan bordava perquè ningú li donés un mos més, deia "*per favor*" per a no dir "**si us plau**". Què hi farem. Se n'esgarrifa cada vegada en Gaietà. Car sap que "*favors*" vol dir "*porcades de dona*". Només les dones porques donen favors.

~~~~~

54. Sempre llépol de pseudònims, car el multiplicaven i li donaven doncs personalitats de fantasia, prengué en Gaietà del seu mestre Llull **llibertat de signatura i llibertat de bona feina**.

Féu en Llull: "*–No és null mester que bo no sia – mes enaixí com tot home pot prendre qual nom o senyal se vulla, enaixí tothom ha elecció de prendre bo mester. E per açò, fill, consell-te que bon mester elegesques*."

Féu durant uns anys en Gaietà de mestre-sala tastamenstrus per a un restaurant de molt de to – i els menstrus que li duien, duien gustets gustosos, i s'hi plaïa doncs fort. Sagaç minyó, havia de donar el veredicte del qual moltes de vides depenien, no fos cas que enverinament massiu se'n seguís. Garanteix sempre doncs de no equivocar's gens. No defuig els menstrus més difícils, de dones de nacionalitats molt abstruses. Confegeix, en la lluita contra els tastets cofois, panxacontents i establerts de llonga durada, manuals i tractats molt feixucs, útils i curiosos per a les gernacions pòstumes.

Un bon jorn, descobrí, en tastar'l, un menstru *didèlfic* (eixit de doble vagina...) i, de *dòcmic* (mig trempat), esdevingué didòcmic (dos pams). De fet, en Gaietà, qui aquells dies duia el malnom (*malnom...?*) de Cigalot, pel fet que feia una cigala de caldéu, de didòcmic esdevingué tetradòcmic: de dos pams li pujà, el carallet, a quatre.

Sortós espècimen, cordons! Una feineta així, qui l'atrapés, que deia aquell.

Setè d'episodis on l'entrevingut Gaietà tracta de no caure encara al pou.

55. **1986-2006.**

Si els benestants senyors s'estimen més les rosses, a tornajornals se'ls estimen les rosses gens...? Aquest era l'enigma que plantejava al seu llibre gazofilaci en Burgess – un llibre que abans de revendre per qüestions de trasllat, en llegir'l, en Gaietà havia anotat discretament amb llapis fluix, justament a l'article on en Burgess deia de molt de bo del català – llengua que l'eximi escriptor trobava ésser magnífica i que creia que tota la Mediterrània hauria d'adoptar perquè així ens entenguéssim tots amb una eina tan eufònica i doncs tan propícia a l'entesa mútua i la tramesa comcal de la cultura...

Quin goig ara doncs quan en una tauleta de llibres de vell en una altra vila prop l'universitat, en Gaietà troba i compra per cinquanta cèntims el mateix llibre, amb les mateixes notetes, i, com qui diu, en les mateixes condicions corpòries: sense haver's esgrogueït, sense haver envellit gens...!

Car els llibres són gent de molta més vitalitat que no pas els qui els serva només un esquelet d'ossots... Estoic ans heroic, ell ha romàs al prestatge amb tota la paciència del món, el seu llom només ullat d'esquitllèbit pels amorfs efímers neguitejats per matèries més ventisses i fugisseres, de menys gàlib ni bon calafat...

Que content tanmateix estava de retrobar en Gaietà: era un llibre filosòficament xiroi... I fet a les coses de la vida. En acabat veurà fondre's el seu fidel company, i esperarà tant com calgui que un altre Gaietà gaiament l'anoti... Car les anotacions són osques del viscut. Escares al cos sobrevivent. Grops a l'arbre del crescut. Proves que ulls s'hi han aturats i han presa estona per a certificar-hi llur presència. Llur fervor.

~~~~~

56. **Cua al vent.** Aquell abrinat cabrit d'en Gaietà, a qui sovint abelleix de recolzar's, cua al vent, tantost al cim, per cabal damunt brumes i bromes, als miralls
~~~~~

del firmament, on çajús aquell món de mones s'engelabreix fins a perdre els trets, com salvatgina enastada pels gratacels i desada en pregona nevera, i ça-sus, com dic, doncs, per cabal, i ulls clucs, li fa goig llavors d'aviar-hi esbiecs d'esbravaó...

Reeixia,
en tornar entre els mortals,
a sobrar cada ordalia –
davallava tot ert i perpendicular, gens ni mica tort,
les escales d'esglaons prepòsters,
i diria adu en bescunç, col·locats sense solta ni volta –
el de dalt cellut com un gnom,
el de sota gairebé esvaït i grèvol,
i com qui diu de l'amplària i endurança d'un escuradents –
i l'inclinació mateixa dels esglaons
li duia el grau invertit, o negatiu –
li formava, l'esbiaix en /
(i ell dalt de tot guaitant cap a la dreta),
l'hipotenusa d'un triangle equilàter
amb l'angle de noranta graus no pas endins, doncs,
fent caixa d'escala com qui diu,
ans en un davant virtual,
timba avall, a plom, d'esglai,
sense ullar cap baix, no fos cas,
amb la por d'estrompar-s'hi pla.

Obria amb traça i mònita rai la finestra que mai ningú altre no havia oberta, i sabia coure com el millor coc els cargolets qui, en badar-la, hom se n'adonà que hi feien niu, agrumollats, a les fins llavors virginals fenelles.

Era ell qui assolia de fer el gol amb la pilota minúscula, boterudeta, que no es perd mai per la ratlla, en camp infinit. Allò tan difícil que fins ara ningú per molt de deler que hi fiqués havia estat capaç de reeixir a cometre.

I ara amb mestria i desimboltura refutava cada punt de filosofia fit a fit i frec a frec amb els savis més savis...

I tot, fills meus, era debades.

Car cada punt, com cada ordalia, són ficcions balmades – rere la façana, desig d'embolicar la troca i prou, de passar l'estonada – de no enfonsar't en l'angoixa de la buidor ubiqua.

~~~~~

57. Ja d'indi negre (com tot bon català), en acabat de dues petites operacions, en Gaietà, encara ha anat enllà i s'ha fet transsexual, ço és, ha passat per la
~~~~~

transsexualitat – d'on d'hom esdevenia dona – (excel·lent!) – i ara s'ha convertit – d'on d'atea anava a islàmica – (famós!). I doncs, ara, ací el, la tenim. Transformada i convertida, aprofitant els sots i bonys del terreny... Diu ella mateixa: "*–Ja era hora, vós! Al capdavall, desig antic, puc anar vestida pel carrer de moreta molt fanoca – i ara puc dur el nas tapat pertot arreu – anònima, com si doncs no hi fos, veig i sent moltes més coses – i port armes amagades – i, sobre, no agaf cap rofredat!*"

~~~~~

58. En aquests temps lleigs on el vil castelladre i el molt xemicable infiltrat amic seu ataquen fins a l'escanyament, li calien a en Gaietà unes quantes **píndoles d'urc necessari**. Va pensar: Catalònia, pàtria sencera, estat català...

Catalònia: –Terra promesa. Terra promesa a un esdevenidor singular. On el més eufònic i intel·ligent dels parlars s'hi manté fins on els horitzons s'estavellen en gloriós, pirotècnic daltabaix.

Pàtria sencera: –Plató diu a "*Crito*" que si agredir els pares és un pecat, un pecat molt més greu és encara agredir la pàtria.

Tots aqueixos traïdors qui, camuflats amb fasset de subnormal, es fan el castelladre i, tantost tenen l'exèrcit enemic darrere qui els suporta (forques, tridents i esmolats pollegons de la tropa agressora recolzant-se'ls i burxant-los al cul apozematós), com s'enfunden llavors la disfressa de paisà i amb fua de botxí fan la feina bruta al brutal uniformat qui, armat a betzef, ens viola sense repòs...!

Serpetes merdetes. Fruits lloca qui més valdria ja llençar al femer ponentí rere el qual tant es desmengen!

Amb quin esbravament no els voldríem veure enastats com penyores de pelleringa de fera rabiosa i malcaçada a les llances eixelebrades del nostre més punyent rebuig...! Car ah que cansats no estem de tanta d'efímera cagarrina, i com ens abelliria ja que es morissin de cop-sobte, o almenys que s'allunyessin ponent enllà, on diuen, i és veritat, que la gent és lletja, bruta, escarransida i pollosa, i no han bufat mai cullera, i repel·lent mariscals del malviure, encara besen el cul de llur monarca, i torturen braus i ballen flamenc!

Ens vol en Foix valents i prenent l'iniciativa. Com ens eixorivim, doncs, prudents gens adormits! Guerrejant amb tota la dèria fins que no tinguem la terra nostra de brivalls neta!

Contra els castelladres, doncs, i llurs traïdors merdacaners, estiracordetes de la
~~~~~

garneua baveta, falorniaires de merda! El falorniaire fa l'orni si vas armat i la falòrnia li contradius. Si va ell armat i li contradius la falòrnia, el falorniaire no fa l'orni; el falorniaire, sobre, et mata.

Cal colpir el primer i sense repòs.

I un cop comonida aquesta volpella cuca ponentina, cal prendre nou briu i comonir a tramuntana l'altra.

Estat Català: –Enjondre i als llunys, en disbarat cacofònic, hi ha una disbauxa de nius en gratacels – i, nius, murris ocells, tants d'anys nosaltres disfressats en jungla, en sabem un niu. Hi consirem seriosament i en treiem les conseqüències. Bevres llors construeixen ça-prop llur casetes amb jardinet dementre que als horitzons neuròtics i nuclearitzats passa per ull cada ull morfòs, en aürt rebut de copdescuit. Llengua de pagès lluminosa on tothom tard o d'hora tornarà – en astres revelats on clars rierols solquen el sòl verge.

~~~~~

59.
Pobre Gaietà, ací se li acabava la corda. Havia anat esperant amb candeletes que es morissin tots els franquistes de València perquè València tornés a Catalònia en dignitat – no se n'adonava mentrestant que s'anava tornant tan vell com ells ni de quelcom encara molt més pitjor: que amb llurs cadàvers molt podrits adobaven un terreny corromput, d'on nous franquistes, com molt virulents plantes satàniques, n'anaven brollant.

~~~~~

60. Perquè no és botifler ni castelladre, el proletari català rep per tots cantons. Rep per part dels botiflers perquè així, com es troba la cosa, ja el roben prou bé (amb l'independència no el robarien pas millor, per això els botiflers no volen l'independència), i rep per part dels ocupants només pel fet que és català – i els ocupants tot allò que és català ho odien ferotgement.

Després de més trenta anys, tornà a la gola del llop en Gaietà...

...i se n'adonà encontinent que res no havia canviat.

Sota la mateixa bandera franquista, els mateixos franquistes gallinejaven pels fètids barrastrals rere les finestretes de les oficines. Orxegà de fàstic en Gaietà, volia girar cua tantost. Els mateixos buròcrates merdilenys hi parlaven exclusivament el

mateix xarnec esgarrifós. Ells s'entenien amb ells. Mercadejant influències. Llagoters. Adeptes al peculat. Àvid, sibil·lí intercanvi de copets a l'esquena, i de propinetes, i de promeses d'ulteriors guanys de sotamà. Lladronejar-hi rai. Com rates sardòniques venien a demanar favors els del mateix ram de sempre. "*–Que li digui al superior que el meu fill és fill del ministre plenipotenciari a la capital del Tres-quarts de Volta...*" Deia un, qui volia un favor per al seu fill; volia, és a dir, allò que no pertanyia al vulgar, allò que només s'ateny quan ets rabejant-te dins el bassiot privat de merda on es banya el boldró dels corromputs.

Revoltant. A en Gaietà li pujaven ois i basques. Quan li tocava de parlar només ho feia en anglès – on el castelladre se sent ineluctablement inferior.

[Per això en Gaietà aposta per l'ensenyament també en anglès **a tots els catalans, no solament els de les illes**; tots els catalans parlarien català entre ells i en anglès a l'invasor.] Si hagués gosat parlar en català – com és natural que li vingui de parlar a tot negre, indi, o proletari català – l'haurien malmès com el malmeteren feia més de trenta anys, abans no fotés el camp, totalment fastiguejat.

Mai no arribarà la revolució. Sentir-hi català, a la corcada gola del llop, això és impensable. Els pútrids franquistes de sempre mai deixaran de conxorxejar-hi. Els catalans (i com més proletaris, millor) només hi són per a tindre'ls arrapats pels collons per a millor robar'ls i imposar'ls. Qui els tractés com a humans, no fóra prou franquista, és a dir, prou castelladre, és a dir, prou espanyol; és a dir, no rebria la sinecura d'anar rastellant prebendes ben assegut al barrastral irrespirable de la gola del llop.

~~~~~

61. Certes mates serveixen d'altre que per a fregar't el cul un vespre a l'estiribel, caminant a muntanya, que cagues a camp ras.

Tothom sap el fàstic que ens fot als catalans sentir algú qui ens xerra en xarnec. És com si sentim merda ploure.

I no cal dir els xarnecs i tots els espanyolitzats, la revulsió i el deler d'agressió descordada que els agafa tantost ningú se'ls adreça en català. **Pecat molt mortal!** No senten el que els dius: només et volen ipsofacte mort ans remort, i podrit ans trepitjat.

El Mates qui seu a la seu del govern de Mallorca vol imposar l'anglès com a terça llengua obligada. **Magnífic!** Això ens resol tots els problemes de comunicació que tenim tots plegats!

Tot català s'adreça en anglès a tot espanyol – l'espanyol ara sí que us farà cas: en tinc quaranta anys d'experiència, us hi puc pujar a qualsevol trona, tron, o
~~~~~

cadira, amb braços i sense.

I a tornajornals, que cada espanyol ens xerri en anglès, i llavors veurem què diu, car ara tot el que diu sabem (per tres cents anys d'experiència!) que és franquisme i prou – més o menys edulcorat, mes franquisme nogensmenys.

Aquest Mates serveix també per a això.

~~~~~

62.**Autodefensa des de la claveguera**. S'havia inscrit, dic, en Gaietà a l'Hotel Tortuga.

Si posem per cas t'hi mig morissis – si t'agafés a la nit un atac de feridura o de cor, eren molt complidorets, a l'Hotel Tortuga. Venia un vailet a burxar't amb un bastonet. Per tal de veure què gaire viu érets encara. Llavors, depenent bo i del parer del vailet, ja et trametia, la direcció o des del taulell de baix, un capellà suau "per a companyia o companyonia, o ja consol..." Si això no rutllava, el capellà suau fotia el camp discretament i t'entrava un drut mig musculat a fer-t'hi, al clítoris, si érets dona, un pessigolleig lleuger. Si mascle, el massatge era més fi, i es concentrava al sés.

Si entraves mentrestant en ranera agònica, et penjaven cap per avall i t'obrien traqueotomies. Això els afebleix, els pacients, mes és cert que hom ha conegudes escaiences on el malalt es restableix. I, sobre, amb la sang et fan una truita de sang que el capellà suau i el drut amatent i el vailet burxaire es cruspeixen, com a prèmit per llur devoció.

Doncs bé. En acabat de conduir tota la nit – i trobar's al capdavall amb una carretera tallada que s'acabava en sobtat precipici – en Gaietà, salvat al darrer instant d'estavellar's en penjar's instintivament a uns fils elèctrics que a l'indret de l'accident s'esqueien de penjar desesperitats ran d'espadat, i llavors, amb prou baronatge hissant-se i pujant fins a la carretera... S'inscrigué, com dic, a l'Hotel Tortuga. Un minyó de l'hotel li dugué calomelans i tutia (protocloridi de mercuri i òxid de zinc) per subvindre a totes aquelles malalties darrerament contretes.

En Gaietà no tastà re. I tanmateix s'adormí. Enmig de la nit, se n'adonà que qualcú li entrava foscament pel balcó – i ell paralitzat d'esglai. Cercava la pistola sota el coixí. No trobava re, i el lladre se li atansava sense remei. "–*Fucker!*" – s'esgargamellà al capdavall contra l'intrús, bo i guitzes com un desesperat...

De què li serveix la lluita aferrissada...? De no gran cosa. L'han tret fora – expulsat part darrere de l'Hotel Tortuga enmig de la nit fosca, despullat, no fotem, sense tovallola ni drapot ni pijamota. I ara es perd per les basses – perilloses tortugues gegantines hi malviuen, afamegades – amb el bec et tolen els dits del peu, o pitjor:
~~~~~

la titola, o el nas, si hi caus a prop, o per l'atans els caus prou a l'abast...

Els cata alans – els alans de l'altra banda, part davant, bordaven furients... Una sorollada de caldéu. Allò era pitjor que a can Baskerville. Esdevenen, els gossots, tant d'estrebar les cadenes sense seny ni criteri, alans trencats – les ales trencades – llur empenta, desig i deler escapçats. Llur neguit d'ésser quelcom definitiu, llas, borrissol qui es fon. Pleguem, pleguéssim.

Part darrere les tortugues i llurs becs esmoladots, part davant els alans d'ullals com ganivets i forquilles que et volen de ganyip, de badall, de mos i amunt.

Entre anticor i vituperi, roman novament paralitzat l'hoste desvalgut i gens volgut. No sap on fotre's. Es ficà en Gaietà doncs a la gatzoneta i consirà, en un raconet, abrigat pels roldors que com llengües de puput el llepaven asprament i uns tous de fenc fumós i odorós, com escurçar el grop.

Capllevà, lluent com un fiter a la lluna, un cap pelat per un forat de la claveguera. Eren partisans del comitat d'autodefensa. "*–Afegeix-te'ns a l'escamot*."

–Collons, ara vinc –féu en Gaietà, rellevat.

~~~~~

63. Diu, estort, petja-lleuger per horitzons clarosos: "–Tot és casa nova i territori nou – en descoberta catalana – car tot allò que vaig descobrint ho descobreix un català en català: tot té nom català, novell i ancià, de trinca i redaurat – l'esdevenidor assolellat, d'herbes altes, en prat groc-verd, vagament còmic, o millor: exhilarant, entre marjals de molts d'ocells, cadascun dels quals amb nom que conec (i els qui no veig els reconec pel cant), i els llangardaixos damunt els macs, per llur pell lluent i les colors i la graella irisada on harmònicament s'escalen..."

Vuitè d'entrevinenteses amb l'episòdic Gaietà

(amb il·lustració adient i faceciosa del mot "bisbe")

64. Durant la nit s'havien enduts tots els edificis – tant les cases, com les barraques, com les ruïnes. En Gaietà se n'adonà que tot hi era ara paisatge d'arbres i torrents, i
~~~~~

que doncs ja no li calia pas esperar un autobús que no arribaria mai més. Les idees se li aclariren – com l'horitzó – aleshores totalment comprensible, **sense enfarfecs**.

I se li havien tornades, les idees, prístines, diàfanes, com l'airecel netejat, o de pedreria, de robí, de metall relluent, com el Solell qui roent s'alentia a tacar-li l'ull.

Tot hi era nu – i ell – al capdavall copsable.

~~~~~

65. Vol escoltar en Gaietà els cavalls quan neguitosos eguinen que els pruu el fibló del desig... Viatja nu per ondulats paisatges verds, sense casalots ni fums... I sap que els cavalls, ben copsats, dirien ver, com diu ver el cargolet de la taqueta a l'ull... Per això parava l'orella...

Per comptes de què...

Barrum! Barram...! Daltabaix! Terrabastall! Pandemònium! Cafarnaüm!

La sorollada de l'autobús foll de l'Ernest Maragall fa irrupció, a espatllar-ho tot.

Fa en **Foix** a *KRTU* (1932): "*–L'Ernest Maragall hi ha penjat damunt el radiador un àngel de fang qui aguanta amb els braços estesos un paper que diu...*"

I ara, a frec que l'autobús no s'ho endugui tot part davant, en Gaietà pot llegir el cartell.

Hi diu, en lletres de gegant:

"Us vull escanyar a tots...!

Ho vull escanyar tot...!
~~~~~

(...)

Tret dels qui ens escanyen, és clar!"

~~~~~

66. **En Carallot d'Antares**: –Antares és un Solell gloriós, amb planetes on harmòniques poblacions viuen vides de pacífica intel·ligència. En Carallot d'Antares era un homenet verd, quasi espiritual – per escunç estrany, **eixí d'idea** (eixí com a idea) del cos d'un creient – d'un qui creia que les idees eren embrions, i adu fetus, amb peus i cames, i mans i colzes, i nassos i pipinets, i ungles i ullals – idees-infant, doncs, qui podies veure (com se't neguitejaven dins els cos) de vegades fer bot a aquesta o a aqueixa part del teu cos molt més gros... Burxava el genollet d'una idea, i l'ull et sobresortia un pam o mig; burxaven les banyes o el tòs llis d'una altra idea, i el ventre et feia bonys oldans..., i el dia que moltes d'idees se t'esvalotaven, *ah, llavors*: érets un mapa de tres dimensions on els sistemes orogràfics, vull dir, cims i cràters, i canyons i valls, i serralades i abims, i pangees i esllavissaments catastròfics, se't dibuixaven en un palimpsest de terratrèmol continu i esverat – les èpoques geològiques disparades cap al caos, la geografia del teu cos un afoll qui es transforma a la biorxa, molt desesperadament i esventat...

En Carallot esdevingué, fora de cos del creient, un infantó esmarrit, qui sovint somicava i llavors esclatava a sanglotar hores i hores. El culet damunt l'orinalet, interminablement, el cas és que no podia pas cagar de cap manera – plorava de les fiçances i frisances, de les fiblades i dolors, de la vergonya, de l'impotència, dels vans espoderaments, dels torçons...

El creient se n'anà al peu de la muntanya on, al bell capdamunt, hi havia el magnífic (pitjor: grandiós) nou monument – monument que en principi només serviria de deny rerefons per als tres déus de plom – els tres déu gegantins de plom qui tanmateix només feien acte d'aparició molt de lluny en lluny, en tota llur majestat i en fasts així, immensament acollonidors. S'agenollà el creient a pregar-hi; esperava, trinant-hi prou, l'aparició trina, entre d'altres pacients qui esperaven més tranquil·lament, asseguts o mig ajaguts, o jaguts del tot, llegint un llibre, xerrant amb veus pausades, fent mitja, o ganxet, o monejant amb els boixets, o gratant-se les crostetes, o amb un bastonet damunt la pols dibuixant teoremes matemàtics...
~~~~~

Aquells tres déus qui mai no acabaven de reaparèixer ajudaven tanmateix la gent de cagar – les latrines d'allí davant sempre eren plenes de merda – la merda dels pelegrins feia força pudor.

Diu en Gaietà: "–Ho sé perquè hi era. De vegades, vaig a indrets així, a tafanejar-hi una miqueta. Nu a la vora del Ganges, la meua pell feta de làmines d'or (imprenyable i resplendent, i qui reflectia enrere tot virus i bacteri, com qui reflecteix cap raig de llum) fou un esdeveniment per a aquella tossuda gent, molt aviciada als miracles.

"–A la Meca portava el meu llibre-ràdio, on entre altres meravelles de l'escriptura bona, t'hi trobes aquells enginyosos poemes visuals perfectament recitats per na Caterina Deneuve amb tanta d'aptesa i tant de tranc, i amb clara veu que curulla de fina seducció, que en romans bocabadat – i els sarraïns bocabadats em deien que quin alcorà més modern i automàtic…"

El creient al capdavall s'equivocà de latrina. El bertrol on caigué hi caigueren després i abans seu milers i milers d'altres vagabunds. És un estratagema de les autoritats per mantindre la població prou "regular"…

Per badada, doncs, féu cap el creient al laberint blau cel on vénen a perdre's els pòtols – esgarriats, ja no en treuran mai més el nas; arronsats a qualque racó eixut, finalment hi estiraran la pota, i au.

L'homenet verd se'l trobà la dona d'en Gaietà al jardí, i se'l ficà cony endins, car tenia, en Carallot d'Antares, llas, consistència d'olisbe, de bisbe, de fòtil de plaer, i era tot net i flexible, i mai no cagava – i es devia doncs pensar la dona d'en Gaietà que era el conill de pasqua qui l'hi havia post, aquella xiroia, engrescadora andròmina, per comptes de cap altre ou de pasqua – amb un petit ajut de la butxaca d'en Gaietà, és clar, el qual (cal repetir-ho) era innocent de tot l'esdevingut.

~~~~~
~~~~~

67. Cavil·lant sobre l'infantó-idea qui de cagar no assolia, li vingué a en Gaietà a l'esment l'imatge típica d'en Luter restrenyut – tractant, l'heretget apagallums, de cagar al forat del canfelip – emprenyat qui-sap-lo, car tot era debades – no reïx de cap manera d'induir ni d'engrescar aquell cagallonet pioner que tregui a ensumar el nas pel forat del sés – prou estona a pensar-hi doncs cagant (o pus tost gens no cagant), a petit no en surt altre que la seua molt pudent religió especialitzada per als pitjors ignorants – ço és, el "protestantisme" – on només mana la fe cega – excusa per a poder robar i assassinar a cor què vols – només cal que tinguis fe en **la merdegada futura** – el cel prou t'esperarà.

~~~~~

68. **Quin xiquet més poca-substància!**: –Com era petit i anava a la platja, es ficava en Gaietà tot solet a un raconet, damunt una pedra porosa; es treia els calçotets somalls d'anar a l'aigua; es ficava, estesa, una tovalloleta part damunt la falda, i, trempant-trempant, tantost l'hi passava, part davant, damunt la sorra, qualque damisel·la o senyora prou avinent, què feia en Tanet llavors...? Doncs això: es feia veure més ruquet encara que ja no semblava ni era..., i, amb una maçana a la mà i un ganivet rom, volia i no podia, molt sapastre ans maldestre, treure la pell a la maçana... De lluny en lluny, per una escalforeta que li pujava ran la bonesa del seu cor, la bellíssima femella l'atenia; amb tendra careta li deia: "*–Pobre carallotet, vols que te la peli...?*" Ah aleshores, engegat minyó enèrgic, com saltava la tovalloleta i prosperava fins a l'empiri el seu pipinot crestallut i escumós... "*–I tant...!*" Que li deia bo i botant, i rebotegós i repropiós. "*–I tant, i tant...! Som-hi, vós, som-hi!*"

~~~~~

69. Aitambé, de marrec ben marrec, abans d'haver mai cardat, els "savis" sabatots, els de la peudebancada sempre a tret, el veien ridículament "poètic" perquè mai no havia cardat...! "*–Quan hagis cardat, sabràs allò que és bo, i et passaran totes les manies, capgròs...!*"

Ara veu que no hi té res a veure. En acabat d'haver't bitllat mig món – i (segons aquell babau de profeta antiviu qui – de marrec en Gaietà mateix, per ells engiponat – i tots els altres pansits bacallans eixuts, els "catòlics", pretenien o pretenen de creure's) – ja qui es guaita cap femella amb ull lúbric, és com si se l'havia boquida de per de bo – en acabat de tant de querar xones (de debò o al magí, que si fa no fot

es el mateix), encara et sents aitan “poètic” – si doncs no adu pus.

I què me’n dius amb cada os aixafat pel fotre massa assidu (i salvatge) de la dona quan no et té amant amanós…? Aitan “poètic” llavors, ai, que no ets pràcticament altre que buf d’ànima qui fuig.

~~~~~

70. S’embadalia, penós, l’Entrevingut davant aquell altre misteri més casolà: –Com és que jo (qui no tinc gaire res a dir) **escric tant**, i els ferms aventurers qui es xonen la meua dona no escriuen res – llas, gens, **ni llurs memòries** (que ni cal dir que llegiria esventegadament ans esbufegada – “*on hi sóc, on hi sóc…?*”*)*

(Hi sóc…, hi sóc…?)

(*Sóc…, sóc…?*)

Com un soc, ni m’hi moc. Estaquirot. O en tot cas, ça i lla, rere qualque riallada, cert efímer bellugueig implícit i prou – ni teca prou no m’embolica per esdevindre personatge. Tan naquis que, com els microbis gariebé invisibles, caldria augmentar amb el microscopi molt virolat de l’imaginació el marge d’entre línies perquè es declarés la meua presència altra que com a descol·locada mancança.

Tret que, per comptes de plorar, en Gaietà, garneuet, se’n fotia com un conill.

I es deia: “–Ves, s’ho duu segurament el tarannà – si són (els cardaires) de tarannà cardaire, ets (enfaulat flautaire) de tarannà fabulaire. I hi ha d’haver de tot perquè tothom se’n rigui amb el que li fot més gràcia.”

~~~~~

71. S'aesmava en Tanet la seua dona definir el bisbe. **Bisbe**: –Olisbe. Objecte fàl·lic que les dones tradicionalment ens hem anat ficant fufa endins d'ençà que sabem fer atuells (diem-ne **fòtils**, millor; s'hi escau molt més, en aquest cas, que no pas atuells). Amb el bisbe amunt i avall, i endavant i enrere, i cargolant-lo així i això, hom en gaudeix qui-sap-lo – ah, bells benifets de l'autoerotisme…! Té si fa no fot forma de bisbe, tret que els bisbes, és clar, ja tenen forma de fal·lus ben trempat: duen un capell com un capoll – i el duen, com el capoll, així mateix morat. Per això, amb tota la raó, d'un olisbe o vit autònom (de terrissa, plàstic, de fusta, gomós, esponjós, de vidre, antropomòrfic o pla…), se'n diu sempre "bisbe". I [no cal pas dir que] aquest és l'únic bon servei que cap bisbe mai no fa.

~~~~~

72. En Gaietà Entrevingut, gai campió dels banyuts, s'empescava el nom **Episòdic** [episòdic…?: –com qui viu a bursades, a falconades, *by spurts,* entremès, per intervenció obstrèpera, malreeixida, destralera] per tal d'escriure-hi sense ambages [**ambages**: –punyetes, bifurcacions, capitombes, marrades rai; com qui diu: amagatotis, estranquis, esquitllèbits… Segons mots adients del calçaire **Chaucer**: "*–Si en Tanet adés ens guià* ***amb ambages****, ço és amb murris mots pel mig doblegats, dits com per qui diu mots amb dues cares, la del davant i la del clatell, n'Episòdic en canvi monçònega ni una no ens dirà…*"] i, doncs, en l'esperit d'aquesta lluna, est poema confegia, humit.

Vagues pessigolleigs a la punteta la fava

Quan em van veure, algú va dir mig fluixet *ara*
Ve el marit
I tots quatre es van posar a riure

Mentre la meua dona deia adéu als gaietanets
Jo em fregava el nas
Hi tenia a la punteta unes pessigolletes
Que emmirallaven les que tenia a la punteta la fava
~~~~~

Tenia por que un esternut
No esvalotés el galliner

Paròdia criminal
Insurrecció dels nassos
Em desconfeixen
Les musiqueries del cos massa delerós
D'orgies – massa bo que sóc
Així no es pot anar pel món
El món se te'n fot, visceral i mordaç
Amb sanguinaris pessigolleigs als ullals

Jo qui em voldria canonge de la deessa
Oferint-la al caminant
Amb un somriure bonhomiós

Van veure que monejava amb el mocador
I un d'ells (un dels qui se'm boquien
La dona i tornarien a fer-se-me-la espetegar aitantost arribessin
En missió als Calàpets)
Em va demanar com es deia *esternut* en català

Els altres feien la rialleta...

No em feia càrrec aleshores que en moltes de cultures
Esternut vol dir també *esclat de lleterada*
I el cau de la meua dona
Territori d'aterratge dels llurs (de les llurs)
Tantost l'avió els aterri a l'illa i siguin a la piscina de l'hotel
On es banyaran nus – la meua dona i ells
Vint o trenta qui seran
A capitombar-se-la à tour de rôle
Vull dir, passant per sort o a torn de nom
O qui sap com s'ho foten
Civilitzats rai

Guaita (fan de rere les cortinetes les verges passades), *vés-hi*
Vés-hi, te n'hi vas
I tiren tafarreta i, en un instant
Amb petons i jolius pessigolleigs
M'empenyen la barcota a mar...

Em trec el mocador
Quin espectacle pus empegueïdor!

Amb una exhalació, la barca carraca
Se'n torna exactament al mateix indret
Del començament

Aleshores li vaig dir que en català rai
Que hi teníem una mà de noms
Tret que el més comú era el llatinat "esternut"
Com *sternutation* en anglès, *and so on*

No me'n vaig recordar més fins en ensopegar
Amb el mot *Episòdic...!*

Me n'adon que duient-lo
Alhora honor la meua dona
Qui cardava amb tothom
I alhora honor els pessigolleigs a la punteta la fava
Encara avui per aqueixos deliciosos records
Pessigollejada...
I honor sobretot l'esternut
També dit: *episòdic!*
També dit: *collons!*
També dit: *salut!*
També dit: *orgasme!*

Ja en parlarem
Si sobrevisc
Ara raig pertot arreu
No pas perquè plogui, vós, molla
Gens.

73. **Lliçó – (hi relluen clàssics d'enjondre)**

["En Brutícies es va començar de despullar: es va com qui diu esbadellar d'aquella closca d'oldà abric anacrònic que portava i la va llençar si fa no fa cap a la cambra de les robes. L'abric espetegà a terra, amb un espetec molt més feixuc del que feia pensar, tot i l'incòmode que semblava. Espetegà com si fos de metall. Ara, en Brutícies es vinclà envant per tal pelar's aquella mena de part baixa de granota (tan densa com l'abric) que portava damunt els pantalons. Part de sota, anava vestit amb les mitges negres i blaves, les convencionals de fer negocis. No es podia pas dir que fos un estil que li escaigués ni mica. Als ulls de qualsevol ens gens

avesat en matèries de moda civilitzada, ***diguéssim als ulls del mític Carallot d'Antares****, hauria aparegut força pagesívol, àdhuc lleig de veure. De fet, semblava en tots els detalls qualque mena de vell escarbat massa gras."] – [a "*Waldo*", d'en* Robert **Heinlein***]*

En Carallot d'Antares es perdé en la nit. Era un nit humida. Queia un plugim amarg. Es va amagar rere un cancell foscant.

Al capdavall va encertir d'ensopegar's en la foscor una ànima bessona. Era un noiet d'uns disset anys terraqüis, semblava pansit. Havia fugit potser de casa...? En tot cas, no tenia gens de pressa de tornar-hi.

En Carallot se li posà a la vora. "–Ei, com anem?"

En Gaietà Penós va respondre: "–Què fas pel carrer tan tard...?" – perquè l'havia pres per un infant de potser un parell d'anys.

–No et pensis pas que sóc tan petit. Petit d'edat, vull dir. De fet sóc un nan molt nan.

–Ah, perdoneu.

En Gaietà Penós féu continent d'anar-se'n, afermà el pas. Corrent-li darrere, en Carallot no perdia petja. S'havia dit: *Li tocaré els pebrots, a aquest xicot, fins a fer'n un aliat.*

El xicot, doncs, veia que no se'l treia de sobre. "–Què vols, doncs?"

–Una mica de conversa, home. Com tu, també sóc rondant fora de casa enmig d'una nit gens joiosa.

–No tinc gens de ganes d'enraonar.

–Amb la companyia n'hi ha prou, si no et sap greu.

Avençaren per carrers sense llum. Monstres de forat raucaven sordament rere les portes negres dels edificis torts. Llavors les cases s'acabaren. Les pardines oferien refugi als animals. En Gaietanet i en Carallot encengueren una foguereta, arrecerats en un racó desocupat que encara servava una miqueta de teulada.

En el silenci, ombres s'eslleneguen cap al mig on la foguereta fa prou llum – són ombres de cuques feres qui surten dels forats, on bullen, freds, els orcs. Ningú no dorm.

Un esglai: moll cirerer mort s'esqueixava, i el corcs qui el corcaven, adolorits,

gisclaven, exposats. Ocells nocturns s'aixequen cridant. Les flames s'esgaien, les espurnes constel·len el corrent.

–Vitamines...? – oferí en Carallot.

–Un xiclet, si de cas.

–Són xiclets vitaminats.

–Ah.

Li contà com li havia anat de bé en aquest món durant els primers anys. Com hom el prenia per infantonet sense malícia, innocu, doncs, i innocent.

–Un dia vaig entrar en una dutxa on tres indonèsies es dutxaven. Se'n reien una miqueta mentre anava enfonyant el nas a cadascuna de llurs xones.

–Doncs prou podeu – va dir en Tanet Penós, un pèl fora de món. Aquell xiclet vitaminat que l'ultraterraqüi suara li donava l'endormiscava suaument.

–...nogensmenys, tot s'anà espatllant... El pescater no em volia dir de cap manera el preu del peix. l'havia d'endevinar, se m'insinuava com a marieta, veia que no ens entendríem mai, allò era un desesper, vaig haver d'emigrar cap a millors barris... Pegellides és l'únic que menj. Ah, i el migdia on torna la minyona en acabat que m'he cardada la mestressa...! Com justificar les taques de fang negre damunt la moqueta, que eren de les meues sabates quan pitjava fort fotent-me per terra la mestressa...? Per sort, sota el moble hi veig una vespa negra grossa, molt més grossa que les xanes, faig veure que me n'esfereeixc qui-sap-lo, la minyona m'ajuda que no em fibli i doncs se m'endugui al clot – la meua capacitat per al verí, menor d'acord amb la meua migrada mida... Li dic, damunt, que n'hi havia tres o quatre qui hi feien niu i que ara només roman aquesta, mig ferida..., la qual tot d'una se li fot damunt... Ara és ella qui s'esfereeix fins que finalment seré el seu salvador, d'on me n'estarà altament agraïda, i les marques a la moqueta comprensibles en acabat de la baralla titànica rai.

En Tanet s'admirava íntimament. Quins collons que té la moixa. Mai no ensopeguí aital assossec. Il·lès en acabat de l'atac de les falenes. Qui ho hauria dit. Mort de por, i sense paraigua, avorrit del viure, i ara sóc en paisatges reeixits i que excel·leixen en llur qualitat de somni...

En Carallot s'emmusteïa, mentre l'altre vagava per onírics paradisos: "–Després vaig veure-hi una dona morta, dalt al cadafal fet amb fustes encavallades. Mentre el discurs del botxí continuava, la bala llençada per l'estiracordetes creuava l'espai, com el ganivet creua el formatge o l'ungla del tigre el vel del tendal. Travessava la

femella el gual que duu al son sense matí. S'enlletgia ferotgement, i pudia. Allò em tregué les il·lusions. Viviu en un món de merda, companys."

Tenallat per la rialla, en Tanet Penós recitava versicles de la bíblia d'en Xerxes Glaç, el màgic lul·lià. "*–Oh, oh, oh, gran meravella! Un altre fill de déu qui surt del cony d'una femella!*" Aquella deessa blau cel se li transformava a l'esment begut en jutgessa benigna, ara doncs l'arreglaire d'injustícies pretèrites; la qui es treu la corretja i corregeix les portes que es tanquen a l'inrevés, de tal faisó que el deleteri ja no entra pas, ni entra el dolent, ni penetra l'envaïdor... Deessa – ací som, incapaços d'altre que de coldre't... "*–Món d'empentes. Tot empeny. Tothom empeny. Endins la femella empeny. Empeny el mascle enfora. L'ou és post. I qui vulgui descloure que s'esdernegui a empènyer*." Empenyia, sèdul, el jove Gaietà.

Deia, monòton, en Carallot: "–...sabíem els viaranys que davallaven cap a la desaparició, però triàrem de no emprendre'ls. N'hi havia un de relliscós, de neus glaçades i forats traïdors; n'hi havia una altre tot enteranyinit on tararanyes i serps i animals verinoses romanien celats, a frec de saltar't al cap; el tercer era impassable pels arços i per les espines i per la jungla... Mes el nostre guia era un antic autobusaire coneixedor de secretes adreces, s'atraçava pels trencacolls com qui neda en estany de cresp pla com mirall..."

En Penós rebé un sotrac, se sondrollà, aürtat. L'automòbil dins el qual es trobava bo i tractant d'empaitar l'autobús del mític homenet verd d'Antares s'havia perdut. En acabat que havia tombada una cantonada cap aqueixos passadissos estrets entre esmolades parets llises, no hi havia res a veure altre que envitricoll: ossos de drac, pintotes de cabellots pollosos d'harpia flamenca (aquelles donotes fastigoses qui imiten vilment i sapastre les mores d'Algèria), barrets xarolats de fatus, oblics, promiscus sorges qui devien dormir la mona en qualque altre racó oblidat, podrint-s'hi lentament i molt esgarrifosa... "*–Sóc a l'hospital!*" – va cridar, esfereït, "*–Só en indret gamadiu d'allò més! Hi put a elegia i a benzina! Els llits hi són gàbies rovellades on cada llangardaix catalèptic, escuat, s'ofega esborronadorament! I les monges infermeres duen els sexes horrorosament esborrats!*" Se n'adonà tanmateix que, sota la faldilla curta, els tres vits penjants de la mare superiora, el del mig més llonguet que no els dos dels costats, li feien l'ullet. Allargaré la mà, es va dir. Mà instantàniament aixafada per roc auri. Se li obriren, com ara volats per dinamita, totes les tovamatrul·les (tots els calaixos de tendrum), també la melsa.

Tot s'esdevenia a una velocitat exhilarant. La porta mateixa duia calaixos – bicicletes en treien el nas, embuts que vessaven panderols ensucrats, tapissos que malembolicaven ensagnades rates i anyells nus.

La fetor de pells de conills qui cremen en fogueres i fa minvar el teu punt d'albir li dugué vagues memòries d'antany. Vares d'ametller perforaven els melons de sal. "–*Només volia fer manetes...*" – mormolà. Per a això no calia patir tants de nyaps ni atzagaiades. La punició surt de polleguera... Nadons d'Alger somiant, llur fetor

allunya les oronelles... Digué la cabreta qui els va ensenyar de somiar: –*Buf, ja n'estic tan tipeta, que cap fulleta ni aresteta no em ve de gust*.

Trapezistes, llur coratge, preà en Tanet, funàmbul en funicle tremolós... Badà els ulls. Orió, per escorpins a mig occir, es rebregava, intermitent. Abaixà el llambrec. Va veure l'homenet estirat vora la foguereta – semblava un carbassó verd sobreeixit a mig coure de qualque olla barrejada. Nafres i xuclalls a la pell. Trets ingenus de gripaus mig arrauxats qui espien per fenelles. Grops i grumolls com grills de trumfes grillades pertot a la pell – un de gros, com tòfona mig eixida, a la cama esquerra, damunt el sec...

Se li'n rigué en Carallot com li va veure la cara d'estranyat que en Penós no feia. "–Què és aqueixa pell de sangonera per salvatges llenyataires debades ataconada...? Xoanons (dibuixets a mig acabar) de pimpinelles, d'espernallacs, de sivelles, de xacres, de tòfones i intueixc que de miàlgies rai."

--Amb àvol delit et respondré que sóc diabòlic. I ara, afanya't, que anirem arreu venent-nos a poc a poc tots aqueixos joiells trobats – car sàpigues que vinc afectat per miraculosa malaltia – "teratoma robiplàstica", em fa que en dieu per aquests verals – robins, mes també d'altres pedres precioses, desclouen dels alifacs o tumors que em creixen a la carn no gaire lluny de la pell, en indrets del cos inopinats – a les sofrages i aixelles predominantment mes també als lloms, als inguinals, als voltants de la carranxa, recte endins, a les genives, a la planta dels peus...

–Aquest alifac enjoiellat del sec de la cama, quin cràter més esgarrifós...

–Amb veu fosa et dic: "–Que li sigui llegut al poeta..."

–Galdós de vós, astruc rai.

–"...de fredament fotre's cràter ardent del Mongibell avall." (Liceat perire poetis ardentem frigidus Ætnam insiluit.) Potser és veritat que hi ha més dies que llonganisses, mes t'assegur altressí que hi ha més alifacs que dies. Les pedres precioses de dintre romandran enllà de tot element orgànic estireganyat en xiclet d'univers mastegat per la deessa Robí.

–La deessa inorgànica...?

–Eh que s'aprenen coses amb el tit...?

–I aprenc de vestir'm com un dandi patorrat. Ultraterraqüi, us imitaré.

–Em pots dir de Carallot.

–I a manguis de Gaietà. Mes sapigueu que no visc pròpiament en aquella casa de mon pare, l'episòdic Entrevingut; al contrari, sóc futbolisteta molt ben pagat, com veieu jovenet encara, enyorant-me nogensmenys de les riques planes verdes de cap a Lleida... Ahir, per la finestra, penjat d'un cable que baixava com un arpó del terrat, m'ha entrat el pudent a la cambra. Sempre tinc testimonis al meu favor... Llur paraula contra la nostra. La minyona és negreta – atlètica com jo; ben feta; ens neteja la casa; sempre diu que, net, faig oloreta de baconet ben net – i llavors amb baves a la boca se m'atansa a cardar'm... Érem prenent la dutxa en acabat que ens entenem, i de sobta se'ns despenja damunt el pudent, hi ve a veure què hi fèiem... És ell qui la maltractà. El dia on na Fel·la obri els ulls i pugui parlar, tot s'aclarirà.

–Hum – en Carallot es guaità el calendari-rellotge inscrit a la pell. Na Fel·la Tió (la negreta) es feia esperar. "–Fel·la..." – imaginà, i ho trameté telepàticament – "–...cascun de tos pits un Mongibell que escalfeeix i fa suar, com vol en Fontanella (e*ntre la neu i les flames, els seu pits, formosos Mongibells, ni ensenyaven llurs cristalls, ni apagaven mos sospirs*); hi trempava rai, mes poc n'hi hauria prou; encara caldria que el volcà se'n deseixís, d'aquell ensopit barnús tel·lúric de la roba qui, rebeca, t'embolcalla, o ja que jo no gosi ficar la mà al foc... Saps què...? Ara vinc. A rembre't, iè. Al rescat." – Digué en veu alta –: Som-hi, doncs, marrec. Quina hora és? L'hora de comptar diners... I què fotre àls...? Re altre que comptar'ls...! Som rics i podem anar pertot!

El sangtraït frugal de l'aurora començava de tacar el cul del cel.

En Carallot, d'on la fressa que li feia la rara roba donava un rampeu a la fressa feta pels tarongers eixorivits per l'aleteig de la brisa del matinet, amb dits de vori

sospesant i fent tritllejar com esquellerincs maragdes i robins, solcava llambrescament entra la runa. Esvaït, en Gaietà li anava darrere. “*–Camín ranc ran l’elefant diminut, dementre que el fosc es desfà i el lloc aïllat es va poblant de telamons i cariàtides esquerdats…*”

–Què dius?

–Res. Que rebutja el verdet de l’arbre les llepolies de l’alè. S’alçura si l’alçuren.

–Ah. És que saps què em passa? Que la meua costella esquerra…

–Només tens dues costelles?

–Tres, i la del mig. Els transistors de la meua esquerra reben constantment les emissions de les ràdios nocturnes on la bona gent de la nit en diu de meravelloses, i sovint em faig un embull. Per això em semblava que deies no sé pas què d’un elefant.

–Deia d’un ant de banyes embrancades, mes, si vols, també de l’elefanta na Júlia – el soldà deposat a Marroc, aleshores vivint a Barcelona, l’ofereix al zoo.

–És la ràdio o tu…?

–Mani…?

–Colpeix als mèdols dels llimbs el titella llepafils; m’escorcoll murri els calaixos de tendrums (les tovamatrul·les), cercant a trobar-hi el donyet qui em pruu i pitjor: m’interfereix amb cassigalls esparracats de xafardeigs enjòlits, captats pels encenalls en U dels receptors de la meua costella, vesper de malhumorats perbocs, i qui cau al parany…?

–Ni puta.

–Aquell gastament amb cara de xiboc tromput: inòpia i nàpia.

–Vols dir el bòfia qui ens envaí i atupà la negreta?

–Ja sé on para.

Van arribar-hi quan el Solell era al zenit i tot. Tret que el dolent no hi era. En Gaietà va veure una dona grassa i lletja qui guardava tres llocs més a taula. “*–Em malmiren els odiosos*” (es deia la grassa), “*–osta, osta!*” Com si s’esventés alats coleòpters qui vinguessin a ficar-se-li al cau de les orelles.

Allò era un restaurant campestre – llargues taules de blanques estovalles.

–El vostre home és de la bòfia...? – demanà en Gaietà –. I els vostres dos fillets se n’han anat amb ell...?

–Sí! Un accident...?

–Per desgràcia, senyora. S’han aixecats fastiguejats per a anar a llençar aquella taronja amarga tota mastegada al cossi de les peladures... Han aprofitat que eren drets per arribar’s als pixadors. Tret que els ha agafada diarrea. Totes les comunes ocupades. Han correguts cap a les muntanyes.

–Les muntanyes! Si és tan perillós!

La fartana agafà la cadira i amb una empenta la foté entremig.

–Vaig amb vós! Passeu-me l’arma de reglament!

La dona lletja es repensà llavors, els ullets se li escaparen cap una coixinera. En Carallot immediatament l’arrabassà. La pistolota era negra. Les cerres de bacó que formaven la barba de la donota cremaren com blens d’espelmes morents. “*–Terroristes, no em matareu pas l’home!*” – esgaripà.

Al fris del cel núvols de ciment s’enfeixuguien. Tot era a frec d’estimbar’s. Es retallaven els habitants al rerefons sobtat dels llamps. Corrien esfereïts a cobert. No pas així ni en Carallot ni en Gaietà ni la meucarra, embruixats els tres pel canó roent de l’arma.

–Na Fel·la Tió entre vida i mort rau leri-leri. És el tanoca de marit teu qui així l’espatllava, en acabat d’un altre tacó sense solta ni volta.

–I a mi què m’expliqueu!

–Només en volem un mocador o quelcom si fa no fot íntim. El seu material genètic encara deu raure al cony de la negreta qui rapia, harpia.

L’harpia ens passà un escuradents – remembrà en Gaietà. El penós l’ensumà: ecs, com tota bòfia, el merdacaner brutal també pateix de bromidrosi – la catipèn!

I ara cames ajudeu’ns-e cap a l’hospital.

Na Fel·la Tió encara cuejava. “–Tenim la cua d’un estevet que el teu assassí feia servir d’escuradents. Amb el meu compatrici verdoset ens hem cabussats al marès cerebral fins les clapes de més al fons. I n'hem extretes peces cabdals que provaran la culpabilitat de l’altre.”

La negreta apedaçada somreia. Folres vaires la folraven de cap a peus. Policroma, amb ulls i llengua de camaleó, segur que ja no feia de tan bon cardar. Un metge maleït vingué a fotre’s pel mig. “–Què hi veniu a fotre” (va dir), “quins tripijocs són aquests tripijocs?”

Tret que ja no hi érem. Érem a ca la jutgessa benigna. “–Aquest és l’escuradents del criminal, i aquest és el film que en filmava el meu amic Carallot, d’Antares, d’ulls de càmera, de remotíssim abast.”

I, com dirà demà al seu guaitajorns, titulat “monstres”, el coleoptèric bard

n’Arquimbau Cuca, blocaire eximi, “–Així es resolgué el cas de la minyona dels Gaietans.

“–I, sobre, pel que fa als molls cirerers esglaiats, i als altres herois de què s’empatollà també n’Otto Rank, acaneu-me això:

“*–u) Supermà* — prement amb una mà, pot fer, de bocins de carbó, diamants; pot aturar una bala; pot d’un mastegot aplanar el món. *dos) Batmà* — bat de mans i vola! *tres) Aquamà* — pot suar de les mans aigua qui corroeix. *quatre) Carallotmà* – amb la mà l’envoltes i té la mida d’un carall, tret que el seu carall té la mida d’un escuradents. Us fibla, senyoretes i senyores (dels dos a dos cents anys), com us fiblava cap murri muricec, molt subtilment, i ni us n’adonàveu, llas! **Tret que ell se n’adona enormement!**”

Novè d’entrevinenteses episòdiques (*cont.*)

74. Cuc copròlatra qui, assidu, gens ventolà, entrevé els desmenjatoris als aeroports, en Gaietà Penós, sempre guaitant si percep, damunt les mamparetes, xancres a les calbeses dels capolls – tumorets prou genuïns que poguessin celar-hi gemmes (com les gemmes que els bubons, i els escirres, i les eixidures i els anticors d’en Carallot d’Antares ja no celaven) – sovint, per comptes, rep mastegots.

–T’imitaré en el vestit de closques de pells qui desclouen robins, Carallot – s’havia promès, tantost l’homenet verd i la negreta havien emigrats a les Bahames.

–Descloc robins i...

El món és meu. Descloc robins, cascun gros i lluent com l’ull colèric de l’abellerol, i, al reng de davant de tot, al Liceu i a l’Escala, al Bolxoi i al Metropolità, l’odi coratjós qui m’arma, m’arma més fort, i, embriac de vanitat i d’altres mants reeiximents, sóc el magnat – el magnat pròdig – no venc, les reparteixc a embostes, mongetes i cigarrets amb la trampa ara-i-adés (car la sort és la sort) de la penyora dins, la penyora de qualque robí, o maragde, o electre, o topazi, o safir, o dacriòlit, o ambre,

o perla o carboncle o brillant...! I tothom se m'esbojarra de rapafuig pels voltants... Aquells estaquirots adés tan elegants i ara espellifats com captaires...! Me n'esclafeixc privadament.

Fins que no tornaré al món humil d'on no hauria d'haver eixit mai. Hi re-esdevinc xicotella amb faldilletes molt curtetes qui vol travessar una carretera de tràfec molt intens. Duc un regalet molt ben embolicadet a l'amigueta qui viu a l'altra banda, mentre la meua dona festeja al llit, i em vigila que no prengui mal per la finestra, mentre, com dic, festeja suaument amb un veí. Li fica la mà al cony nu on els tumors se li esponcellen en joiells...

Lluny de les voludes obsedides pels diners, en Gaietà sortí d'urgències a l'hospital amb el vult tot embenat. *Sóc l'home invisible visible per les benes que m'embenen el vult*, es feia. I el cert és que li feia mandra tot altre que elidir's. Hauria tornat a casa, tret que aquells dies son pare, en Gaietà Entrevingut, romania aclaparat pel pes de la depressió, aquell flagell episòdic que se'ls enduia manllevats ensems – ell i els seus "**espellofats**" (car en aquell estat morbós, afligit d'heutoscòpia, es veia a cada instant desprès d'una nova despulla – el seu jo de feia un instant se li esbaldregava allí mateix com pelleringa de conill arnada, i el terra dels estrets corredors i els murs, doncs, pudien a carronya i pixats) – se'ls enduia manllevats ensems, dic, la depressió, l'Entrevingut i les arronyacades, esparracades, emboïgades exúvies, a món subterranis, on les ombres dels pagans de mil·lennis ha divagaven bòrnies, manxelles, monorques, fustacamades, fetes malbé amb tota mena d'os dislocat pel vall dels cocodrils afamegats. Ningú no s'estorç de llurs ben enferramentades goles altre que amb un bocí menys de cos espectral, manllevat, com dic, a les fires molt pansides de la depressió, on el fat de cascú és de no tindre altre lleure que mirar al forniment de l'heteròclita pelleringa qui al capdavall és hom, i no pas altre, un tort d'organisme, un altre rebuig lleig a l'atzucac pudent del metabolisme malmutat, un embull de divís pseudoindividu tort, ple d'ois i xacres, ecs.

Així que, au, novament, cap al camp nocturn fa cap.

~~~~~

75. Gaietà, allò que et pensaves que era un pilot de brutícia – cassigalls, rosegons, pellucalles i d'altres oradures – era un pòtol atuït pel fred i la fam i la beguda – un altre tu d'ossos i carn en condicions lleugerament empitjorides – una mica més avençat en la deterioració, amb la data d'expiració encara més endarrerida, de lluny ultrapassada – allò que sense contemplacions
~~~~~

anaves a treure del camí, doncs, era quelcom que calia tornar al punt d'origen – no fos cas que, bo i desempallegant-te'n, no acabessis descobrint que érets a mig camí del suïcidi.

Torna'l, afanya't, esdernega-t'hi, relloga'l, recol·loca'l al punt d'origen. Redhibitori, com tot altre cos.

Obsequiós, anaves a treure l'obstacle, i llavors a rentar-te'n les mans. Enrojolit, com si t'aguantaves un pet massa empegueïdor, te'n desdius. Cataracte, amb els pixats al ventre, com a ell, la mort qui vigilava ve dreta a dallar't.

~~~~~

76. Sentí musiquetes carrinclones d'escola de dansa vessar's amb llengua tragitosa i davallar flonjament per una finestra alta – dalt, amb botes de sapastre matatothom, hi dansava la bòfia danses macabres. El cartell de fora hi deia "**to do**". Escrit en foraster, eh...? *To do or not to do, here's the fucking rub*. No pas ésser, doncs – fer. Mes se n'adonà millor. No hi deia res filosòfic, i en americà. Era merda nacionalística – i, és clar, en xarnec. "**Todo.**" (Todo por la patriekha.) Hi deliberaven un altre prèmit al col·laboracionisme anihilador. Quina mena de barceloní degenerat deuen escriure aqueixa púrria bavosa...? No se n'adonen els jurats d'aquests prèmits que hom els aixeca la camisa...? Són còmplices del robatori. Cal denunciar cada xuclapalters qui atribueix prèmits a oradura tan manifesta. L'Als-llunys Viciat de la Quadra, la Cagueras, la Babaudella, la Franfiska Todeskamps, l'Ivana Entubau (amb el nom ja paguen) — tornant de nit a la cambreta rellogada del comissariat rònec i pudent, cascú com un altre escarbat infecte, fet una merda ambulant, begut, tentinaire, qualsevol taxiot eixelebrat l'hauria pogut esclafar pel carrer… (Massa poc!) Fastiguejats tots plegats d'ells mateixos – ara, quina culpa en té la llengua, la més rica i formosa del món...? Ah, atzeps datspelcul, d'aquests qui reben pel cul i en tenen fàstic, quina vergonya de tindre'ls de compatricis – tot hi és barreig de merda, borratxera, i autoodi…

Seré en Foció, qui beu el verí que li donen els caragirats i els sicofantes, o seré en Cató empoixevolit, rebutjant en canvi tot lletovari orvietí, tot vinet d'Orvieto, car no vull antídot ni triaga que no sigui la llibertat despullada.

Sortiren de la garita els goril·les Marcel·lí Cirerel·li i Mil·licent Seurat. Feien veure amb llur veueta més fleuma que eren la seua mare: "*–Climent!*"
~~~~~

–Climent...? Senyoreta Mona, só pas en Climent.

–Ah, guano – van dir els dos fanfarrons. Volien dir: *ah, bé, tant se val*. Mes així és com parlen barceloní els mossos – (es diuen *mossos* perquè, a tall de ianqui matairaquians, sempre masteguen mossos de merda seca).

–Veig que ballen molt ça-sus, vull dir, a la finestra de dalt.

En Marcel·lí i en Mil·licent, com bons militars, el tenien apuntat amb llurs metralladores. En Gaietà en sentia la pudor. **Ballen danses macabres mentre canten molt de baix**, és clar. Cagats, armats fins al barret, plens de mocs..., i tanmateix és tan fàcil d'ésser valent contra el poble desarmat...!

–Anava a dir: el català prohibit, tots els llibres cremats o destruïts, els papers oficials segrestats i deturpats...

–Massa d'urc de ço del teu – el reptaren.

–A les mones se'ls esvalota el galliner...? – queien de la finestra com broixos càdecs gegantins i mig corcats totes les tecles que romanien per tocar: els simis d'allà sobre les arrencaven i les llençaven avall, embogits.

Sense tecles, s'aturarà l'aldarull cacofònic de llur ballar indecent... i es tornarà a oir pels airecels més nets les simfonies eufòniques que baixen del **barri del Conyeret**, i els raucs i renecs tan melodiosos i harmònics que pugen de la plaça del Clot de les Granotes...

~~~~~

77. Ah, deprimit Gaietà.

Amb deliqui de colgafocs el mesell sense pensar-hi esclafà la puça – aquella puça
~~~~~

mascle qui heroica escodrinyà mantes esplugues vaginals, ara què és...?

Esdevenia ànima.

Em sembla que el seu ardit, espatotxí espectre entrevé com centella diabòlica el cervell de qui l'assassinà. L'estruç es veu lúbric estruç de qui el verriny el seu dur bec trempant trepant el torna. I doncs, se l'aesmen, ara, exactament com s'aesma: *enfonsant doncs el cap en parrufs de fufes flairoses*. Nauxer d'esquinç qui recorr i es capbussa sense escafandre sense cessar ni cedir – escorcolla com cercapous amb dents i llengua, i campaneta; i escandalla amb les orelles de rems les pregoneses dels conys qui "*escardassaren al desclenxí*".

Hum, i qui, doncs, fou qui **escardassà al desclenxí**...?

Us ho dic: tothom altri que l'estruç-puça, qui escandalla amb l'escandall del seu cap esplugues vaginals clafertes de lleterades provinent d'innombrables vits.

~~~~~

78. **"–A la merda totdéu!"**

Aquest és el giscle que foté n'Iscle, nauxer d'esquinç
[No pas nauxer d'esquinç de cony, llas
Què més voldria!
Ans només d'esquinç d'existència en el no-res].

Sense sou perquè no vol treballar
Si doncs no és en els antics poemes
Que li sobreïxen dels calaixos
Se n'ha d'anar a escorcollar comelles
A caçar-hi rovellons, cargols, granotes, créixens, tresors...

Torna mà-buit – com un penjat
Sap greu de veure, mes altrament ens la duu prou fluixa
Perquè ningú li pengi (d'un fil al davant)
L'esquer risible de cap ral traucat.

~~~~~

79. Ultra el poema guixat amb les ungles a la paret (amb certs mots subratllats amb ditades de sang), a la cel·la afòtica i romàtica, hi escriu en Tanet:

"–Urpes al vol com filferros malconnectats, cabells esborifats, ple de cabòries, em moc per corredors foscs, nus, de laboratori. **He perduda tota sensibilitat a la pell**, i no hi veig de cap ull. En no reconèixer el toc de res, en no veure-hi sinó al llençol burell de l'enteniment despullat, hi estic completament perdut – mai pus no sabré on són els topants d'enlloc."

~~~~~

80. Els mastegots que rebia espiant pixar se li resolen al vult nyaufat en indelebles xiribecs i carnadures. Perplex davant l'espill té prou mònita per escatir que amb aquella carota no es prostitueix amb un cert èxit ningú. És un idiòlatra, mes versemblantment no pas un idiòlatra tan idiòlatra que no sàpigui copsar certes limitacions en els seus horitzons de seducció.

Fica el ventre endins i s'estreba cap enfora el dedalt dels pantalons perquè li sia dat de poder veure el seu malmès submarí groguet. Al vessant del segon colló tot verd de verdancs, llofrant a dreta i esquerra, hi esbrina, com qui diu entre l'userda, les orelles conillenques d'una puça.

Amb xiuxiueigs d'aconxorxat i bo i seguint els millors enquiridions d'urbanitat, li diu: "–Senyora puça, se m'esglaiarà pas si li inquireixc d'on ve... Em digui pas que del cul d'un altre d'aquells datspeldallò amb uniforme de militar a la reserva. Això ja ho sé. Que emigràveu a les meues alegres Bahames d'ençà de l'aiguamort fètid d'un d'aqueixos qui, burxant matusserament, m'acaben de foradar la bufeta del fel com a càstig d'afegitó, en acabat del grony que m'etziben i les puntades als collons. No, mes vagi més enrere, als temps on vivíeu entre sedes i setins i samitells de dona rica sense feina. Aconhorti'm, enraonaire, amb contes de xones que són com toves rosades grípies on s'abeuren els matrassos més potents. Amb detalls picants del xorc cuguç qui té una dona el moll cóm de la qual tothom visita, esbraguetat, amatent a penjar-li la llufa llarga i ampla, cinta virolada de mai no acabar. Feu-me feliç en la meua dissort..."

I se la va anar escoltant la durada de l'empresonament.

~~~~~

81. Fou acusat l'Entrevingut per dona fastigosa en magatzem d'haver seduïda una xiqueta qui per allí també hi era, ensenyant el culet. Moltes de dones ensenyaren llavors el cony – en solidaritat, se'l refregaren damunt seu.

Perfumat a cony, somreia tornant, conyarrí triomfant. I es deia, amb veu acaronadora: –*Lo món, vós, pas sempre surt guerxat*.

Desè d'escunços i entrevinenteses

82. En Gaietà s'apuntava tots els somnis molt acuradament, sense oblidar-se'n cap.

Se'ls apuntava tanmateix en un paper somiat.

~~~~~

83. La seua biblioteca adotzenada és repartida a la saleta i al seu estudi. Ara, la seua biblioteca secreta la té al soterrani.

Davant hi té els llibres i llibretes confegits per la canalla quan eren als estudis de pàrvuls – llurs llibretes eren el fruit del curs sencer – són meravellosament fetes, clafertes de bells dibuixos deliciosament delineats, composats i acolorits.
~~~~~

Més enrere hi ha, en piles precàries, els patracols per ell mateix escrits, i que ara ja ningú no llegirà. Hom els cremarà segurament tantost es morirà, i això si abans elleix no en fa cap foguera al pati o al jardí cap dia massa deprimit.

Ara, en lloc molt més amagat, hi han els llibres trofeu – els llibres que ha anats pispant pertot arreu – cada llibre doncs un triomf de la seua tècnica pispatòria, del seu nervi tan ferm, del seu cor tan fred. Mai no fou enxampat. Això l'ompl d'urc.

Finalment, més secrets encara, i doncs colts, com desats en un templet, hi han els llibres que es trobava llençats per terra, sovint ben fets malbé, o, més sencerets, de vegades quasi nous, oblidats als seients dels trens, o abandonats als bancs dels parcs. Aquests són els llibres màgics, com ara missatgers tramesos per les divinitats dels intermons d'entre baules. Aquests se'ls ha llegits tots, i amb cura immensa, i tots li han abellit un munt, i tots li han plagut un Everest, i amb tots hi enllaçava, amb circells i vincles d'afecció inesberlable. De tots n'ha oït, enteniment-badat, l'oracle.

Aquests llibres – els dels infants, els suats, els pispats, els trobats – són el seu únic tresor; al dez del soterrani hi té tot el material al qual dóna doncs mica de vàlua.

I cada nit, sembla, o si més no diguéssim que massa sovint, la seua dona convida a sopar l'Inspectora de Llibres Robats.

Si sabia, favassa, el que en Gaietà desava davall les plantes dels seus peus!

Ell trepida, intrèpid, tot sopant. I aquell somriure fugisser, ah, aquell somriure fugisser... Qui n'escriu cap llibret clandestí més tard oblidat a qualque racó oldà...?

~~~~~

84. Les dones, en lloc flairós, hi tenen tendres foradets humits que els excites, per poc que en sàpiguis, fins a l'efusió – ah, i llavors què...? – carotes.

Què hi fotrem, les dones són desagraïdes i no en tenen mai prou – com més delit els dónes, més irritades se't tornen – com ara si el fet que les vegis massa sovint tan posseïdes per la carn les amargués – com si es penedissin d'haver't deixat veure-les retudes tan absolutament – com si els és ultratge la teua mestria a dur-les a l'orgasme esbojarrat...

La dona d'en Gaietà en gaudeix fins al mànec, i nogensmenys, en acabat, malgènit rai. **En Gaietà té la dona que te la dóna** – perquè hi facis el que (ella i tu) vulgueu (xipolleig ans rabeig de verrades rai) i perquè llavors t'enduguis tu els càustics escatxics de fel dels greuges, i els vibrants, esportellaires, timpà-esbotzaires
~~~~~

retrunys de reptes i renys – i, si s'escau, les esgarrapades als ulls.

L'obsidiana lluent de sos ulls et travessa com els de l'esfinx, i te n'adones que tens l'ànima pitjor que no negra, absent.

~~~~~

85. A *Birdman of Alcatraz* (1962) hi ha aquell actor de cara repel·lent qui més tard féu de "Kojak" a la televisió. Hi fa de guerxat presoner perenne – la màquina carceràri l'ha entrampat d'empertostemps. En una altra bona escena, bromeja amargament bo i dient-li al gran Burt Làncaster que de jove conegué una veïna lletja i jove qui a casa seua anava entrenant un lloro lleig que li digués: "*I love you Peggy; you are beautiful Peggy*…"

Els lleigs festegen les lletges per obligació.

La trobava el papagai lletja, la Peggy…?

Poc que ho sé. Ara, en Gaietà, a part que sigui molt o poc lleig, el que sí que sap què és, i no vol pas ésser, és el robat.

Els robats no festegen les robades. Se'n foten dels desgraciats del ram dels robats. Els robats el que volen sobretot és tornar-se'n contra qui els roba. Així i tot, en Gaietà [i ací és on el seu destí és molt més de plànyer que no el de la lletja veïna del criminal empresonat] ha de continuar pagant els qui el roben.

Vol sortir al carrer amb tots els robats cantant aquelles cançons que hom cantava abans, quan encara hi havia esperança de fotre el lladre a mar. "*–No! No serem robats!*", cantàvem.

Però ara no vol sortir ningú, ni a cantar contra el lladre ni a ataconar el lladre. Tothom té un papagai molt lleig a casa que es diu televisió i qui els diu que són molt bonics i salats, i elegants i comcal, sobretot quan callen, i que robar'ls no els roba ningú, tot i que és evident que hom els roba més que no mai. **Només cal obrir els ulls i no creure's el papagai maligne amb què el lladre els adoctrina**.
~~~~~

~~~~~

86. Visitaren n’Entrevingut i en Penós Nova York per tal de veure-hi llur amic en Carallot. En Carallot d’Antares, gens carallot, de les Bahames ara darrerement havia emigrat a Nova York.

Es deien els Gaietans: “Hem de convèncer en Carallot que torni a ca la Tònia. Un atot com ell no ens podem permetre perdre’l. Tots els grans catalans fugen de tant de lladre. Tots els grans catalans rauen defora. Tant de pujolisme i cagarrinisme, només hi quedem els llepalladres.”

–Li hem de dir el secret molt desat a l’esment de cada català genuí.

–Vols dir…?

–Que a ca la Tònia, rai, que tothom hi fa el 69 – que tothom, com l’hi xucles, la xil·la, ipsofacte te la xucla.

(…)

–Com m’havíeu de convèncer, gamarussos –respongué en Carallot–. Ací hi anem armats. **Ací cap cleptòfob no és impotent**. A ca la Tònia ningú no hostilitza el lladre ubic ans prepotent. Al contrari, a ca la Tònia, llas, el lladre és protegit pel venut, pel botifler i pel covard autòctons, a part de la protecció que ja reben dels llurs: de llur exèrcit, de llur bòfia, de llurs jutges, de llur estat. Només hi tornaré quan tingueu una arma poderosa i tingueu prou collons per a emprar-la.

–Mes tu, qui ets millor que en Supermà, podries ajudar’ns.

–No tinc pas vocació de *déu fet màquina*, companys. Quin fàstic no agafava després al poble cataloni si sabia que no s’alliberava per mitjans propis, ans per mà del fastigosíssim procediment de l’ajut diví: aqueixes preferències es paguen durament. Un poble hostatge del seu déu ja ha begut oli. La penyora a rembre és la pròpia dignitat, el propi amor propi. Quelcom impossible de pagar, ja, doncs. Et saps tan disminuït i merdeta d’ànima; saps que sense l’empenta de déu no anaves enlloc, que t’odies íntimament tant que no trobes altre eixida que el suïcidi.

–Ah, doncs ja ens ho farem.

(…)

Pujaren fins a la corona de l’estàtua de la llibertat. Hi cridaren fins a esgargamellar’s i de mou sobtat i repetit, sincopat: **Llibertat! Llibertat per a ca la Tònia,**
~~~~~

deessa! Llibertat! I al coure hi inscrigueren: *Here now català spoken forever*.

~~~~~

87. Pujava en Gaietà les escales del lluent museu, cap als excusats, amb una ampolla de whisky mig plena a la mà. Li deia al guardià qui no el volia deixar entrar: "*Sir, només és una ampolla amb pixats. L'anava educadament a buidar*."

~~~~~

88. La cara de jutge del guardià dels tresors abassegats i carrinclonament emmagatzemats per la classe espoliadora feia riure en Gaietà. Recordà el mot d'en Balzac (on algú qui se n'adona que mai no podrà reeixir en el món de les jacobines lleis molt plenes de merda autocongratulatòria, hi diu si fa no fa): "*Tinc un cervell massa viu. L'enginy crític m'allunya de la gravetat amb què cada imbecil es fa pujar a cavall*."

La gravetat endèmica que afligeix cada fat datpelcul, doncs. La gravetat que dóna pel sac a tant de jutge amb carota de tres déus i cervell molt reduït de gos rabiós. I a tant de lacai qui li fa la farina blana i l'estrijola i l'enlluenteix amb saliva i betum. I li frega el cul amb la llengua.

"–Tu en dius *història* jo en dic *cagòria*!" Va cridar en Gaietà mentre se n'anava amb la puntada estampada al cul.

I encara més fort, des del carrer: "–**Creu-te'n poques; fes millor: no te'n creguis cap!"**

~~~~~

89. Peripatètic, en Gaietà Penós va parlant amb les bagasses qui es passegen pel
~~~~~

carrer durant l'instant on no tenen clients – sap que això és aprendre del món. Es va fer amic de la primera un vespre d'estiu bo i estrebant-li part darrere una miqueta els cabells – qui sap quin rampell agressiu li va vindre d'espetec; la qüestió que ho va fer: potser massa vergonyoset i sense un clau a la butxaca, li calia forçar la situació...

Com es va posar la noia! Es va tombar com si el volia matar, i li va dir de tot, començaren a rajar-li els pitjors penjaments imaginables, i en Penós els entomava humilment...

Aleshores, la xicota va arrencar a plorar; en Gaietà li va demanar perdó...

Començaren de caminar plegats, enraonaren de filosofia – ella li deia, molt encertadament, que la vida **és** una cadena – llavors deien quelcom sobre política – ella afirmava, i era andalusa, que Catalònia era més important que no Portugal – "*no entenc pas com no és independent*". En Gaietà se n'adonà de seguida que no hi havia ningú més intel·ligent que certes peripatètiques...

–N'he après munts: el millor que sé –es referma.

~~~~~

90. Els saigs sorruts i grofolluts de la bòfia vingueren al bar mateix a arrestar'l.

Se l'endugueren, malparits, **per pedòfil**.

Pobrissó, també! Sols havia demanat *un cigaló* i el remenava amb *la cigala*.

Onzè d'episodis gaietans

91. Això s'esdevingué llavors. Tornaren a la National Gallery per tal de veure-hi, a dues sales diferents, dues col·leccions de gravats. Els d'en Kirchner, de l'elegant grup "Die Brücke", i llavors els d'en Callot [ni en Kirchner ni en Callot, ningú al
~~~~~

museu no gosaria d'insultar'ls, massa bemparits, no pas com els nostres, massa poc, gens assistits per un poble naquis, amb massa anys d'esclau, malavesat a la desídia, al descoratge]. En Callot, doncs, el ninotaire qui més tard presidia les *Fantasiestücke in Callots Manier* de n'E.T.A. Hoffmann, on hi ha aquell espill maragdí – o: *smaragdene Spiegel* – d'un cel de serps, *goldgrünen Schlange*, de qui l'ull les imatges enganya – cada ull un tap boterut i rebotent entre el jull i no el blat esclet de les essències. Fotòdrom, hom, de dret i d'esbiaix, s'atraça als capolls on pensaria trobar-hi llum, i només en més fosc enteranyinament s'envitricolla. *Ich konnte vor Schreck kein Atem herausbringen*, diu, i que: *Se'm cruspeix l'aranya, el tap amb potes qui caòtic rebot per l'ull de les serps maragdines a l'espill tot fosc i infinit del firmament*.

Quan, escales amunt, bescanviaven de sala i pis, s'han aturats una estoneta al replà, sobtats davant una escultura tota de bronzo, monumental i colpidorament barroera...

Era d'en Miró, i era feta, segons els feia llavors l'efecte, amb una base muntada amb dos jous per a aparellar bous, posats l'un jou darrere l'altre, oberts tant l'un com l'altre per un costat a tall de pont, de mou i manera que fessin quatre potes grosses, com ara d'elefant.

Part damunt els jous, hi havia què? Un feixuc cortinatge, una gran flassada de bast, o pus tost una vela de parament, és a dir, una tenda de festa per a carro, molt dobla, palesament, molt dobla, amb les sanefes clavetejades amb cabotes de fer bonic, d'allò més grosses aitambé. Aquella clavaó arrenglerada al llarg de l'orla la veus sovint pus tost en portes colossals de ferro fos de cap a l'edat mitjana...

Un cony de bat a bat, doncs, abocat al naixement... El mateix contorn, voltant, tremolós, botit, tou, suau, lasciu...

Part damunt la tenda dobla, una gran capsota de cartró; part dedins la capsota, una plàtera de fang, amb els detalls d'una carota esfonsats amb el dit mateix; llavors, al capdamunt de la capsota, al costat de l'esquerra, gairebé al caire, a frec d'estrompar's, un plat en forma (piu-piu) de moixó, adés aitambé de fang, amb les faccions gravades belleu amb un punxó...

Tant se val; la qüestió: que dementre que esguardaven la composició, doncs, tota de

bronzo, en Gaietà gros se n'adona que el marrec son fill, tot just tres anyets, s'ha deseeixit de la mà de sa mare badoc, i passa corrent joiosament part davall el pont format pels dos jous i l'espessa vela del damunt...

Allò justifica (just hi fica) un cony/vagina, naturalment; el Gaietà vell adverteix: *Manyac, prou!*

Un no-res, un bleix pudent més tard, arriba, lleig, fart, esbufegant, irat, sapastre (*just another cop, unscrupulous, a pig, mad, fat, ugly, ungainly*), armat fins a les ulleres, un bòfia. I ens diu que ep, que vigilem l'infant massa bombollejaire, que fa tres! (3...!) Tres camins que s'ha passejat pel cony del collons d'en Miró.

El bon pare li diu que no en faci cas, que no perdi el fetge, que no fins ara no se n'havien adonat, i que ei, ja no passaria més. [Porc sense escrúpols qui tanmateix no pot sofrir un infant conyejar.]

"I tant. I, nens, cada camí que caminéssim un camí, caminem-lo així. Perquè la veritat és que n'estic més que tip que ens escarneixin de continu, aquests estrangers ignorants i panxuts."

Cofois de la merda que suen, lladres armats qui infants i mares per diners trepitgen.

I no li costa gaire d'enfellonir's, massa tendre de voraviu, en Gaietà l'ignorat.

On encara avui, com si continués el feixisme triomfal a aqueixa banda com a l'altra, prou hi veu que hi diuen que en Mironet és *asspainish!* (I escriure-hi "Joan" així poc serveix de re; tothom pronuncia *Kh-kh-kh-kh-uan* de tota manera; tothom sap així mateix que la *asspainish jay i*nvita, ecs-ecs-ecs, a la vomitada) i oimés que el dibuix, suara ullat, d'en Ribalta, doblement insultat, amb el nom ridículament deturpat en *Franfisco,* i de nacionalitat també contrària i enemiga...(Ah llas, etcètera; i on s'aturarà l'ignorància genocídica d'aqueixa conxorxa d'imperialistes?) on (clàssicament, en la pau àligues conceben coloms, i, en temps de reivindicacions, és clar, coloms àligues) representa l'art *asspainish – yeah, right*, i demà ens afaitareu; i un bé negre amb potes rosses, o d'elefant podrit...

“Nens, ens volen fer veure garses per perdius, estrangers ignorants, ja ho he dit; **prohibir’ns de tornar a néixer en conys nostrats, una o dues o tres, o cinc mil vegades, notfot, les que calguin, car els feroços no engendrem merdosos; i en conys nostrats, de més a més; les que calguin, notfot, renéixer’n, renéixer’n!**

“Com si som culers de l’Hèrcules, home valent, força tel·lúrica, totabassegadora, ètnica.

“I tant.

“*Nec imbellem feroces progenerant.*

“I, nens, cada camí que caminéssim un camí, caminem-lo així.

“I tant. I, nens, cada camí que caminéssim un camí, caminem-lo així. I tant. I, nens, cada camí que caminéssim un camí, caminem-lo així.…”

(Es fa l’ingenu, amb rucadetes que semblen innòcues.) (Es fa l’ingenu, amb rucadetes que semblen innòcues.) (Es fa l’ingenu, amb rucadetes que semblen innòcues.)

“Lleus, greus: llongs, breus…

“I tant. I, nens, cada camí que caminéssim un camí, caminem-lo així. (Mai com el soldat. El soldat és l’assassí.)

“I, nens, al contrari, **renaixent cada camí**.”

~~~~~
~~~~~

92.

Ni àligues crien coloms, ni ferotges criem cagats

Tret que tard o d'hora tanta de mort embogeix.
Tret que qui boig occeix dona i infants,
Si doncs prou és tan bon guerrer, hom el condona
I se l'enduu que comandi l'escamot belleu
Més bestial, car a la guerra hom els vol com més bogets
Millor.

Ara, quin plaer de fer malbé els fluixets?

Cap. Lobotomitzat superorbitalment,
Braint com escolà de qui per comptes de campanetes
Hom li estreny els collons perquè foti *ding-dong*
Ding-dong a l'instant més sonat, aixeca la clava
I estamordeix Plutó, ric afortunat, repartidor
De calers entre els corruptes, els botiflers.

En Jou demana el per què (*Causam quaesivit pater*).

Respon: *Guaitava l'infinitud, les pregoneses*
Inabastables del teu quadre, l'univers, pare meu,
I tant el brau pervertit com l'inic afavorit
M'hi sobren.

–*L'indret on tinc nec el fugitiu*, fa en Jou
Als aconxorxats olímpics qui vénen en acabat
A demanar-li'n raons, *és una altra abonyegada*
Bombolla on s'hi rabeja cada pífia amollada
Cingle avall de les eternitats per cada capdecony
Qui es creia creador; cagarreres incessants;
Mon univers d'infinites pregoneses confòs
Per qualque canfelip insobreeixible.

Cadascun dels deuarres i deesses, ens enzes
En la llorda senectud, babuïns amb crosses
(Residus agafatosos de ceptres corsecats),
Amb posat desfet, cascú com algú de qui el déu
Qui l'emparava se n'ha cansat i se'n desentén,
Sutze i llardós, i curull d'odi, fitant el veí
Per si, com cap camaleó, se li morís de nerviosisme,
D'on menys feina a romandre sol, ni a emprar
El xi, d'aps fulminatoris, clavat a l'ànima, d'on
Ni suc ni bruc no en brolla, desllorigador
Ni eslleïdor de re, cascun d'ells, doncs, esdevinguts
Esca de comèdia.

Si sortim del museu ens passa el mareig,
Desenganyats.

Totes aquelles figuretes pintades per a qui?
Els criminals desvagats.

I ara els faríem l'acollonida gara-gara?

~~~~~

93. Se'n recorda en Gaietà. Qui se n'oblidava! El trauma atrapat als quiasmes llefiscosos del cervell com en teranyina de vídua fosca.

"Popava agraït i amb delectança la llet de ma mare – vingueren els vigilants i l'estossinaren a lloc mateix – hom els vantà fins als núvols – "*defensors de l'infant i contra la pornògrafa pedòfila sa mare*" (deia la veu de l'estaquirot) – medalla de merda a raig, i caramull d'entrevista ploramicosa a la tv amb qualque datpelcul malxerrat per a ells – i a mi em van dir de **pobret orfe** i em van llençar al cossi de les brosses repel·lents – **d'on al capdarrer m'aixec, monstre imbatut, i per a venjar-la**."

~~~~~

94. Cascú el seu innocu* fetitx.

[**innocu mentre ningú no l'hi critico, o el "dolent" del seu veí no hi fico massa el nas i digo que el seu propi fetitx el bat.*]

Els religiosos i d'altres idòlatres, llurs ídols – vists i no vists – sempre grotescs doncs.

Els afeccionats als animalets, llur animalets doncs, llurs taràntules, i hienes i ximpanzés.

Els nacionalistes, encara més lletgetes, llurs falòrnies infantívoles, ah.

Els enamorats, llurs enamorades, què hi vols fer.

Cascú el seu cagallonet. Peludet o llis, verinós o melós, de tant bon tocar en pic tan conegudet.

Quant a ell, diu: "*Am l'ham, i au.*"

L'ham en forma de G, amb la llengüeta trempada fora.

Diu: “*M’enamoren les lletres – i la G, més*.”

~~~~~

95. L’Entrevingut digué-li al seu fill Penós: “*Això hem tingut, ta mare i jo. Un vespre érem a casa, jo feinejant, ella com sempre no fotent re, només sentint cançons ajaguda al sofà. Vaig aixecar els ulls i me’n guaití la reflexió, vull dir, la vaig guaitar al mirall que hi havia damunt la tauleta de mitja lluna…, i, en la penombra, en tost de ta mare, hi vaig veure assegut al sofà un ximpanzé. Glop de mil·lennis pel retrovisor avial. No un; una. Una ximpanzé de vulva evaginada. Ecs, l’esgarrifaó. Això ens menà apart* [els dos Gaietans que enraonen, perquè així els rota, en diferents vernacles (com els personatges de llurs mirabolans, immorívoles novel·les), exiliats, sempre parlaren mig en americà]. *D’ençà d’aleshores, mai pus no la sapiguí veure altre que com a mona. Potser un avantpassat seu se li sobreeixí un instant a l’aspecte reflectit a l’espill; la qüestió que ara sempre la veig mona obscena, ficant-se els dits a cada orifici i llavors ensumant-se’ls amb delectança, i gratant-se les puces a les aixelles i l’entrecuix, i cagant-se al sofà mateix. No hi podria conviure un segon de pus. Quin martiri compartir vida amb una espècie encara més bèstia que no la nostra!*”

A la televisió, un joc d’esparverar mascles – la veu de l’estaquirot anunciant es mesclava a la del pare – al·legava doncs el de la veu carrinclonament greu que els febles calia eradicar’ls dels camps de verd, que cap pastisser de blaus i sangtraïts i verdancs i nafres no s’adiria, llampant, a recolzar l’arbre de virior si hom hi barrejava els heretgets de qui l’única habilitat era la d’escapolir’s de les lloables castanyes, altrament garantides en aquest món on hom arrabassa la brossa, la llença a l’esvoranc més amanós i la crema en alimara de salvatge culcagat i sense calces.

Desolat, l’híbrid Penós, el llor, el xarnec, el mestís d’en Penós, qui darrerement tant el capficava el poc cabal d’esperma que semblava rajar quan se la pelava neguitosament bo i tractant de fer-ho millor que no cap altre company, de tal manera que es temia molt doncs d’ésser belleu l’últim de la nissaga, es guaita elleix al mirall per convèncer’s que, tot i que de doble raça, tanmateix de cara enfora pertany a la qui causa menys la general riota.

“Quina fila doncs creis que hauria de presentar al món, pare? La vostra o la de la mare?”

“Tenc l’impressió que tot depèn del bromerós, escumós repertori d’esversades
~~~~~

fal·làcies, d'atàviques vel·leïtats, i de conceptes místics i d'altres falòrnies contingents que com floretes de maig són els efímers fonaments de la societat on s'escaigui que al moment present monegis, vailet."

~~~~~

96. Aquests són els cincs estadis per què la vida passa. El pont; l'hort; la festa; els llibres; la cuina.

El pont, tu repenjat a la barana i, part davall, els cropònims: tothom, de qui el nom fou la gran merda, ara botit i ofegat.

L'hort, salubre verdura, els heretgets hi tenim els nostres akelarres.

La festa al camp: rostoll cremat, les graelles, els cargolins qui el Solell i les flames transformen en cendra helicoïdal.

Els llibres: en vastes biblioteques, ets l'escolta qui descobreix en l'eixorquia l'espurna qui tot ho crema. Cervell ablamat.

La cuina: els fogons, la llàntia, l'himne samfainal, el seny de toc: el punyal.

~~~~~

97. "No és el mateix, creuràs-me, tindre un harem amb verges a betzef que tindre un

racó pudent i parasitat on la dona bruta de trast en trast al nas se't peta. Només el pensament de la mort imminent aconsola el segon trosdase: *Això perdré*, es diu, *pudor al nas i pruïja a l'epidermis,* mentre el primer s'estreba els cabells i diu: *Ah, eternitat sense cuixeta fina, redéu, jotfot, quina crueltat! Hauré de fer tallar mil caps pel cap baix* – minsa recreació que no duu enlloc altre que al malmirrós malvoler i al neguit embafat de la pollosa població a l'esquena de la qual tanta de cuixeta fina se li esbatana perquè lliurement hi aspiri."

~~~~~

98. A la pel·lícula, el bisbe en Feliu d'Urgell adoptava un "kàkapo" [en maori: lloro nit: lloro mussol], i el transformava en heretget perquè, penjat del bec, li portés el fanal, i també la llàntia o l'encruia que posarien als peus de l'ídol de torn.

–Kàkapo, Kàkapo – per exemple feia el bisbe, cacofònic com qui canta una opereta d'en Gilbert and Sullivan –. Fica el llum d'oli a la verra, i tapa-me-la amb l'atzeituní bast que la veig aqueixa nit amb ofec caquèctic.

Sempre enlluernat com portava cap llum encès, el lloro mussol assentia amb un remuc.

Un vespre fosc calgué posar-hi el gresol davant el tòtem. El tòtem tenia grops a la fusta, els ulls eren grops, grop el nas, la boca grop balmat. Era un tòtem fàl·lic, anava amb trempera com esplai-noi solt al serrall o en un prostíbul de minyones novelles, ara recloses fins al capdavall feliç de la pel·lícula.

Prostíbul de xamfrà o de mosquea, l'esplai-noi, amb la butllofa envescada, es carda alegrement cada grop, balmat o a mig balmar.

–Imagina't doncs la contrària i tanmateix corresponent, Kàkapo – li diu el bisbe Feliu –. La dona d'en Gaietà, sofregalls als genolls, badoquejant davant un bosc de vergues i flingants: li veus els llavis, ella incansable, brostejant-hi xerigots?

Així pregaven aleshores. Com qui entrevista el bruixot negre, dret i ert com el tòtem qui ja era prou. Un estaquirot massa seriós, fustegós, amb carota de tres déus – eu, del típic botifler, de jutge repugnant. Judica i discerneix com qui caga, i li costa. I
~~~~~

llavors escolteu-vos-el: els consirs que destil·la són tan verinosos com l'oli mateix que la fustota en destil·lava.

–Hom comença de s'hi podrir, mossèn. El tòtem parla com un altre castellassassí. Diríeu que només hi sóc per al forniment adient dels fanals, mes pensi que hi sóc també per al meu parer fornir.

Així enraonà llavors el papagai nocturn: "Tenaces, xorques esteses poloneses dels desgraciats castellassassins. Erm i guaret, desert ronyós pertot, sense re a l'horitzó altre que terra d'altri que els el faci mig joiós. Els castellassassins viuen en presó. Llur pàtria, on s'enduen mant de pres polític dels indrets on roben i s'hi instal·len, els fa un fàstic immens. Per això es disfressen de tòtem i s'introdueixen d'estranquis als temples dels envaïts, i tot i que són fusta corcada molt pintada amb vernissos de pudors, s'hi posen bé perquè llavors us calgui, si sou prou cudols, entrevistar'ls.

Naltres som molt més. Els entrevistaires entrevistats perquè llurs dibuixos i escrits s'ho valen i són arreu admirats.

–Coldràs-me amb la flameta ara l'aranya negra, la vídua fosca – féu el bisbe, enfellonit (car qui escarneix els tòtems per força rep el llamp dels endéuats) –. Nova ídola que he duta l'altra nit que rondava pels orinals inquisitorials.

I allí sacrificà la vida el bon ocell. L'assassina mossega-servents (Na *Latrodectus mactans)* se'l cruspí com qui crespella es cruspeix.

Els estaquirots sempre guanyen. Hi tenen fent-los vent de pet darrere tota la gent del fètid faldillam: clergues, jutges, pixatinters, jerarques i negociants. I l'ídola que diuen tothom ha d'adular.

~~~~~

99. Ai, cabàs; li diu son pare com el veu: "–Un altre fill de l'amo se'ns ha cagat a l'escaleta davant la porta – l'alternativa sempre és la mateixa: **matar'l, o sebollir'n, en lleu suspens, la merdeta**."

Dotzè dels Gaietans – entrevinenteses que els subvénen i episodis per on s'omplen
~~~~~

100. Amb la seua caseta que, a la seua esquerra, es rabeja al cim dels vents, en Gaietà Serpeta és l'home retallat contra diferents rerefons. Car sap que són les siluetes tan sedicioses!

Es retalla contra la carena dels cims del fons, encara més alts que no el cim on la seua caseta es rabeja als vents que hi bufen, o es retalla contra els Solell morent, o es retalla contra la glacera de la dreta, o es retalla contra els matolls arronyacats qui s'arreceren a un paret de la casa. La seua silueta, com més es fon al rerefons menys sediciosa esdevé. Només fóra del tot acceptable fosa del tot.

De sobte, una lluïssor l'hipnotitza. Fetillat per l'ull del serpent, en Gaietà Serpeta, as del serpenteig, s'atura i capcineja i obeeix. És el ròbot qui la serp major senyoreja. Serps petites pengen de les branques ran la seua clepsa. No en fa altre cas que treure-se-les dels cabells si s'escauen de caure-li-n'hi. Ara, les virulents són caçades, trameses a sassos llunyans.

Es diu:

–Twirl, I say, the curling

and now centrifugally straightened

snakes

in an accelerated circle over your head

and toss them forcefully,

far into another (another's) meadow.

Les agafa, hò, per la cua i damunt el cap les fa rodar més i més de pressa fins que, de totes cargolades que ans les tenia, ara, amb la força centrífuga, se li foten totes ertes com vares de Moisès, i llavors, com qui tira amb fona, les etziba ben lluny, enllà dels mèdols que atermenen el seu alou.

Dins casa mateixa se li passegen, bonhomioses, serps… Tret que… En troba una d'enorme i d'enormement perillosa – un "ferro de llança" que cal treure de casa sigui com sigui, o se li cruspirà qualque fillet de viu en viu. Per un qui en sàpigui, cal que l'ofidi famolenc i verinós sigui doncs tret.

Per això es deixa fetillar per l'ull del serpent superior. Per tal que aquest altre qui en sàpigui sense por sigui doncs (esdevingui doncs) ell mateix, transformat.

D'una urpada agafa el ferro de llança pel cap; s'hi baralla ara estrenu i tenaç. Amb una grapadora elèctrica d'aire comprimit, d'aquelles de fuster apressat, crivella el cap de l'ofidi rebec; se'n va cap a la tanca i el clava ben clavat, d'avís palès a tot altre ferro de llança que tingués la temeritat d'atansar-se-li novament a casa.

~~~~~

101. Guaita, Gaietà, com en Llulda per quin viarany no se t'atansa.

En Llulda Lledó, l'assassí sense recances.

Fa cara de no recordar-se'n.

Què dieu, en Llulda, li dius. No deia re, respon, o deia que no recordava haver passat abans per aqueixes endreçúries. A cada cruïlla polsegosa hi havia creuclavat un esquelet en calçotets – em sembla que era l'esquelet molt xaró de la mort iconogràfica.

–En féssiu pas cas, manies o supersticions de pec pagerol.

No gosis gosar de malcreure, els diuen, **el Sol mateix ha significat la seua preferència**. Ha aparegut al seu bell mig un signe fos. Té forma de creu, la creu nazi, l'esvàstica dextrogira – cremeu-vos-hi els ulls bo i esbrinant-la i, orbs, a les palpentes, el camí del paradís llavors se us bada. Mastegaren mastegots de la policia els qui pretengueren no veure-hi el signe pels nazis omnipotents gravat al Sol mateix. Hom els eixorba de càstig amb un ferro roent. Perduts en nit fosca i freda,
~~~~~

fins que no encerten d’arribar a casa la tieta no s’abandonen a la disbauxa d’una tassa d’aigua tèbia.

L’assassí muscleja. Merda de Sol, diu; el procés ineluctable. Amb creus o sense foses a la seua pell de clarors immenses, esclatar esclatarà. I aquells empelts fatus implantats com segells d’execució sumària pels arximandrites xuclaxil·les molt uniformats, i amb coets disparats pels forats a les butxaques i tota l’altra merda militaroide que arrosseguen com arrosseguen rodons palterets els escarbats merdissaires, doncs també esclataran, també, i, de l’esclat, cada nou àtom sintetitzat en aquella supernova s’escapolirà com del meu encenedor de pedra i rodeta d’esmolet les espurnes. Foc follet el follet qui encén el foc follet al capdamunt del meu encenedor de qui la flama, com la del Sol, merdoseta rai. Llavors, espera’t. Aquells àtoms de supernova quina avinentesa no prendran d’ocupar el cos de qualque espantaocells qui així disfressat esdevindrà millor aucaptaire, més insidiós doncs en l’art d’aucupació, on l’ocell més arrogant es pensa cagar’s en espantall quan l’espantall era – **carrac, ja et tinc!** – enemic ple d’agres rampes, de braços tot d’una telescopats que t’escanyen en un tres i no res, o se’t fiquen, viu, al sarró que la dona oblidà de rentar de les caguerades de por dels ocells del dia abans. Ep, això si en aquell món aspre on els àtoms novament sintetitzats feren cap tenia dies, que això tampoc no ho sé.

~~~~~

102. **Per al botiguer, el planificador planeja la merdegada, que el militar transforma en matança**.

Els planificadors de futurs feliços hem comesos els vençuts qui repapiegen a cases de boig perquè ens facin, en l’ombra, d’orelles rampants que escoltin les malvolences dels irredempts. Es repengen en naltres, perversos buròcrates, els botiguers assedegats de violència. Amb il·legals despeses de cabals presos a les butxaques dels mateixos qui en acabat en rebran les conseqüències, espolsem com qui espolsa falenes de malaverany les hipòtesis dels abolicionistes i d’altres minoritaris. Amb tarannà de clergue i amb el seu patuès litúrgic, hem obtinguts, a través dels mitjans que posseïm, i de les altres avingudes del poder, com cada cartell al carrer i cada plaqueta de replà, d’asseverar amb contundent martelleig que qui titllem d’enemic fet a mida és l’enemic de qui hem mesurades les mides per així anihilar’l millor; les anècdotes que amollem ans esbombem foten un tuf teològic – ningú no en comprèn altre que la colossal, elàstica, ximpleria que allò volgut per naltres és justament allò que també vol el nostre déu (l’únic veritable, jotfot). I un
~~~~~

afegit esborronador de paràboles preses de cada carallot bibliós: tot hi són excuses per a usurpar el lloc de qui, romàntics, encara s'arraparien al terrer. Amb taumatúrgica taral·lirotada conviden de penedir's els qui res de dolent no han fet, mentre permeten que els atrabiliaris depredadors s'autobombegin de celestials benfactors. I deixen tothom a les escapces quant a llurs negocis de sotamà i clamen que, sovint, cal desempallegar's de l'incompetent, quan no hi ha més incompetent, altre que en l'enganyifa, que no ells. I els jorns i les nits s'escolen en les mateixes conxorxes immemorials... I hom va fent... I, així estireganyant la corda, arribaríem a l'hora de cobrar, per al diumenge fer festa, i l'endemà començar de bell nou cuinant les mateixes falòrnies que mantenen tothom al seu lloc, tret dels qui el perden, a força de les bombes que els militars llencen perquè els botiguers tinguin més lloc per a vendre allò que a ningú no cal, i menys als qui ja són prou rucs per a absorbir encara més ensarronadora brutícia..., bah.

~~~~~

103. De bec a bec de l'estiu m'he anat llogant als pagesos. Arrencava pastanagues, cebes; collia, mongetes tendres, alvocats; veremava. Tots els pagesos propietaris eren veterans a guerres d'invasions – tots eren cinquanta vegades més assassins que no l'assassí casolà qui, sideri, rondés camins.

Un em deia que quan se n'havia anat a lluitar cap a Biafra, son pare el va advertir; li deia, seriós, amb una certa gravetat a la fesomia, vigila que et passarà com al Tirant (eren les tres de la matinada i tenia cara de son). D'ençà d'aleshores, diu, sempre he tingut por d'una peritonitis, d'un apèndix esclatat, d'un budell perforat.

A Uganda, a Nigèria, al Burundi, qui sap els anys més tard i tots aquells mercenaris qui només hi anàvem a fer quatre pistrincs matant negrots – tant ens valia el cantó per al qual lluitessin, lluitéssim – la qüestió matar'n, i sobre et pagaven, ara aquesta terra ens vol, omple tombes de trascantó, sense ni com ve ni com va, sempre, es veu, tan sedega de sang.

Tothom al poder és bromera de putrefacció que cal estanyar, escanyar. I si mai valtres sou el poder, us criticaré amb la mateixa esquírria – doncs et matarem, em
~~~~~

va dir – exacte, vaig respondre – i el veia tot empegueït, car se n'adonava que ésser al poder vol dir ésser assassí a l'engròs.

Si l'obedient és el piu o cargolet a la màquina que esclafa, i el malparit el qui em toca com tentacle aliè el que tinc, el burgès és l'obedient malparit – amb la cara paga – carota de jutge – de tres déus, i botifler...

Pertot arreu on passa, s'hi caga, assevera, mes llavors s'arronsa d'espatlles – això sí, sempre a un raconet, puntualitza en acabat.

Arreu on passava – aquest truc merdós – aquest truc el sap gairebé tothom.

~~~~~

104. Em diu que només hi ha aumon un dia – *reviscut reviscut reviscut*...

Que els indrets sagrats de la pàtria regalimen llefiscaó de temps. Gaietà qüestiona'l: "*Llefiscaó de temps?*" Temps llefiscós, diu; si en beus sisvol una gota, tornes a veure-ho tot – del jorn u a la nit zero.

Afegia que els tres llogarets immortals, el Tarròs, l'Aranyó, el Gaió (del Tarròs en venia el president més alt, de l'Aranyó l'escriptor total, del Gaió l'intel·lectual cabdal) eren només un, esbarriats, com gota de temps llefiscós que hom hagués estavellada d'ençà de la punta del nas del mocós gasiva qui amagava el Sol com si li era moneda d'or i rebia doncs un mastegot tramès pel braç espasmòdic de l'altrament estàtic fugitiu.

~~~~~

105. **Marcel·lí Cirerell a l'aparell; Mil·licent Seurat amb aparat;**

Arquimbau Cuca amb perruca. Els dos goril·les escorten el clandestí d'Antares. En Mil·licent camina presumit, ple d'ultracuidança, d'autoimportància. En Marcel·lí va parlant amb els caps celats de la secreta pels micròfons microscòpics que duu empeltats a orella i gola; n'Arquimbau, ben disfressat amb estrany vestit i postissot ros, només sap que un raig del cel el rapta senceret, com pinyol que la closca etèria mes hermètica del món torna a voler.

El Sol esclata i què us roman a les mans, repressors? La mateixa merda seca que heu estada tastant d'ençà que us nasqueren perquè fóssiu els coixinets defectius de la constant avaria.

[I és que d'Antares estant, car Gaietà, em deia n'Arquimbau assaborint certes sabes, tot es veu bontròs pus nítidament, prístina.]

~~~~~

106. Tants d'anys rondant amunt i avall, es coneix tots els topants – els nous de trinca, i els que ara mateix reconstrueixen, ponts i cantonades; els vells indrets dels barris rancis; els llocs subterranis, tant les rutilants avingudes de les llums com les ombrívoles raconades on els nyèbits s'arreceren; i els topants més moderns de fora vila, aeroports i parcs, residències i barraques...

I a l'aeroport forma part dels qui avui per exemple hi repleguen un jutge suprem – i ell, lletrat, l'ajuda a omplir lletres il·lustrades de regraciament cap als coopositors de la convenció d'on torna, greu tothora – tret que és capaç d'una gracieta que tothom (menys els guardaespatlles) riuen exageradament.

Es diu, mentre el justícia suprem se'm va dins la casa a pixar-hi, abans no torni doncs perquè el duguin a ca seua a l'altra banda de vila, fa, pensa:

–Tots plegats – els qui som col·locats en llocs alzinats damunt l'enrenou i la barreja, al capdamunt del turó olímpic, bo i dominant el ramat alhora mesell i agressiu de la societat – sabem el secret de l'inutilitat del fer i tanmateix prou hi som, a fer-hi i a fer-lo...

–Ens anima "l'esperit del fer" – que es transforma en "l'esperit de factura (pel fet)" – impel·lits per la fal·lera, aquest desig per passar factura a l'existent – *car prou hi hem fet si més no de figurant!* – volem ésser-hi doncs reconeguts, amb el nostre nom a l'elenc (a la marquesina i ballant-hi amb lluminàries i llustrins tampoc no cal – l'excés de vanitat no redunda sinó en maldecap, que li ho demanin si doncs no al jutge pitjat i atrafegat tot i els anys, noranta i miques – poc val la pena d'haver's de vinclar-s'hi a coldre'l (el neguit de figurar), si no en reps de retorn altre que mareigs i empentes, i les tírries dels tocats del bolet i les baves dels llagoters...
~~~~~

–I al capdavall això farem, si la malaltia ens deixa prou estona perquè l'enllestim; n'escriurem de tot plegat un llibre revelador, escandalós, denunciatori, d'amagat – i ens en riurem un darrer cop, el nostre nom de figurant una mica més assegurat.

~~~~~

107. Na Nancy Meteorit em deia, pansida de cara, que li sabia molt de greu, que les notícies doncs eren dolentes – que el parroquianet verd en capsa de sabates que hom m'oferia parlava (molt fluixet, això sí) en canfelipenc.

En realitat (quin descans!), enraonava en brasiler – i el que deia feia riure molt.

~~~~~

108. En Gaietà jove tenia el coll habitat sobtadament per cuca grossa, fosca, amb garfis. Esborifat de ganyes, reguinyós, també neguitós, se la volia treure. Bategà, rebregà, batallà desesperadament. Llavors va guaitar cap al mirall. Era la mà de n'Hug Santjust, qui amb son germà Faust, posseeixen una agència per a l'engruiximent del capital – són especuladors als mercats de vàlues.

–Aquest parroquianet – va dir n'Hug a en Faust – aquest parroquianet (en realitat va dir-ne "lloro") – aquest lloro, llas, encara el tenim verd.

I amb la mateixa mà grassoneta li entaferrà un clatellot.

En Gaietà petit es va estavellar al vidre de la finestra, el vidre cedí, esmicolat, i en Tanet menut queia, escruixit, a la vorera.

En Llulda Lledó belleu prenent-lo per captaire li jaquí esllavissar-se-li un escut. Era un escut de xèrif. En espetegar part de terra feia un soroll de llauna.

Pensava, crec, en Tanet Tit: *ara només em manca la pistola*.

Tretzè gaietanesc...

~~~~~

109. Prenia el tren que venia de Binèfar i consirava: "*Ara que tenim aquesta policia casolana*..." Em treia de la butxaca "el blanc paper" que sempre hi duc per a "l'estudi d'enamorades paraules" i m'apuntava el que hi veia, als vidres i finestra enfora: tofes d'el·lèbors, de mertènsies, de borratges – i ara que accelera arços? xicòries? ginestes? roselles? Bromegueres de serreig. Un llampuc d'ull enfre els espígols. Ah, i sobretot, animalons rai. Cucs i cuques a betzef, a balquena, a forfollons. Ara sóc al meu element. I fullejava en acabat els blancs papers i hi havia manta d'adreça amb el nom de fadrins i fadrines rai – i, encar millor, hi havia els noms d'artròpodes, d'insectes, de mol·luscs, de gasteròpodes, "bons" i "dolents", condemnats a morir esclafats, o a viure amb una empenteta de dit al cul – i tots entraven de franc a les meues converses mudes.

Atansava els peus a l'escalfor de la graella. Tornava a apuntar: "*Ara que tenim aqueixa policia casolana qui vigila que* no prenguem mal, per comptes de la que teníem abans, qui eren no sols forasters ans també els principals malfactors i defensors dels lladres grossos, els assassins, ço és els polítics, els qui manaven els botxins d'anar terroritzant i assassinant el personal, ah, i, en professons de setmana santa, entre armats i grans escultures ploramicoses, virolades, abonaven la podrida merda xarnega... A casa llur amb llurs merdegades, no pas a la nostra, que dèiem tots plegats entre dents. Prou feina tenim amb els xarnecs – els veuries llavors emprenyats. "*Efo é epana o què é?*" – amb un pam de guardanassos – això gairebé rai nogensmenys, car... – més ple d'odi n'estic contra la vesta del davant; i la del darrere em fot de trascantó patacada. Em fa perdre el senderi, vés a saber ara qui s'amagava rere la vesta. (Vestes: algú sota un llençol i cucurull, com els dels ku-kux-klan, però en negrot, tela fosca i basta que et fa pruir el nas.) Et sóc, et sóc una vestal... Una vestal...? Això d'on surt...? La del davant se'm peta contínuament.
~~~~~

L’odii amb tota la força. La diplomàcia només val entre dos qui s’equivalen. Els caramels dels butxacots… Els pinyols acaramel·lats poc seran pas per a qui ja endura la fam. Regirant, regirant de valent… A les butxaques se’m desfà, tota apegalosa, la teca dolça que no esparrimaré pas perquè estic avui massa emprenyat. Sui de mort. Ara doncs me’n desempallegaré. Això del sucre apegalós deu escalfar. La canalla els rep com si els donava una merda tova. Mentrestant… Quin vaccí contra la xerrera irredempta dels xarnecs…? Cridaré, esgariparé, esgargamellant-me: “*Perdoneu-me, en Neptú, en Ninot U, car sóc un pecador! Pescador! Pencador! Mocador! Repicador! I vaig a la professó!*” Car dos homenets amb sinistres agalius d’arlots i una dona qui sembla una mala puta – tots d’aspecte doncs mafiós – deien que volien ganyolar quelcom: una “satgeta” clavada com un xi al xixí, clavada com un coltell al cuc, de l’orella – correu-hi tots, pobrissons de nós. “Ai-ai-ai! Khefufijo!” “*Osta! Tira, tira! Que Khefufijo ni collons!*” – els qui porten el pas a cop de llança reneguen tots alhora. El qui, ja mig espatllats, duen els ninots a l’esquena encar reneguen més greument i amb més raó. Hem esdevinguts cuquets amb cara de persona…? Formatge corcat, emètic… Sortint pels foradets com els nostres esguards de serpeta… A Lleida, rambla amunt… O ens morirem de riure. Vaig demanar: “*Xarlot, o Cantinfles…?*” Això deu escaure’s cap a la fi. Fa massa gràcia. Em vaig posar a trempar, com quan s’acaben les pel·lícules de riure. La tofa davant, vull dir, l’umflaó de la faldilla… I amb tots aquells armats pel voltant – amb ulleres i mostatxet d’oficinista, mes amb llances de veritat… El perill… Allò comença a esdevenir el teatret del suïcida. *Amaga’t, carallot!* Amaga’t, carallot, li dic al carall. Mes, per comptes de remenar dins el butxacot per a treure’n caramel·lets, me la pelava, i aquella pasta apegalosa es tornava més ben adobada alhora amb la dosi de lleterada. Ah, els infants, com relleparien els caramel·lets llavors! *Osta, tu, aquests encara són més bons!* La vesta principal m’ullava (o m’ho creia) de mal ull. Se m’atansa en tot cas: “*I els accidents, Gaietà? Car dur sempre a l’esment els accidents – serva-hi tots aquells personatges, homs grans i pocs, aitant gegants com nans, cares pàl·lides com becvermells, cornetes com generals, vull dir, qui els arranarà, si badem, amb el talla-rajoles…? Oblida-te’n pas d’en Mingot, qui tallava el bacallà com en Bach baldava amb les cordes rompudes el cul de la grassa descofada i en Beoci, vull dir, en Boeci, xarrupava de la corma el corm, se’n rellepava amb el regust antic, i remenava amb el nas el turmell botit, i, davall el soli de cagar-hi, hi feia créixer, impotent per a escapolir-se, bolets*.” En Bach el corm hi afegia, o si més no part del corm, el branquilló flingant, al cul de la descofada de minúscules femtes… L’aqüífer em saludava amb reflexs de… *Aqueferin-se, si els plau*… Ah, i tant, erotogen rai; hienes, llurs clams; hertz, mein Herz, sa mare, claustrofòbic, que em mor d’ofec… Ai, que t’atenyc, Puig-arnau…! Protoactini, exsudes una terror de paràlisi… Els vuit retrucs… No! Les zetes sempre ben pronunciades, no pas amb la brutedat de la repel·lent Carlota, encar tan botinflada…? La minyona em duu a casa… Els seus, per amor a violar’m, em descosiren els pantalons. A veure’n una…? L’u fer. A fer el gallaret? A beure a galet?

Doncs us en sortiu prou bé! Cordons, també, és que ja m'esteu cansant. Tant l'un com l'altre, amb les vostres ganes de pujar'm a cavall, contínuament, rebregant a repèl la collonada amb totes aqueixes merdes mentideres i incoherents d'apologètiques i exegètiques, d'esquelètiques, d'hermètiques i esplenètiques; d'emètiques, cony, que no som pas a missa, jo et còlic...!"

M'havia abaltit, endormiscat. Ara un sotrac em torna a dur al tren. Hi dic, amb el llapis, sèdul: "*Agafava el tren de Binèfar i...* etc." I em torna a caure el cap segurament al pit. Aquell avió qui ens fumigava amb verí molt virulent fotia cara de xarnec. Així el pintaven, amb el nas mocós de bacó mitjamerda al cockpit. *Encar no teníem policia casolana qui vigilés que no prenguéssim mal*, ni que de fora ens vinguessin qui de casa ens foragitessin — encara era doncs a batllir'ns cruelment i fastigosa, a tractar'ns arbitràriament a baqueta, la mateixa púrria qui eren no sols forasters ans també els principals criminals — extorquint, violant, i mortrint a tort i a dret – i a tots ops, això rai, els menys agressius només hi eren per a defensar els lladres grossos, els més àvids assassins, ço és, els polítics i buròcrates de tot bigotet — el camp, amb les roselles, els moltons, les borratges, les xicoires, les guatlles i els timons, doncs, semblava més de fiar que no la ciutat de les infames professons. Hem fugida la carrinclonada impaïble de la ridiculesa de setmana santa. Armats fotent copets de virolla damunt el paviment, d'on les ulleres de miop se'ls desencavallaven de la tarota, i, darrere, lletges com marracos i d'altres dracs de cartró, les grans escultures ploramicoses, xaronament virolades. I els enemics badoquejant, soques ignorants de pudor excessiva — i emprenyats que els veuries, sobre. Ara... *El tren de Binèfar... Ara que tenim aqueixa policia casolana qui vigila que no prenguem mal, per comptes de la que teníem abans*, qui eren no sols forasters ans així mateix els principals malfactors i defensors dels lladres grossos, dels assassins... Professó de setmana santa... Armats i grans escultures ploramicoses virolades... Els xarnecs els veuries emprenyats. *Efo é epana o què é...?* Amb un pam de nassos... Com més ple d'odi estic contra la vesta del davant, la del darrere em fot barrada... Em fa perdre el senderi. I ara vés a sàpiguer, rere, qui s'hi amagava... Com els dels ku-kux-klan, mes en negrot, tela fosa... La del davant se'm peta sense repòs... Quin odi. La mataria. Els caramel·lets a les butxaques se'm desfan, tots apegalosos, i estic suant com ara si l'agonia de la mort... La puta canalla els rep com si els donava una cagalló acabat de pondre... Tres malparits, amb aspecte mafiós... Moros d'avall, volen esgüellar fanocament, clavar una "satgeta" més, mes aqueixa encar més dolorosa, a la fava aquella, carrinclona ídola, xarona ximpleria... *Khefufijo, Khefufijo*... "Tira, tira, que Khefufijo ni collons... Avui n'hi ha qui encara no hem sopats!" Doncs sí, *ara que tenim aqueixa policia casolana qui vigila que no prenguem mal, per comptes de la qui teníem abans, qui eren no sols forasters ans igualment els principals criminals* i bavosos aplegapets dels qui els feien matar tothom... *Xarlot o Cantinfles?* La minyona em duu a casa dels seus

cosins. Anirem a veure'n una de riure. Vaig demanar-li: *Xarlot o Cantinfles...?* Em deixa en bones mans – se'm tiren damunt, m'esgarrapen com el gat, i em descusen els pantalons, ep, mes això solament per amor a violar'm, mentre ella es fa cardar agradosa dalt per l'oncle vell... La fi d'aquesta peça farà goig, encar pus que no el començament... Aquesta peça és una troballa per a aquells sedegosos esbufegaries als quals aitant els abelleix de guaitar gent despullada a l'escenari. La primera escena s'obre en una sauna familiar. Dissortadament, tots els qui hi van de pèl a pèl són si fa no fot homes, inclosa una dona, la qual, llas, doncs, ja la tenim una mica passadeta, moixa, lloca, per als gusts si pus no dels canins envescosos a qui els abelleix aitant de guaitar peces amb pelets – seixanta-nou anys i qualque pam que es desa qui sap on, la punyetera. Ara, tanmateix, us n'adoneu si en sé...? *Ara que tenim aqueixa policia casolana qui para compte que no prenguem mal, entost de la qui havíem de patir abans, qui eren no sols forasters ans... Xarlot o Cantinfles...?* Els seus cosins... *Xarlot...?* Vaig demanar. *Cantinfles...?* La fi s'escau enfre rats i serps... Enfre rats i serps, i els bolets que hi creixien... Era el celler... I em violen amb... És clar, pel fet que tots els censuraires eren castellans i no en sabien doncs borrall, de català estricte ni d'ample i sa catalonià, els faig la feina. Els escriptors sem tots rats qui s'entremosseguen i es devorarien, dementre que els censuraires són fanàtics feixistes rosegaaltars qui es cruspirien totdéu si no fossin pas ja doncs titelles qui l'únic que de debò es poden cruspir són els corcs qui se'ls cruspeixen... *Enta quan m'ho fareu...?* La minyona m'estanya la sang amb el mateix tovalló pelfut on s'estanyava la seua... Ara, haig d'ésser prou comcal, cavà...? I si m'ix de cop i volta un Manel de Pedrol o un Carles Jonqueres d'Oriola qui tot de sobte veus que et fica al text, i potser te l'hi fica perquè li ho tregos... I allavòrens no te n'adonos, que hi ha ficades qüestions molt més sucoses ans pregones – et ficae, doncs, per exemple, que el capellà gratae el cony de la moreneta bo i mormolant amb odi palès: *mori epana, mori er franco, i françа a la guillotina, i que tothom hauríem de tindre dret de gratar lo cony a la morena, adu els xarneguets, els paletes, els ferroviaris, els manobres, collons, i tant, osta! I no pas solament els podrits prohoms, pronois, de la lliga i el Barça, i sobretot els grans fillsdeputes de l'exèrcit castellufa, abusivament dit epanole...?* Ep, vós, allò haig d'esborrar-ho, o pel cap baix agençar-ho una miqueta – ficar-hi, pobres de nós, que allò que el pervers sagristà o el condemnat escolà grataen era el clatell d'una rosseta, a tot estrebar d'una marcolfa amb els pantalons, amb les calces... Descosides...? Per on li treia el nasset la cuqueta...? El moixonet...? La fi havia de fer gràcia per força.

Havia agafat el tren que venia de Binèfar... El tren grinyolava a l'estació... Lleida – Lleida – Lleida – Lleida... Deien dos del costat que al Fèmina en feien una de còmica... A l'andana, re... La policia casolana feia el joc a la forana... El cul al seient de fusta encar se'n ressentia...

~~~~~

110. Segut al seu orinal, sospesava la qüestió.

Hum, hum. El verb *querre* – que vol dir *voler escatir*, *maldar per conèixer*, *anar darrere qualque noció o fins i tot algú* – en un mot (o dos) *voler cercar* o *cercar voler* – com el declines, vull dir, conjugues...?

Hum. Si prens per model *braire* – com *raure* – (rac, raus, rau... ragut) – o *caure* – (caic, caus, cau... caigut) – (braic, braus, brau... bragut? braït?) Car prou hi ha *treure* – trec, treus, treu... tret! Bragut sembla més net, clar i català, i duu a l'esment un bon i ric parent: el *bragged* de l'anglès – (de *brag*: presumir com un taure) – i hi ha, al cantó serè i assegut, és clar, *seure* – (sec, seus, seu... segut) – (hum, segut al seu orinal, sospesava la qüestió...)

Més. *Vendre* i *fendre* – (venc vens ven... venut; fenc, fens, fen... fenut). I *córrer* – (corc, cors, cor... corregut), *témer* – (tem, tems, tem... temut), etc.

El bon *querre* ha doncs de fer – querc, quers, quer... querrut? quergut?

Segut al seu orinal, sospesava...

Inquireix la seua ment poètica per anfractuoses abstrusitats sobretot quan quer a buidar el cos...

–Et querreré pertot on t'enfonyis, verb rar, car ets per manguis molt quergut. *Very good*.

–Et querc bé. *I want you, and I want you good*.
~~~~~

~~~~~

111. Era infant sovint nocturn en Gaietà gran quan era petit. L'enviava la seua majora enmig la nit a cercar a cal pastisser llevat per a la coca de l'endemà a esmorzar, o a ca l'apotecari a comprar-hi els comprimits contra l'ofec, les "Asmones", o se li mor, dic, la majora molt escruixidorament d'ofec. Esfereïdores cacatues d'escarafall l'asma de la majora, vós. No us recoman pas de rabejar-vos-hi gens. En canvi, defora, esplaia-te'n, Gaietà – la nit és fosca, i hi faràs d'heroi sense que ningú t'hi ulli burletament per al teu empegueïment de campió massa procaç.

Enmig la carretera, a cercar llevat, a comprar píl·lules contra l'ofec, i eren aquells doncs els anys on no hi havien, i menys als afores, llums encesos al carrer. Ni hi teníem policia casolana qui vigilés que...

Segut a l'orinal quan la majora, tota neguitosa, amb aflat intermitentment interromput, l'avisava que calia sortir cap al centre de la vila i querre l'objecte de vida o mort a ca l'apotecari o cal pastisser del costat, en Gaietà gran quan era petit hi llegia qualque llibre.

Aquella nit l'infant nocturn, poètic ell, com sempre, hi havia llegit, segut al seu orinal, el llibre escrit pel llavors llegendari escriptor ilerget de nom ara oblidat. El llibre tractava dels germans l'Oca. Els germans l'Oca, doncs, els germans Emilià i Pantaleó l'Oca, creacions de l'immens autor ilerget Quimet Delsvents la Rosa, eminentíssim llavors, i, ara que m'ha vingut el nom a l'esment, no pas tan galdós tampoc ara.

Eren els l'Oca molt malparits. A les foscors, deia el llibre, en Pantaleó disfressat de capellà, i l'Emilià de fràgil velleta, atreien els infants de bon cor. Se'ls enduien, deia el llibre, d'un en un, és clar, a llur antre de malignitats. Amb el capellà dient a l'infant, segons el llibre, "*Què m'ajudaries, bon minyó, a dur aquesta escotifladeta velleta al meu catau, que hi despengui sense pus perills la fosca nit aquesta on s'atansen llamps i trons, i ella, pobrissona, desvalguda i a l'estiribel, com veus...?*"

Els xitxarel·lets de bon cor deien que hò, i tant, i deia el llibre que, en arribar a la pudent llodriguera, velleta i capellà es tornaven carnívors i pitjor – les tortures i les
~~~~~

punxades i mossegades rai, pobres soferts, màrtirs, datspelcul, enastats, i rostits i rostats marrecs!

Per això s'armava en Gaietà Penós abans de no sortir amb un tornavís.

I s'escaigué que, aital com deia el llibre escrit pel llegendari escriptor ilerget, el valent del tornavís fos demanat, enmig la foscor de la carretera, sobtadament rere una tàpia escrostonada, per algú espellifadot qui querria socors.

–Et penses que no haig llegit el llibre, cabrit, reconsagrat! – va dir l'infant nocturn, ferotge com un canviot o viva lleterada de dimoni.

I enfonsà el tornavís a cor del captaire una mica pet. El captaire es deia Aristarc Verdura. Era un home qui adés, feia quinze anys o més, havia set a la guerra, on hi havia quergut sobretot de no occir-hi, bon home ell, ningú. Així i tot, una magrana de metralla que li esclatava no pas gaire lluny l'havia esguerrat, i ara doncs, no pas gens bo per a cap feina, pidolava pels carrers. Havia begut massa aquell vespre i s'havia arrecerat a qualque racó d'un hort abandonat – sota un arboç d'escorça rònega hi escorxava el gat. Llavors, aquella nit, rere la tàpia mig escapçada, i tot hi era tan fosc, s'havia desvetllat amb una cama morta. Anava a demanar ajut a aquell minyó qui semblava prou espatotxí i fortet. Potser el seu bon cor...

Mes aquell minyó havia llegit el llibre i duia a la màniga, tot faitís, un tornavís.

[Així, llas, mentre moria, corfès, el pòtol Verdura, en Gaietà corria, traient el pit, baladrejant tot sol un munt, cap a ca l'apotecari o cap a cal pastisser, a querre-hi allò o allò altre, rent o labferment – o trocisc, troquisc o píndola – detall aquest darrer que m'aleteja massa alt i poc que el cops, ara que, això rai, i prou, car al capdavall tant se val, i tampoc no crec pas que fos al llibre, d'on que d'importància ja no pas gaire, vós.]

~~~~~

112. El xiquet Pau Comelles, d'Aielo de Malferit, i son pare Segimon, de Nanking, eren tots dos de nècsia xinesa i es barallaven aquell migdia perquè el fill del fill estudiés quelcom adient i profitós, o si més no prou "convenient" i "carregat d'acabalat esdevenidor" segons els sengles parers de cadascú – trobava el padrí que al petit li valdria més que fos xinès i que estudiés doncs xinesament, el fill volia que el seu fill fos americà i doncs que americanament fes l'estudi – la mestra negra deia que en tot cas el minyó valia molt... S'esqueia de passar pel corredor de l'institut en
~~~~~

Gaietà Entretingut, vull dir, pitjor: Entrevingut. “*Si m’hi deixen ficar els meus cinc cèntims*”, va dir, “*no hi ha res més opac ni doncs sucós que l’estudi de les veus dels ocells. Via fora, i gens de caca a les orelles quan treuen les arpes – ah, llavors, el deler i el neguit sostinguts ans agònics! Senten...? El crit de l’aufrany i el crit del gamarús relleven el crit del gaig... Hi copsen les humiliacions abassegadores, els tràngols meravellats, les atapeïdes conjuminacions, els tripijocs opípars, els afanys de luxe i d’impunitat, les il·lusionants catàstrofes, les eufòriques travesses oceàniques, les èpiques retòricament declamades dels estavellaments damunt fades vergetes de vitrall...? S’hi congria cada significat conegut i encar no gens.*”

Amb zel de negressa dels bananers, amb mocador verd i groc de parroquier garlaire al cap, la mestra li va dir que es fotés la llengua al trau jussà i jaquís enraonar la gent gran. Reptat, i doncs llangorós, s’assegué en Gaietanet damunt un cove on entre joiells i setins es pessigaven dos ocells del paradís envescats per mesell caçador de costums inics.

Malmets l’avinentesa, Gaietà, crec que es va corregir, sever – i a tornajornals tot d’una oportú estrebà les alarmes del foc – breus s’escridassaven els timbres molt augmentats. Mentre tothom s’esquitllava amunt i avall tot esverat, passava per la malla del cove ell, fet salvaire, dits primets. Somiava alhora en illes i llampecs, i en altes frondes de palmeres fuetejades pels ferotges vents. Reeixia tot seguit el fi estrateg. Desadheria els moixons i aixecava llavors el cove perquè s’envolessin, com ventafocs glorioses i remudes ben amunt i estridents, cap a les capçaleres cridaneres dels aires. “*Les dues aus resplendents omplen a tota plana els fulls cruixents del meu astorament*”, es va dir, crec, amb un cert urc clarivident.

I ara ni l’americà ni el xinès triomfant les tindria a la plàtera del bon tec aquell diumenge d’àpat idoni. Que es fotessin fotre, ca? Que l’esgotadora migdiada de llur balb diumenge (entost ells de jeure, en acabat de l’aviram devorat, estirats a la xamberga, tips doncs d’ocell paradisíac, cruspint-se’n mandrosament encar desfiles, satisfets com Budes pecs) fos doncs amarga, com la dels culers d’equip cuer o la de les truges jeràrquiques (llurs pàmfiles mullers), a qui el malson, entre rots i entre cacofonies radiofòniques, dugués, feixuc, als seus trontollaires vehicles d’estupefacte bestiar dut fadugament a l’abús.

“*Tifes titellescs*”, mormolà, volant rere els massa magnífics ocells, “*molta de xifra i molt de detall, de projecte i de planificació del capital, i de retruc obliden els trucs d’emoció aviats pel cor avial, aviari, aviador...*”

~~~~~

113. En Gonçal i na Gualpurga, finalment dissolts, i doncs estorts, trobaven que, a llur manera de veure-ho tot, no hi devia haver mal al món més dolent que l'invent de la família... "Barreig promiscu... I, ai, tot plegat rel de la falòrnia, la religió... Car t'hi habitues i... Quan el qui et completava es mor, allò és massa fort perquè no preguis per unes retroballes ulteriors... I la mort...? Ah, l'idea és insofrible, vós", deia na Gualpurga.

I afegia en Gonçal, finament sincronitzat, car fins ara que no eren lliures no s'havien entès millor: "Sabeu què us dic? Fora nyaps, vós! O, digueu-me, si poguéssiu esmentar els onze pitjors invents de la natura o de l'humà tal com es manifesten a la terra, i llavors esmenar'n el patafi, esborrant-los de tal manera que mai no haguessin existits..., em dieu, si us lleu, quin onze esmentaríeu vós, Gaietà...?"

–Tornem a parlar de futbol...? – va demanar, de per riure.

"Hi he consirat seriosament, i aquests foren els que jo esborrava ara mateix: Els gossos, i llurs nassos, i dents i ràbies i sorolls", deia ella.

Afegia ell: "Sí fa; i els petrolis al capdamunt del capbreu letal, i tot el fum, el soroll i l'ofec que produeixen. Llurs motors: camions, avions, tallagespes... Bufafulles! Tant de xarnec balb i mesell omplint l'aire de merda, ofec i xivarri, garranyic, grinyol, xerric-xerrac, estrèpit i mal d'orella... I els malsdecap i el corol·lari desastrós del pensar bord."

–Dic la testosterona, i tota la merda armada que promou.

–Dic els déus, i llurs capellans i fanocs.
~~~~~

–Dic els lladres, és clar. Sense lladres, i els adoralladres sempre feixistes, quin món més clar (i català). Inques, maies, asteques – i no cal dir, asturians, andalusos, etc... – no pas encomanats d'aquest mal fastigós i grinyolant.

–Ei, i els mosquits, els qui piquen i duen malalties. I virus i bacteris, i els mèrdics fragments de merdegada – tot allò furtiu i nyeu-nyeu que t'emmalalteix i et podreix part de dins abans no l'espitxis. Els vectors inics de tots els gams i entecs. [Mai les dones, és clar! Deesses poetesses, vectrius de totes les boneses! (No pas el malconcepte, l'idea tenebrosa que en tenen i tenien els enfaldillats sacerdots qui són, de fet, mosquits malignes estranyament antropomorfits; en grotescs monstres transformits; transformets, si es diuen Jaumet; transformuts, si se'ls menjava la llengua el guet guit; gat; gut.)]

Veia en Gaietà llavors que els dos s'abraçaven enriolats i que s'omplien de petonets i tot. I se n'adonava, picat, que ell no havia dit re.

Digué, doncs: "Ah, i us oblideu del progrés. Car només hi ha un progrés: bunera avall cap a l'absoluta merda."

Pro, és clar, espatllaguitarres, no li'n feien llavors cap cas.

~~~~~

114. Forces exorbitants dels ròbots de la lubricitat – esvaït ventall de l'intimitat episòdica – "em cal rebutjar llur tàcit convit." Les ordinàries ires aclareixen el dibuix del Parnàs.

Se'n va anar emprenyat d'aquella casa.

Espai curull de simis per la maquinària de la follia duts a oldà carburament – no, no hi vull re a pelar (cap grua ni garsa) amb els qui malden per esprémer sucs d'allà on no n'hi ha, o, si n'hi ha, són massa (per al tit) suspectes, estantissos, vesicants...

"Gaietà, no us hi *agefiu*, vull dir, afegiu...?"
~~~~~

–Em convé pus tost – respons – vetllar pels parracs.

~~~~~

115. En rebuig a la teua rebequeria, tu qui a les adhesions pàtries i afectives sempre trobes taps, i doncs te n'estàs a tota ultrança, hom no et convida doncs pas que mosseguis aquest tortell de redemptius prejuís farcit. A l'exili, catiu, a canvi què hi menjaràs? Pedruscall fred de pap de renegat...? Vèrtebres volàtils d'ombres sèssils, com ara saltamartins sense espinada, o frèvols estrúmbols sempre enjòdols, fins que el darrer mastegot que els fots per a treure-te-les de sobre no ha equivalgut si fa no fa a colpir cap paperina amb pungent lleterada que el murri xenòfob no et proferís...? O sobreeixint amb oli honorífic que t'exhibís el carrincló nou-coratjós qui torna de nit de la parròquia bo i compromès, amb nova ardor, amb els tòpics més tronats...? Ah, malastruc! I amb el pinyac els vesses l'envitricollada gamma de llurs sucs més íntims, desagraït? Les façanes mateixes de cada edifici genuí reduïdes a nafres que de viu en viu clamen retribució – els col·legues homogenis diuen que els agreixes la vesprada. Tenen la convicció ara que el cabàs amb els trofeus únics ets tu, ressentida carcassa de barreig d'onades llunyes, qui transgredia trabucant-lo. Les ballarines, com tòtems envescats, o com coets indígenes, i doncs de tots retrets reus, cíclicament espifiosos, no reïxen aitampoc a remenar ni el cul. Irreversibles raves, per moltes d'embranzides que provin, els grinyola cada artell i articulació fins i tot fent veure l'acte quotidià de collir faves – pobrissones, s'agenollen a les fosques, i el victimisme, l'ajupiment, la cabronada i la resignació, pa i feina i rel de la basarda, les pren; ni esme no els roman per oposar's a l'annexió per part del decorat – hom les confon ja per estàtues del segle XVIIè qui serven fanalets de poca llum. *Entferne dich schnell* – te m'allunyes isnell, malparit – el maleït cicle del col·lapse el començares tu.

"Opressora zoologia", els dius, "hi ha cercles de prioritat de què m'esmunyc perquè no sóc cap mena d'afeblit zombi rentat per la química de la necessitat. En cada assemblea sóc l'intrús qui lúcid conquereix la clandestinitat de qui es desconvida, serpentí, prest."

~~~~~

116. Na Nancy Meteorit l'havia convidat al seu suïcidi. Es veu que algú li havia pres el cotxe i l'hi havia estavellat a una caseta blanca d'una vellarra nostàlgica. Quan na

Nancy anà a recollir el cotxe tot espatllat, la vella plorava per la seua caseta feta malbé. L'aconhortava na Nancy quan… Va veure que al televisor que la bubianesa pudent tenia encès sempre al canal nostàlgic hi feien novament aquella dansa on na Nancy Meteorit perdé la nota.

El coreògraf havia fet assassinar quinze braus per a arrencar'n els caps ensangonats i posar'ls a l'escenari la vesprada de l'estrena. L'esglai va fer perdre una nota al cervell de na Nancy, i ja mai més no fou capaç de ballar cap altra melodia ni harmonia ni musica ni acord ni silenci ni sorollada. Car na Nancy Meteorit havia set no solament ballarina, n'havia set la millor arreu.

Ara, en tornar a veure l'espectacle on ella perdia la nota – i que el canal nostàlgic només feia per a rabejar's (i els seus momiencs espectadors, inclosa ací la vella ronyosa) en els caps torturats i regalimosos de sang dels braus assassinats, una depressió i un enyor i una recança (una entrevinentesa corrosiva) se li empararen de l'enteniment amb els mateixos garfis de les tres bubianeses ronyoses de la mitologia grega – gorgones de merda – aranyes Erinyes – ombres tèrboles del malson dispèptic quan mataves l'araig pacíficament i se't despenjava traïdora l'aranya negra del trebol i et transitava gegantina per la clepsa…

S'eixoriví amb un crit d'ofec; l'angoixa li era un pes i un nus – un ennuec feixuc que li tallava tot aflat…

La va trobar ja al teatret que na Nancy tenia instal·lat al soterrani. "*Tots aquells braus martiritzats per una nota…*" – feia – "*per una nota segurament al capdavall altisonant i xarona, grinyolaire, estrident, garranyigosa, esgarrifadora…*"

–No ho facis, Nancy! – va cridar en Gaietà quan ella ja tenia el coltell esmolat a mig camí cap al seu ventre –. Aromes, sentors, càmfores! El món no és solament fet de notes. Hi ha alternatives al so! L'oncle de la minyona era escriptor – va perdre per malastrugança una nit un mot i es va desesperar – pertot arreu anava dient, com un boig: "*mot perdut, món perdut – el món on adés feliçment habitava, clafert de boscs de mots que lligaves com belles garlandes de fruits d'arbres de mots, car no hi mancava cap mot-baula per tal de lligar-ho tot – món ara doncs enjondre – fora d'abast – irrecobrable – qui sap on – i on sóc per comptes? – en naufraig perenne, sense nau, en illa rònega on no lligues ni els parracs d'un malson, car la baula manca, la baula manca, manca la baula cabdal…*"

–Anarquia, Gaietà, safunya, samfaina cerebral…

–L'escriptor ilerget no escrigué mai més (d'on li'n sem tots agraïts, ha-hà). Mes aleshores descobrí la vida, feta no pas de mots, ans de tocs, de tasts, de…

–M'hi irromp degeneratiu el primitiu sacrifici de tants de braus per una nota, per una nota sense vàlua que tanmateix cal ballar, car cal ésser, com ets viu, a totes les

àrees, fins i tot les més repugnants on neden en sang i tendrum els cruels boquers i maellers, mes aquella guitza daurada al nas de les candeles repixoses dels espectadors, aquella guitza lletja no podia fer-la mai més... I ara em revé el mateix disgust, tret que ara els anys se m'apilen a l'esquena, i no puc, no puc, no puc...

–De cop acromatòpsic, mon amic, el pintor n'Ot Oc, Nancy, insistiré, també volia passar's els taps, no et pensis pas. Se'n va a un aeroport de segona, amb llargs i llongs i amples pinzells, i hi comença de dibuixar, en blanc i negre, obscenitats contra el règim corrent, només perquè se li llencin damunt les ubiques bòfies dels terrorisme estatal i l'assassinin doncs allí mateix. "*Esbalaïdores zebres dels meus ulls*", feia ell com qui fa teatre grec, "*fets-vos-em fonedisses, desempallegueu vostres cossos presoners d'aquest davant meu de reixes! Car vull i querc la llibertat!*" És clar, confiava que qualsevol baioneta llavors el corfengués.

–I el corfengueren?

–Era un aeroport de segona, totes les sales buides, el fossat sense ningú. I llavors en descobrí les olors! *Floretes, insectes,* va dir, *llurs formes! N'exhauriràs pas la gamma! No n'hi ha prou doncs amb els colors, també pots ensumar'ls, també pots sentir'n els garranyics, també pots tastar'n els al·lucinogènics verins...!*

–Davalles fins al meu teatret a sargir'm el mesquí pedaç d'una altra efímera mortalla d'esperances, Gaietà.

–El que quers, Nancy, encar hi és. Hi és, hi és – no te m'ostis l'únic element on pots trobar'l, que és l'estès espai del temps... Recorda que adu n'Isis al capdavall trobà la catorzena peça, el pipí de n'Osiris. Si no s'hi hagués ficat debò debò, amb perseverança i fortitud, mai no l'hauria escunçat, amagadet i falcat entre les dents d'una llamprea...

–La catorzena peça, Gaietà...

–Hi ha els arils, Nancy! Hi ha els pinyons! Les figues, les sàmares! Ah, i llavors les llavors! De les gramínies! Delicades, vós!

–La catorzena peça... Aquella peça era una troballa per a aquells sedegosos esbufegaries als quals aitant els abellia de guaitar gent despullada a l'escenari. A la peça catorzena ja hi sóc l'única dona, una mica passadeta, moixa, lloca, per als gusts si pus no dels canins envescosos a qui, com dic, els abellia aitant de guaitar morir dones entre banyes...

–No et volia pas dur mals records – car se n'adonava en Gaietà que li n'afegia.

Veu desaparèixer-li l'amiga al diorama massa dramàtic de l'esme, i per xo pretén que el colpeix la pedra de llamp d'un atac de cor. Rampes de feridura me l'estenen i enfosqueixen com albergínia escalivada. Na Nancy ho ulla d'ençà del teatret del suïcida i, tot i malmesa per les primeres coltellades als budells, rodola, amatent i per a socórrer'l, fins al comediant, qui com n'Anteu, fill neptuní i de la Terra, s'aixeca d'una revolada, la pren com si només era lleugera com una querrina lleugerament ferida per les dents de la guineu, i se l'enduu regalimant a l'hospital.

~~~~~

117. Te n'hi anaves a veure-la.

–Ensum, toc, veig, tast i oeixc... Ah i rellisc... – diu, agraïda –. Càmfores i lleixius, aspredats i suavitats, agrors, dolçors, refilets d'ocells, tecleigs de simis, i blaus i blancs de cel, verds i bruns de capçana, grogors i ambres de pixums...

I llavors estraféu, amb veu de poeta agònic, irrisori, els coenguts versos... Faceciosament entonà: "*De cops bé prou cal que una nota mori per un cos; mes no és gens bo que mai li calgui morir a tot un cos per una nota*."

"Ipse dixit algú o altri, ipse dixit si fa no fot: i qui diu cos, diu escrit, diu món, tot és el mateix," afegia en Gaietà, rialler, nas encès, fent al·lusió a qui sap quins ressons (a través les boires de la torradora que agafava anit, a les heteròclites xúrries de la qual es veu que encar es rabejava), al·ludint, dic, vés a sàpiguer doncs a quins ressons que vés a saber per quines vel·leïtats de l'atzar li solcaven els solcs socarrimats d'allò que té en precària penyora dins l'elm del crani un si no és ja força
~~~~~

esquerdadet…

–Deixa'm contar't la pel·lícula d'anit… (comences).

Catorzè Gaietà

118. D'incògnit, sol-i-vern, i amb àgil vareta, escapçava cards en Cir Micoies.

Pas que parlarem dels altres tripulants qui, per temps, enutjats, saltaren del vaixell, i pels lleigs aborígens foren llavorets enxampats i lligats al voltant de l'ample tòtem – perquè se'ls cruspissin, de naturals victimaris, les feristeles.

Ça com lla, en Cir féu cap al clap de bosc on senyorejava la salvatge imatge.

"Damnatge!" (féu en Cir) "Avui és el dia dels mareigs! Aquesta fortor que exhalen els carnussos dels meus antics companys, clavats a faç i dos de la mateixa imatge, terrible ídola qui m'inspira immens fàstic, contribueix sens dubte a la meua basca."

Per això se n'allunya. Amb avenç compassat, ja sense escapçar caps secs de plantes punxents, assoleix un punt al mapa on és rebut amb recàrrega d'odi per un pagès

acollonit. “T’entremets pertot, Micoies” (l’increpa el pagerol qui ara aquissa la seua babirussa perquè li etzibi colomellada ventrell amunt).

D’un rampell, en Cir subhasta tot consens a la baixa i, per comptes de córrer o enfilar’s al primer arbre topat, es fa l’orni. Quan arriba la bèstia banyuda a fer-li el robatori definitiu d’un esperit de requincalla, el ragatx la colpeix entre els ulls amb la vareta esmolada. Amb quina refocil·lació no es llença al fang fet pels propis líquids que li ragen, feraços, d’un cos travessat a tesa, i s’hi rabeja amb ert somrís, la babirussa, llavorets!

–Per aquesta endemesa (fa el camperol salvatge), i atès que agombolant-te amb rebudes de bon ca no t’atenc al cor en bonhomiosa atesa, intensiu atiaré els més mesells dels meus llops, qui suara s’escau que calfaven motors.

Amb cólls gèlids i estrets, sempre cólla-fred ell, en Cir té flixa tota entesa. “No deixarem pas altra empremta al món que la de l’eventual i fort problemàtica troballa arqueològica. Fossilitzats, i amb cada marfuga guarida rai pels eons, indistints, esdevindrem, amb màxima astrugança, amulets de personatge encar més desesperat que ni tu ni jo, agrari pencaire, inútil esclau, albardà de la gleva.”

I em sembla que llavorets es deixà asclar el cap amb el perboc d’una aixada.

El seu cervell treia fumets.

El Solell s’esclafia çassús amb plors de foc.

Un ocell de presa feia l’ullet, amb una parpella que espàstica l’impel·lia a la perenne guerxina.

El tòtem, amb el chor de corcs i rellotges de la mort, cantava, ronc, cançons de rara joia.

~~~~~

119. I en Jimmy Juvenal, robavellaire, es va trobar un joiell coronoide, de color vermell. Nikita Missatge, delinqüent juvenil, l'hi volia prendre. La baralla, déu-n'hi-doneret, mos frares!

Un ocell groc s'ho esguardava perxat dalt un branquilló sec. Era un ocell groc sense bec. Car est precisament era el joiell pel robavellaire en Juvenal trobat – el bec vermell de l'ocell groc.

–A qui hauré de buidar els ulls en acabat –es demanava l'ocell–. Tot i que ho hauré de fer amb les urpes, car el bec m'ha caigut entre les empestades mans dels heretgets.

I això aiguatava, allí dalt plantat, l'ocell groc – estava al cap de qui guanyaria la contesa: si en Jimmy Juvenal o el delinqüent juvenil Nikita Missatge – per tal d'en acabat, al guanyador, tirar-se-li justament al cap, i eixorbar-lo, i així poder's posar, com un guant a la cara, el bec que adés li queia...

~~~~~

120. M'atrapen amb llurs llàgrimes, dolçors i tendreses, i amb llurs imploracions, a la confessió més descarnada. Els més greus forfets em ragen del cos envermellit, febrós, i de retorn no en rebc pas cap mena d'alleujament. Al contrari, ràbia m'investeix, envaeix, a embats com més anem més turbulents.

–Malparits, malparits! Arravatadament m'heu estrebat del braç que entrés – tot vermell, empegueït, com vosaltres – i m'hi negava, repatani. "No; no m'atrapareu pas!" Mes amb precs, i flèbils, m'imploràveu, i alhora m'hi impel·líeu, m'hi arrossegàveu. Dins, m'extrèieu les confessions – "Tots hem confessats, Llulda Lledó", em dieu, *"àdhuc quan per la gana ens menjàrem aquella criança brasilera!*" – i doncs, tot vermell, empegueït, per solidaritat, he començades les meues confessions, atrapat – ah, tots els pecats i crims hi passen, atrapat, atrapat.

Les vostres mels enverinades, les vomit pel que em resta. **Tota solidaritat és merda, tota confessió obscenitat enlaire** – exposada carn podrida, safarosa, de marejaires virons infecta.

~~~~~

121. Són al llit, i li diu en Dionís Mangala a na Nancy Meteorit:

–Vam anar a veure amb mon pare aquell vague parent, rebesavi d'un rebesavi seu o meu... En Lip Abella, es deia. *I que se'n digués, d'Abella, no era pas cosa de fer-hi cagarel·la; res de conya*, diu, seriós com ell sol... Quelcom cabdal, essencial... El nom determina l'espècie... L'espècie el capteniment natural... Intrínseca tirada de l'esperit imprès... No sé pas què més.

D'acord, som-hi doncs: Abella. Un home de conviccions molt pregones. I això que és d'allò més petitó. Al vit petit hi ha la bona trempamenta; al vit petit hi ha la bona lleterada, fa. I a l'anap més nyicris, el bri més virulent; a la búrnia més evanescent l'intangibilitat més epidèlica, no us contradiríem pas, n'Abella.

Doncs bé... Ens diu que ara feia... Diem: *mana, què dieu...?* Ens diu que d'anys rai, que ara en feia uns quants... que se'n recorda perfectament de temps era temps, ara deu fer cinc o sis centúries, quan... Cinc o sis centúries!

Una mòmia vivent...? Mon pare i jo que se'ns esbaldrega la maixella sotana...

I tot plegat ja ho veieu... Això he anat esdevenint... Doncs guaita, cert: ací el teníem. Era un dels més vells personatges del món, si doncs no el més vell i prou, i amb escreix. Segons ell mateix, no feia gaire feia els quatre-cents setze... Els quatre-cents setze anys...

Sí ves, ens fèiem amb bubianesos d'èpoques aitan pretèrites, i d'ací que parléssim tots plegats de faisó un bri arcaica...

Ens diu en Lip que... encara es deia Felipó... i no es bellugava mai del gineceu. **Sempre amb les dones, car les dones han la flor**. Encar mills: **les dones són la flor**. Les dones són per essència temptadrius, i tot insecte s'hi atrapa; i ell hi era entre llurs teranyines de dolça llepolia, com el cuquet pus tendral... i tot les velles se li'n reien: "*Quin mocós més apegalós, que no? Carregós. Murri. Faldilletes. Gosset falder. Cul-d'en-jaumet. Esquirolet. Nyèbit manefla. Saborall. I com ensuma, vós; sempre amb el nas amunt i tribulet. Si sols fos lo nas! I s'amorra! I com xarrupa! Xarrupar rai, verge, i on sigui...! Si té un embranzida de cabrit boget...! A xumar on ragi, sigui mamella o no!*" Car totjorn doncs penjat a llurs faldes, i ficant el llavis arreu, i llavors que se les enduia cap al llit o cap a la comuna... estrebant-los els plecs dels faldillams... i allí... allí se'ls bevia àdhuc el pipí i els llepava el forat del cul ni que haguessin cagada la gran caguerada... i volia fer constantment la migdiada amb les dones, o dormir-hi durant la nit, ni que tinguessin la mala-setmana, això rai, i se'ls amorrava tantost a la fufa, i els l'ha repelava ben repelada, i no els en deixava suc en acabat que les feia rajar d'orgasmes múltiples – i aquest era el seu elixir vital, i ara consira o belleu afirma
~~~~~

que aquell elixir de suc de cony, beure'n sense atur d'ençà dels anys més tendres, això li dóna llarga vida de salut plena: una salut de ferro, ni rovellat ni colat... ferro bo, tenaç, mal·leable, despert, i temprat i trempant...

"No em dic pas Abella debades, no em dic pas Abella de per riure ni per no re. Tantost veig una carranxa de dona n'he de libar la flor... La flor del parruf... Gust de vinagreta, gust de llampúdol, gust d'embafosa mel... Ah, els innombrables els conys tastats! Ah, les presons on he anat a petar: incomptables! Ah, els ossos que m'han trencats: trenta mil pel cap baix!"

Diu que no hi pot fer re més. S'amorra a manès, encontinent, a cada fufa que percep, apercep, ensuma... Sigui de minyona de quatre anys, sigui de "vella" de quaranta... Totes les tasta de cop-sobte; s'hi llença damunt, coet fogós entre llurs cuixes, i els aixeca faldilles, abaixa calces i bragues, estripa combinacions o pantalons o mitges... som-hi, a la valenta, sense por... i això sempre a despit d'on siguin o amb qui siguin les femelles...

"L'Abella no se'n pot estar, l'Abella cal que xarrupi la flor, l'instint és més fort que cap llei carrinclona o dogma fanoc fet pels bípedes capsdecony... Llepant, llepant, i amunt... Ah, delit! Pètals de rosa de la flor de carn...!"

Vivia, ara vell, n'Abella al bordell... Al bordell, les perruques penjades als penja-robes semblaven ocells empallats... Als vidres hi havien crostes de glaç... Davallaven d'una cambra oberta les notes mel·líflues de la cançó que solia cantar en Gaietà. Allò tan ensucrat, sí, de: '*Vult feliç de dona vist en somni*'... Ah, cor esventat qui te m'esvares, te m'esveres, te'm fots nerviós i te'm fots de trompis, llas... i se m'ennuegava la gola... ja saps si sóc sentimental...

Em vaig aixecar i vaig posar el meu front massa escalfat a la fredor del vidre de la finestra... Plorava per n'Abella... N'Abella, qui va veure en somnis un món perfecte on els homes es podien atansar al primer cony ensumat, i podien estampar-hi els llavis sense que cap maleït repressor no el molgués a bastonades... o li cantés rèquiems d'església... Maleïts enfaldillats qui sempre han tinguda enveja de les dones i llur flor molt olorosa! Maleïts clergues qui es voldrien dones perquè així hom els llepés a lloure els traus jussans... i mai no reeixiren a esdevindre-ho... i per això s'empescaren totes aqueixes lleis de subnormal qui s'autoodia!

Les llàgrimes em queien per les galtes com queien les llàgrimes damunt el vidre del glaç desglaçat per l'escalfor de la febre del meu front... Quants de cops de vara...? Tanta d'esfereïdora injustícia! Quantes de traïdores vares esberlades a la seua esquena...? Mòlt a vergassades, pobre n'Abella, només pel fet que fou com cal, i diví, com vol natura, pobrissó!

Na Nancy consolà ara en Dionís. Li va prometre que demà mateix aniria a visitar n'Abella, que li tastés també el seu taboll molt gustós.

–Mes saps si encar és viu?

–Més viu que mai!

~~~~~

122. Amb ull escatilós, l'escarràs Neptú Tutela – vexil·lari de pretèrites bel·licositats – gratava o escurava atuells, i alhora el veia tastar'n congriades pellucalles i grumolls recremats.

Me li atansí, amb el cap lleugerament vinclat enfora. Se li'n deseixia, com boirina asfixiant, un tuf de flatulència. Així mateix, pel forat al xap, li penjava, roent com vit, l'aberrant eruga.

–Vós que us abelleix sovint, general, d'anar rostant els culs dels receptacles, què hi escatiu, dieu, avui, al solatge de la bóta…?

Avià un rot i amb el visatge que donava un rampeu al del morrot (aquell ocell irrisori) i que doncs li prestava un aspecte d'home embriac, en Neptú respongué:

–Sord als xisclets arbitraris de l'esbart contingent, desengegat de totes les altres episòdiques vicissituds, a cap influència sotmès altra que a la del dolç rebuig, ferm ignorant de tot enrenou, de genolls netejant allò que als voltants dels esventats peatges de nul·la idoneïtat roman fastigosament encastat, merdissaire lacònic qui despendria la videta al bidet on les llets de les panteres tendeixen a sojornar-hi enllà de tota data de caducitat, bruticiaire desdentegat qui en alboforades brutícies doncs s'atarda, mandrós, i en malmesos aplecs d'oblidats fangs fa sa casa de toves flairoses, d'on ix matinet *back to my life of buckets of shit and black coprophagous beetles*, de nou a les galledes de femta, i a conviure amical amb les negres lluents cuques copròfagues, titllat per tot això potser de pudent, i fugit per tothom…

–No, home, no.
~~~~~

–Sabeu, Dionís, que els escarransits de cada raça desen llurs ors sota capes i capes de merda…? Podria, si prou em rotava, tindre milions, i doncs les més aristocràtiques bandarres…

–Sentint-vos, escanyat ans ennuegat tèrbol objecte em jaquiu, Neptú. Sorprès a mig empassar'm lo pinyol. Alhora, també m'imagín cavallons a l'infinit, i tots els tresors visigòtics, romans i aborígens que deuen covar-hi.

–Es fon l'or i bull l'olla, Dionís, i en els processos tot hi són transformacions. Una cosa es val l'altra. En prens aquesta per aqueixa. La d'ací per la d'aquí. Tant se val. El resultat és el mateix – prens la cua pel nas, o la boca per l'aixella, o un cap d'univers per un altre, i això rai, l'enfarfoll del tot s'adapta a la teua tria com si de re no fos. No sabies fins ara que el tot era una pasta amorfa de flequer d'on en feies figuretes, o figuracions, com qui diu a la babalà… i et quedaves tanmateix tan ample. **Car al capdavall tot s'equival a tot**.

–Us veig tan equànime!

–De l'arcà pregon de l'igni roc sideri en creixen coets, i els diferents temps s'enyoren ells amb ells a deshora. I us abjur, Dionís, que així finirà tot.

–Sou l'alquimista, Neptú, definitiu.

–La civilització féu del món peixera – ah, perversió! Peixera d'aigües corruptes on els peixos esmorteïts només fan la viu-viu – ah, esborrona't; ah, para els paravents de les orelles: sent-ne la feixuga ranera: damnat peixum moribund.

En Tutela em feia senyal que adossés la galta al soler. Com feia ell. Ambdós, com indis escoltant a les vies si el cavall de foc s'atansava gaire, en sentírem, de les vils canonades, els sospitosos borborigmes.

–Són els darrers panteixos dels peixos morents, de qui les pampalluguejants escates esdevenen floquets aurífers, o petrolis que nodreixen míssils d'espai explorat, o adobs on molècules de futur endeví es congrien…

Vaig notar que el soler, sí, feia pudor de dona.

~~~~~

123. En Llulda, hom l'ataconava de petit a tort i a dret. L'ataconaven sa mare, son pare, els "amics"... L'ataconaven els "mestres", i els confessors i impartidors de catecismes odiosos, a part que "mestres" i capellans el violessin i el donessin pel cul sistemàticament, com era comú per a tots els infants pujats sota influència falangista on qui manava era el feixista: destralers i capellans sobretot.

Sa mare, amb esquírria insecable, li deia que faria la fi de Macot; son pare, el col·laboracionista desvergonyit, li deia que qualsevol armat se'l cruspiria com cru esturió. Em deia en Marcel·lí Cirerell que era miraculós com, en la grotesca contaminació franquista de l'ambient on en Llulda cresqué, encar sortís nogensmenys tan sòlid com sortí.

–Sóc tan mascle (diu que li deia de jove) que clepsa endins no hi tinc neurones, hi tinc neurons, i mos neurons s'odien ells amb ells, d'aital faisó que com en catifa on es barallessin puces (mascles), cascuna fent únicament per ella mateixa, ço és, sense formar part de cap facció, o elenc de col·leccionista, o anuari de marcial telèfon, o boldró titellesc, o tèrbola catèrvola, o çoviètic pom qui vol, en ascensor ivaçós, l'ascens de tota la població (on ningú ja no sigui engruna de satel·lització, ni dels esdeveniments penyora, ni de la desmoralització general sacrificada víctima), el meu cap sencer, sèssil tartrany (o potser pitjor: sèssil llimac, o potser... encar... sèssil sanguinyola...), el meu cap no garanteix cap assegurança d'assenyat consir; és pus tost catifa ratada de què el meu cos escapçat volenter es desprenia ara mateix, com cua de solitari... o cagalló per l'anus sens pietat escanyat i llavors ja tolt. **Car el cap no em serveix de re**. Si mai pens gens, pens amb els collons.

Era en Llulda, de marrec, un escorxat viu, em diu en Marcel·lí. Perquè no assoleix de suprimir les misèries que el tenallen, esdevé, en esforç esgarrifós d'estudi patètic, distingit entomòleg. Aqueixa és la seua disfressa. I llavors, bo i acaçant tàvecs i
~~~~~

xicaloris, i sovint, part l'interior, disciplinats escamots de corcs de moble de noguera, subversiu i clandestí crema, en atemptat mil·limetrat, rogles i rogles de magatzems on es coven, del viciós burgès, els luxes llunàtics que originen les pol·lucions pus bigarrades. Sap oimés que tota religió és superstició i que qui és religiós (ço és, relligat a la falòrnia) és supersticiós (ço és, superestacionat en sot obert, enjòlit; en sot obert al buit infinit del desengany). I llavors avorreix els símbols – banderetes de qualssevol colors (*colors, i què és doncs la bandera del xarnec sinó davantal de botxí?*) – i en despenja el drap – s'hi moca, hi escopina, s'hi torca el culeret – i els crucifixos – els esmussa – se'ls emboteix al culeret cagat – i els ninots pintats – els mastegoteja – els escantella, escalaborna, migparteix – i els llibres "sagrats" – hi dibuixa capdeconyades, obscenitats – n'arrenca fulls – hi embolica cagallons, cadàvers d'animalons, els estova en pluja, els llença als fems...

A pams acana els arquetips. "Sóc l'heroi", estatueix. S'escau que... Va néixer un vint-i-nou de febrer, l'any de la pitjor mortaldat – vint-i-cinc milions moriren de patac, d'espetec... És doncs l'home en qui es comprimeixen vint-i-cinc milions de vides, les mateixes que esclataren quan ell fou nat, llençat com per canó sagnós o en coet excrementici a la vorera d'aquest món mig extingit... Se'n fa càrrec mentre estudia el voraviu repulsiu del llençol on el naixien... La seua mare és una cacatua genuïna: xerra i xerra... I xerra encar, romancera, com qui cagués veta, llepés fils... I el que diu... Horroritzaria un aprenent de botxí... No fa mai cas de la roba estesa... Al contrari, quan l'infant hi és, s'excedeix en les barbaritats que diu. Ah, i a humiliar'l n'excel·leix.

Amb cuirassa mil·lenària, la seua pell cotna, de torçó o rampell decideix que *mai més no es penedeix de re, ni mai més no li reca re fet, ni pensat ni dit. Aquest és ell, qui l'univers mastega com un petit xiclet*.

Es va casar, en primeres noces, amb na Teodora Morell, metgessa; llurs fills, Batiste i Caïm, nins triats, sempre feren goig, destil·lats en virtuts paradoxals, sempre somrients com si tenien els queixals confitats... Pels envejosos ullats de gaidó; pels verinosos botiflers fitats amb oi; pels ploramiques de merda assenyalats amb els martells, tant en Caïm com en Batiste esdevingueren científics d'altes mires, qui altament mirats i mirant, un jorn, d'ençà d'un ermàs, enduts per l'embat d'un esclat d'alt risc, idò, pujaren a l'univers – hi pujaren suaus i ineluctables, justament com s'umfla el pit d'una colossal deessa, de qui el sospir es basqueja, xe, pels incendis solars.

En Batiste i en Caïm, amb prou feines nats, i ja de dret al panteó.

~~~~~

124. En canvi, l'abat Ambròs, demoníac inquisidor molt luxuriós, en acabat que fou llicenciat, ço és, li fou permès de plegar de la força aèria, on féu d'assassí alat durant mantes guerres clandestines i doncs pels mitjans sempre ignorades, ara doncs ben remunerat, amb retir prou dotat que no li calgués mirar gaire prim amb les despeses, s'assegué a consirar els acrobàtics escenaris d'altre mant atac terrorista. Són reialmes, ja ho sabeu, que existeixen sense ésser: escenaris potencials i prou; fantasieigs que volen pels rars airets d'enjondre, sobrades les atmosferes, on el malèvol ressentiment dels envejoses ni en febles tornaveus no hi ateny.

L'exèrcit és una màfia – hom et paga favors amb més alts graus i sinecures. I l'origen de la màfia? El repartiment pels capgrossos de l'església de territoris d'on treure'n nyapa. Apostolis, cardenals i bisbes atorgant a tort i a dret "beneficis": és a dir parròquies més o menys esteses d'on el contingut dringant dels platerets més o menys curulls dels pistrincs pispats als pecs "fidels" anaven a parar a les butxaques del "beneficiat" – generalment qualque mercenari sanguinari qui lluità "per la fe" tot espoliant i assassinant "infidels", o qualque secretari amb hirsuts, eriçats, secrets i a qui els serveis bé cal pagar'ls-hi – o amb prebendes, o liquidant-lo (secretament, o en foguera molt pública: la tria és múltiple, sortosos, diabòlics, enfaldillats).

En Gaietà Serpeta hagué de visitar l'abat Ambròs amb mires a trobar per a l'estiu una bona feina. Li recitaria els tòpics i avantatjats atributs propis; se'ls aprenia de cor i els refilaria llavors com per siringe gens empatxada per turs ni gaures.

N'Ambròs aprofitarà l'avinentesa. L'ensinistraré, diu, en la lluita terrorista que en diem lluita antiterrorista. Aquest noi tendre em garanteix el goig de veure el somni vigent, tant per vies jurídiques com per acceptança col·lectiva ja imprès a la consciència del comú, també exacerbat al seu fur intern, de tal faisó que dejorn substitueixi la seua incipient identitat vernacla en empedreïdament cuirassat esperit de cos. **Els militars sem llosa sense esquerdes. I ell soldat – soldat**
~~~~~

a naltres.

En sobtats atacs epilèptics, dispararà els míssils àdhuc sense autorització. En article de mort, el terrorista antiterrorista té permès de prendre's el títol de príncep de la propera guerra mundial, on cap nucli (inclosos els pinyols de cada fruit i els ous de cada ponedora) no s'estarà benauradament d'esclatar. "Som-hi, noi, cada cas cal prendre'l encar més seriosament. Hom suggereix de mesura de remei només l'activació de cada bomba. Que l'edat nuclear sigui la definitiva. Una multitud de qüestions cal rebutjar-les. Agrer és el món i l'univers perquè els xiscles i cridòries hi ressonin: les poblacions s'hi esgargamellaran i les tergiversacions al·lucinants (per posar un exemple, les que s'erigeixen, eriçades, dels peixos enllaunats) podran i seran descrites, en properes columnes als diaris marcials, com a xop cotó fluix d'avortament fallit a la nostra neta faç llençat, i malignament ans malèvola, pels laberíntics adversaris."

Espontanis escacs d'extinció siguin inaugurats. I que tothom hi jugui, totjorn esgarriat en dolenta casella. Que es quallin de por els glomèruls de cada estabornit viatger per illes de tenebrosa vesprada. Que el resclum dels marbres i cairons cremats pugi als narius com sentors de tresors sobtats d'osseres i espoliaris. Que el calc sord dels cavalls esquelètics de cent mil genets apocalíptics es marquin com calfreds a cada mal esmunyida espinada. **Que els ases del menfotisme reconeguin a la fi que hi anàvem de debò**. Que les veïnes i d'altres òrfenes dels estanys verinosos, candidates eixoïdes a xacres estelades, a tàndems s'enfilin, foses pels inoïts esclats i les ones expansives de volcàniques bafarades, per ínclits rumbs, al pitjor nyap a la catifa, on els ingredients són massa fastigosos per a assajar de destriar'ls sense que passin els eons que tot ho empedreeixen o dissolen. Que tot hi sigui a la catifa socarrimada referèndum borbònic, on tothom ha de dir-hi merda, perquè tota tria hi és merda indestriable. Que així com en Minos, o cap altre avar, mor banyant-se en or fos, que el pit de cada dona esdevingui espoli de morralla on el cap de l'ase llefiscosament s'ha desfet. Que...

Per sort, aquell dia en Gaietà Sobirà perdé el tramvia. Se li malbarataren així les avinenteses de presentar-se-li. Més que més, que son pare li encomanava aquell migdia mateix que, per postís de vacances, aquell estiu es jaquís de disbauxes aposemàtiques (o portadores de senyals d'amenaça) i, desemboirinat, fes allò altre: que detectés els traços llampants de les mobilitats menys monòtones i que s'entretingués amb els espectacles pictòrics de l'esperonant natura. "Eixa és ta tasca, fillet. Un pic avortats els lligams amb els corruptes governs d'esborronador entec, d'autoflagel·lació benauradament ans providencialment doncs exempt, reforça, a canvi, les prístines, cristal·lines, cèl·lules qui hi tinc encloses en eixa caixa."

Era una caixa de ferre claferta d'escrits vedats. "Si me'ls endrecessis, tots en repreníem. Eclèctic els he escollits en silents inferns d'eixordat xivarri, i ara em són paradís loquaç. A les palpentes, trencant segells de repressió, arreludament autònom, n'esporgava els fulls entecats per influències canòniques i d'altres colomasses d'exhibició emfàtica o eclesiàstica. Sóc el puput qui en femer el discret gazofilaci desa. Marrota latent, hi bateguen vivaços escalaborns de larva. Fosca covada escolada, metamorfosats, que en neixin, enlluernaires, fènixs."

~~~~~

125. Sota els atlants, els homosexuals cardàvem. Feia fred i l'escalfor dels cossos, per l'arreçó excitats, només atenyia voltants exigus. Aquell fred de la nit glaçaria primaverals mertènsies i el·lèbors, oimés erines de prima carn. Els crus ulls del qui em donava pel cul, lluents, d'obsidiana, donaven un rampeu als del xoriguer qui sotja la trossa virolada al cap de la dida qui, en banc de parc, alleta l'infant encar de vernissos i formatges de nounat que pels bolquers percolaven, safarós, llefiscós, pudent, tot ple.

El sexe anònim (consirava sense gaudi) és clafert de bertrols, paranys, calcatrapes i espinacs de ferro. Sempre me n'he de penedir un instant massa tard.

Mentre l'opressor jurcava, cruelíssim, en Llulda Lledó, heroi gatlà, jaquia el magí passejar's pels éssers "estimats" qui, amb llur declarat "amor familiar" l'empenyien al vici. La seua segona dona, na Ciril·la Torner, llas, la qui totjorn put a dona vella – de jove i tot ja en pudia un fotimer; n'Oliba, el seu cosí mestre, molt didàctic, aital plom; l'oncle Tià, gras, insultant (amb sos collons esclafats damunt la closca d'aquella tortuga gegantina); ah, i la sempre reptadora tieta Nati; la més imparcial (no gaire més) tieta Trini; l'oncle Ferran, horrorós capellà; àdhuc les urpes del gat Bonifaci...

–Aquesta és la "tragèdia de l'ateu" –li diuen–. Sense de la religió el consol, i, damunt, aniràs a l'infern!

Els respon: "Pobret de mi, sempre he tingut tanmateix un gran avantatge sobre els déus – quan m'hi cagava els omplia de merda – dementre que com ells se'm volien cagar damunt, jo rai, no m'omplien sinó de fi airet, car eren "esperits purs", és clar – i ja em direu si els esperits purs caguen gaire – la caguen a tot instant, això sí, mes cagar merda no pas que no caguen, ca? – quin déu més brut no fóra, oh?"

A casa seua hi té, a l'ampit de la finestra del seu estudi mínim, un feixuc drac de jade, de qui la perla de la saviesa, o, encar millor, de l'enteniment – o de
~~~~~

l'"entenimentamenta" (o seny de l'home o drac de bo de bo entenimentat) – lluu amb profètics llambreigs.

Amb magnificadores lents totjorn raspallades de fresc, hi copsa sovint els futurs (immediats i remots). Resistències dinàstiques hi suren, i esperons i sabres, i delictes de solemnitat. I llavors daltabaixos i escruixits cruiximents. Espetecs en polsegosa safata: desgavells d'escombriaires folls qui les mil·lenàries escombraries d'idees mai sotmeses a l'escrutini de la raó tornen, impunes, a escampar. Ecs, i les lletges tebieses dels bagatges culturals mai no trets a piadós oblit. Les irrupcions i viabilitats dels llops suats. Les sòlites plúmbies esdevinences, entrevinences, entrevinenteses... així mateix hi solen ésser. I malsons d'entrevinguts enteniments per embuts perforats duts a escena, com dic, peti qui peti. La mort d'en Gran Tòtil als Camps Catalònics (d'on en naixia, molt més ferotge, el Petit Tòtil) s'escau d'escunçar-s'hi adesiara, gairebé cíclicament. Els corrosius conflictes per erronies enrònies i vagues enraonies pels esvorancs pereixeixamplats de goles engolits brollen com bolets aguditzats de metzines. Estellats ans estavellats mons percudeixen al rerefons panxes tibades de cel anul·lat. I als al·ludits amargs, adés tramesos a porgar de fum i de zel les mentalitats per escreixos fantàstics fetes confús esbarzerar, hom (oceans de gernacions jupes) els aplanava talment que mai més no poguessin ja ficar's dempeus...

Bah, tot plegat, al capdarrer, re que no fos teca també contemporània, llas.

Es va esguardar al mirall. "Glaçat filisteu, repressor d'humiliats afins al règim, t'hi enderies. Amb èmfasi d'atzagaiada treus ara els minsos al·licients al teu nyap il·legible. Cruspeix-te, entost d'açò, la rigorosa raó, origen europeu de la tranquil·litat!"

Al remat d'un frenètic recaceig, va treure d'un calaix grinyolenc una espasa de foc. Amb estretor de pedra i abús de roure, olivaci s'escosí les xacres. Aquests darrers anys cap pal·liatiu gens no li'n subvenia ni duia nul socors: coent, dolorós, recargoleig sofert pels òrgans i esfínters. Per això hi burxà, espasa roent envant i amunt. I xisclà, eufòric, com picot qui el verm gegantí descolga en torell que una sola ànima habitava: "*Refot-m'ho, refot-m'ho-ho..., refot-m'ho-ho-ho-ho-ho-ho!*"

Sí ves, era menys d'un triomf, just una ovació.

~~~~~
~~~~~

126. Més ençà, n'Itza Agon, un homenic prim i força lligamosques, hom el coacciona que ofereixi restriccions als missatges. Sempre doncs fa veure que hi té pertot estesa roba, d'on que a ningú no li sigui llegut de dir'n de cap color. Així, tots els habitats habitants d'on ell fa veure que mana sem tractats de missatges, doncs, d'infants.

Els qui alfarrassen i sospesen cànons contradictoris d'amagatotis, gent secreta d'identitat mil·lenària, veu, en els seculars jacobins cartells de cada poder, extenuant gasofi.

Entre els nesprers i els albercoquers corcats, casolans llauradors aïllats exposen llurs desavinences amb gruixuda amargor. Amb vel·leïtats de perplexitat, n'Itza Agon diu que ho esbrinarà, com li sol·liciten, representant legítimament la veu del poble, els huracanats fems de la cambra baixa.

Pels micròfons i càmeres li ix, en interromputs bleixos, un fil espoderat d'àcid càustic disfressat de grumollosa mel que belleu tendiria a l'autocrítica, si no fos que és tan difícil, ja no dic de pair, de treure'n entrellat. “Els nacionals”, diu, “ni sem tan intempestius ni ens cordem les espardenyes de cap a peus, mes paral·lelament. Al calaix dels silencis, cada batllessa hi té el deute i el deure d'ensorrar-hi les dades més fosquetes. No fos cas que ens engresquéssim massa. Cordialment i col·lectiva belleu no fóra cap disbarat, o en tot cas força escàs, si al varengatge de canyots de la versemblança hi destronàvem les més constituïdes, contundents, cavil·lacions. Fóra collita de pèssima migradesa barrejar al morteret de cap femella empegueïment i pragmatisme. Meixos, xais, jònecs, balenes... tots gambaren enllà de l'arca convincentment tibats com un fus, i s'afermaren al dur ofici d'ésser presents. Ara no voldríem que ningú no ens titllés d'irredempts i que ens costés doncs el càrrec, mes creiem que fóra fracàs assegurat de conferir cap gruix que al capdavall enfonsi els remeis coincidents a cap diagnòstic massa estovat. D'on que això sobretot calgui: el rebuig total ans general a les baules intruses, no fos cas que tot plegat, altrament massa esprimatxat, no petés.”

Els aplaudiments davallaren, flascs i flacs, d'almenares i cadirats. Tot era fotesa, despesa sense solta ni volta, joguina lul·liana, anàlisi descol·locada, cagarulla típica d'escó establert.

Estrictes ases, encetem al tornell un nou tomb esverat. En agreujat esqueixament, els parracs de la nostra ànima, com giny esfilagarsat pescat al vol per entomòleg pitof, entren en joc: hom els instal·la davant els tribunals, on un altre prohom de borda fornada n'engegarà encontinent per l'escalabornadot broc gros, això rai.

Quinzè Gaietà

127. N'Enees troba en l'estat amorf de la natura el passatemps de les malalties. Gitat al llit, amb la flauta al costat, en somieig oblic, escala els escrús alps del transcendentalisme – ésser i essència, es diu, són arquetips naturals que, virolets a les urpes del vici dramàtic de l'existent, en fragmentaris ritmes i en fluïdeses perplexes, harmònics es desemboliquen. Els diversos elements existencials s'imbriquen i desimbriquen dins i fora dels altres perpetus predominants grumolls atòmics formats, per arbitrarietat d'afinitat, entre els esculls provisionalment inorgànics.

Com eixalat astrònom, els estigmes estrambòtics del sostre li obren llambrecs a l'ànima del món. En contesa titànica, l'erràtica buidor magnètica i l'oceà perillós del patró primigeni (fet d'escapolons simpàticament ecològics, l'indissolubilitat dels quals pels vicis ordinals de la matèria mateixa que tot ho llegeix, i doncs (re)lliga, ve de totes totes compel·lida) se les foten de valent en urnes esfèriques i boterudes que en direm, perquè així ens rota, universos.

I així anar fent. Amb eclèctica fraseologia, l'esvergat n'Enees Rellogarreus, en musical gimnàstica, emmotlla al corpori l'ideal. Amb el bec salivós del flabiol es diteja les orles del jussà esfínter epidèrmic, que ell, satíric ans humorós, anomena també temple íntim.

I beneït ans beneit del cabàs, ara es vol famós. Assaja els paperets més fenomenals i s'il·lumina en rudes projectors alhora implicat en proeses d'honor convulsa entre llamps i pluges boges que s'enduen els àrduament i llonga treballats escrits ans les llavors suadament ensitgetades de cada gernació. Heroic artífex, s'esgargamella, entre trons i lluminàries, que quin collons de casta de merda de clima no és aquest encar, i que només al seu tabulari, en illot flotant miraculosament estalvi, hi trobaríeu capmasos i cèdules màgico-místiques on, ja d'ençà dels antediluvians orígens fins als glaços del maipús, a cada cruïlla cardinal, si no fos per la gelosies dels enzes, pecs, betzols contemporanis, els seus planisferis pintaven atots.

–Cremat al meu zelós cervell, l'ideari de la salvació!

~~~~~

128. Son frare n'Ot-Iu viu al pis de dalt. El sent pelar-se-la pels xerrics que li fa el llit. Li diu a la seua dona Cal·líop...

–Se la pela massa abaix n'Enees, Cal·líop. Massa excitat per les falòrnia de l'esperit... car no és pas que recordi el paradís vist abans d'habitar el cos terraqüi, és que recorda la sina de sa puta mare, saps?

Els déus es troben amb una buidor perfecta i, per malignitat, l'omplen de nyaps i patafis, mes n'Enees, pel fet que és music i doncs oeix musiques d'esfèriques circularitats com ara ous planetaris de so (endreçats paral·lelament, horitzontals i llavors verticals, i diagonals) que, com nanes i noves (estels a les últimes – d'esclat ciclopi o grandiloqüent), se li desclouen al cel fantàstic en típic desvari d'esquizofrènic carallot, no pas, llas, que en percep la banal cacofonia.

Amb la virolla de la seua vara flamejant de veguer colpeix doncs el terra n'Ot-Iu Relloga-rellotges per a distreure son germà de baix, o perquè aturi si més no de bellugar's tant.

Demana na Cal·líop: "Ot-Iu, n'Enees, com llegeix cap partitura, reanima les òrbites dels àtoms circumdants i amb el so produït impel·leix llur eternitat a guanyar substància, entost de perdre'n gradualment, com tot allò creat, o diries pus tost que els fa vibrar com membranes que..."

–Ja t'ha tornat a empatollar amb les seues teories cosmològiques! Vols callar? No vull que te me l'escoltis mai més; quantes de vegades t'ho he dir? Tot el que diu coprolàlica merda!

En Relloga-rellotges, com a bon democràtic veguer, creu que els ciutadans sem tots plegats en classes mesos: per naixença i puritat de sang en adequada casella casats; i prou: s'ha acabat; qui volgués canviar de classe, com planeta d'òrbita, es fotia, en apocalíptic terrabastall, la gran trompada. Creu oimés, com a bon demòcrata amb vareta de comandament, que dones i infants, llurs traus, en perfecta república, han d'ésser a l'abast de cada mascla titola amb adients credencials capitals. I cada cara a l'abast de cada mastegot de comandant orlat amb insígnies d'educat paer. Sap, però, que cada element monstruós de la bòfia (pel fet que pertany a classe baixa i que defensa amb la vida pròpia i d'altris de la seua classe l'alzinada classe dels qui manen) ha d'anar fornit amb un dispositiu explosiu cul amunt, d'on, com qualsevol ciutadà de primera es vegi amenaçat per l'acció probablement esgarriada de cap element monstruós de la bòfia, toca un piuet d'un mecanisme que duu a la butxaca i l'energumen monstruós salta pels aires fet fastigoses miques.

Na Cal·líop, amb l'ull de vellut, la nafra a la galta, l'orella roent i el visatge virolat pel mastegot de n'Ot-Iu, fa que sí, obedient.
~~~~~

~~~~~

129. No gaire gent es mor del fet bontròs luctuós que els fotin cap flabiol recte amunt. Tampoc n'Enees.

Amb serenor i distanciació s'ho esguarda del llit de l'hospital estant. Sí ves, vivim al plaer i discreció de la deessa. La deessa fon a lleure els capbreus dels nimis humans. Dels vicis episòdics del viure cap prohom gens exempt no n'és pas. Etc. Hi afegeix les peudebancades de reglament... Cal encaixar-ho amb equanimitat. *Roll with the punches*. Fins que no treu el cap, no saps com és de gros lo nap. Del cel més ras pot caure la pedregada. La pedregada sempre cau al julivert. A qui li trepitgen el julivert li trenquen la guitarra...

"Qui li ha fet mal", vol saber son frare n'Erle Rellogacrims quan el visita.

–Ah, breu benaurança de l'immortalitat que se m'atansa, n'Erle. Sort que a la propera vida esdevinc dona! Somni ajornat. Freixures i medul·les pels andrògens corrompudes, llefiscoses llavors tristament balafiades, i matrius latents d'enyor moribundes, tots eixos anys emeten xisclets d'angoixa pel malús i desús en cos incompatible.

–No siguis ximplet, i em dius qui et violava.

–Ah paradís! Çassús, part dedalt, per insospitades estratosferes... Acadèmicament angèlic... Mà trencada en teologies recíproques... Passejant pels magatzems solars, celests... Amb l'opípara Ciril·la de guia o psicopomp de museu intransferible... Hi ha... Hi ha casetes de begudetes i aixarops... dues, tres, més... per espirals que es desruguen com tendres plecs de vagina... tot de casetes amb sants i santes cara-xalests als taulells... els gots de sucs acolorits rumbegen umbel·líferes i paraigüets... I tot hi és companyonia, i hi ha pels bancs i a l'herbei pler d'adorables amadores dones... amb llurs querubínics infants juganers de xil·la bufona i molt nàquissa – tot hi és doncs paradisíac... tret... tret que davall els vellutats marfulls l'encoixinat soler avia furtius batecs, sembla i tot que pega guitzes... oh, quin escorcoll diabòlic de trabucat psicòtic no hi deu pas tindre doncs lloc...? Justa! Són les màquines catacdòniques, subterrànies, del mal immens que s'apropinqua, n'Erle! Els nostres enemics ens foraden la terra sota els peus – sem a frec d'ésser extingits – tens raó!
~~~~~

Si ara no és hora de treure les urpes! O torna ja a ésser massa tard...?

–Sempre és massa tard per a les gallines.

–Tot es corromp, empitjora... Ja juguen els banyuts infantons a rovellades espases – llurs ullals tacats de sang – i els adults... esvellegats i decadents... hem esdevinguts hostatges qui juguem a pilota de drap de cuina amb l'objecte, ara de màcules indelebles solcat a balquena, que, llas, òlim, no ha gaire, era encar colta perla de saviesa. Hom transgredeix, ho veus...? i esdevé llop, mèdium, mortalla... Ah, l'ofec, n'Erle; ah, sóc novament cendres odiades; desconfit, soplec amb porpres i encensos, i amb sordina, la deessa qui pesa figues i avia capcineigs a la taula luxosament parada... Amb quina delicada cerimònia no la colc perquè s'inclini a eixoir el prec amb què, satèl·lit lúcid i un pèl entremaliat, assaig nogensmenys d'atraure-me-la. Son orc, isard patró, amb neguit d'inidentificable troballa, aïllat se sent, humiliat ensuma les aèries atmosferes que mostren isnellament caducitat d'hivernacle... S'ofega ara ell... Embrions d'incredulitat, amb xarpes infernals, amb veritable deler, i perpetu, el prenen d'escorça d'arbre on gratar-hi i esmolar-hi matusseres grapes. Amb dèria de batusser adientment s'alça, m'arrabassa el flautí, i...

–Com es diu?

–Llulda Lledó, marit de la divinal Ciril·la qui de petiteta (ens duem vint anys pel cap baix) ja aitant admirava. Va vindre'ns a casa i li volia mostrar ninotets a la meua cambra, i urgent pixera la prengué... Ah, la vaig veure fer pipí al rentamans enfilada, el rentamans on llavors em rentaria la cara, i aquell ullet diví... allò fou revelació. Aquella fufeta glabra, font d'invencibilitats eternes. Oh amorrar-s'hi; oh, tindre'n una de pròpia! Deessa de mercè, allera-me'n el tastet d'un glopet, que pel raget celomàtic sigui transformat, amb solemnitat d'il·lusionista per empeses de midons encar més senyorívol, en la mateixa llargària meravellosa, i amplària i gruixària, i complexitat, d'una altra perfecta femella! I que aquella divina imatge...

Mes n'Erle, bel·licós, ja ha fotut el camp. A la cambra blanca, n'Enees angelets orelluts i cuadrets descomptant-se'n recompta.

~~~~~
~~~~~

130. Som sopant i la minsa orquestra que amenitza la vesprada atura de tocar en petit esglai de lapse o incís o hiat momentani, ço que, com dic, m'emprenya bontròs, car aquell nyic i nyic de nyigui-nyogui em calmava els nervis, massa que xumàvem tots plegats del vil poti-poti, la dona mig pesant figues, els convidats per l'onejant saluet baldats o engronxats, les blanes rialletes i els polits rotets fent el delicat conviure prou plaïble i de bon pair...

Quan... i doncs ara... això? Aquest sobtat insult de xivarri no gens compassat, amb cridòria de grollers comensals i estrèpits de plats i gots? I al capdavall els musics qui sap per què s'aturen, per aventura per a permetre que els esforçats i tanmateix ben negligibles integrants de l'orquestreta alleugin llurs frèvols cossets, els facin pixar o se'l refresquin amb un refresc...

I pitjor! Veig que el flautista, davallant del podi com escotiflat atleta, i exhaurit, se'ns atansa, fosc i repulsiu, a taula... i veig, ja corruixat, que, sense dir ni ase ni bèstia als altres entaulats, s'adreça a la meua dona!

–Em dic (diu) Enees Rellogarreus. I vós, Ciril·la Torner, qui només podíeu haver estat engendrada al cel mateix... On les pàgines del llibre de cada planeta i univers s'esfullen als ventets suaument alboforats de les ales dels il·luminats... qui forneixen a les formigues i puces (qui sovint aritjolen com verms de corcadeta poma aquells planetes i universos) els vudús i gnòmons, i els màgics simulacres de llurs truculents, irrisòries, històries... i on cada Zeus de pa sucat amb oli descomparteix llamps forcats i els tramet com solcs de destrucció perquè les puces i formigues (humanes de color de carn, i alienes ornades de verdets i d'altres molses fades) sanament poguessin sentir's adesiara fets rebuig, merescudament per diluvis i incendis arrossegats, com per xàvega divina, al femer d'on hom, massa generós, per temps els naixia...

La Ciril·la, de qui els cabells de banús fins ara n'ocultaven els badalls... I els capcineigs de son en pesar figues podien passar, durant les cançonetes de l'orquestra on n'Enees hi flabiolejava, per qualque mena de lleuger batec que portés el ritme... Ara, per aquell escarritxós soroll tan llausanger del music doncs desvetllada, com dic, s'eixoriveix, ull-viva com saltaguarets, ja gens pitofa, diries, tot d'una ja no pas doncs escorxant cap arnat gatot, ans, de flasca, esdevenint erta i talment cuadreta que els seus ulls d'ametista llencen llavors lluors d'albíxeres exaltades i tot...

Sóc doncs qui, a l'abjecte bescunç, hi frunzeix i malcareja. Sóc a qui tot allò no fa gens de gràcia, ca! Sóc qui té la sensació que hom amb vituperis miscel·lanis l'alabea. Sóc qui incrèdul atraça amb les pues de la forquilla paral·leles incisions en ous càndids i pàl·lids i qui al cafè indueix tempestes.

N'Enees Rellogarreus encar obsequia la meua dona amb líriques ditiràmbiques lloances.

–Entre llibres i pistoles (diu), les rialles – car, al capdavall, la funció de la vida és fer la funció – teatre taral·lirot i adotzenat, de juguesques a juguesques lleugeres i

autogenerades – episodis de suau pessigolleig per l'angoixa augmentats, sí ves, en grasses rialles. I vós deessa d'antic món medieval qui, de les boires del laberint de les idees escletes, emergiu per a guiar'ns, quina impressió més impressionant veure-us aixecar els ulls al paradís pairal, d'on els estels són els forats per on percola la llum infinita, i sé que qualques subtils espermes del vostre mal anomenat homúncul, car és donúncula, se'n deseixien perquè ens visitéssiu, mers mortals, i ens duguéssiu, exorable, la sentor dels déus qui amb vós seuen a la taula del panteó on, en talladors translúcids, senys i abstraccions d'abruptes persones, d'idees morfològiques, de nombres astronòmics, de fisiològics subjectes, i d'objectes geomètrics qui suren al fluix de l'ésser, a la babalà es manifesten perquè els aneu col·locant ací i allà en divertit escaquer. La massa respirada atmosfera de la posteritat, òrfena de vós quan en vera ascensió ens jaquireu en seriosos consirs i fantasieigs efímers d'ofec imminent, serà, pel record de la vostra visió, menys esgarrifosa i cor-roent. Deixuplinats a força d'arguments de beutat increada, mentre ens escolem de l'ordre al caos, les insinuacions místiques, abans no ens trobem totalment extingits, en espuri casament amb la nostra carcassa que es fon en escaguitxades liquiditats, i en espúria ofrena de fill inventat qui sacrifiquem a les tenebres dels malèfics dimoniets qui ens sortiren del geni del cony del cervell d'un crani esberlat (car diàlegs de carn sempre duen en darrer terme al verm sarcòfag), les psíquiques glorioses influències vostres, com dic, que transformarem en injuncions ètiques dites, entre dents pitagòriques, modests i dubtosos, ens hauran de resoldre, úniques, tot conflicte emocional. Tindrem un urbà formigueig al lleu gep de la consciència i, commocionats geperuts, ens agemolirem per a rossolar vessant avall i així doncs tornar al riu que duu al maipús. Maipús on els totalitzats termòmetres col·lideixen, maipús d'oceà d'argents vius qui són totes les animetes.

Tip de bavoses bestieses platòniques, vull arrapar-li a l'il·lús music els collons, i, més que no xantar en xantatge, el vull fer xiular en xiulatge – "*xiula, xiula, capdecony!*" – quan millor idea m'heu. Em redreç com serp minatòria, amb la tètrica lot de l'escarn la meua fesomia s'ombreja, d'una esgarrapada li embl el flabiol i, amb una mandret ben dat, l'hi emboteixc cul amunt, estripant-li robes i tels, teguments i teixits, i òrgans i tendons a l'uf i a betzef.

Hà, com fuig cagant sangs i limfes, fels i fems, music estuprat, mentre me'n ric.

Mes... llavors... Me n'adon que ben pocs riuen amb manguis. Al contrari, se me n'escarafallegen bontròs part les vores alguns dels convidats. Veïns em vénen amb sobtats musells sobris i abstemis.

Ah, malferir n'Enees! Ah! Que haig d'haver fet!

I hom em diu que, dels tres frares Relloga, dels tres boteruts, bolterenys, bugres Rellogues, n'Enees és el més inofensiu – que els altres dos frares maleïts rai. Que comenci de tremolar, tot i l'ardit ans bemparit que sóc. Llur àvol imperi redueix l'espai. Tota trajectòria telepàticament han ja copada. Tolta, ostada i abolida cap escapatòria.

Sí fa, ara tots em diuen: "Llulda Lledó, ja has begut oli! Qui toca un dels germans,

signa veredicte malastruc i sentència letal.”

N’Osques MaGill se’m vincla a cau d’orella. “N’Ot-Iu Relloga-rellotges (m’hi diu), veguer tapaforats, lacai brutal dels corporatius, si cap subversiu troba que cap jutge massa lleu ens te-me’l tracta i, entost d’espellar’l de viu en viu i ajusticiar’l en foguera pública, ens te me’l met per exemple en sanatori, o simplement dicta que l’aixantin a la cangrí, a aqueixa garjola o a aqueix asil s’adreça n’Ot-Iu sense perdre trepig i, al foll reu, o reu foll, com em dic MaGill, que, sense ni com va ni com ve, amb qualque magall la testa li ascla o, amb la virolla de la mateixa vareta d’edil, l’ull li forada i el cervell transfixa, o a la fontanel·la l’hi enfonsa sense patir-hi esgarrifança.”

–Els tres Rellogues, ah! Qui amb pom de triats verins, qui amb raor, qui amb trabuc, els tres (tret que belleu n’Enees rai, si doncs no en beus les apòzemes), els tres, ah la por que no fan!

De n’Erle, especialment, me’n conten de verdes i de madures. El celebrat barít: italià n’Enzo Creurem Demà, qui suara, en evocació agafatosa, ens recitava guariments i cures en horts i jardins, i llúdries i préssecs i vitrines on pampalluguegen trofeus, tràgic s’esgargamella: “Fragilitat del viure, collons! Te n’has tolts tots els drets, en Llulda! N’Erle Rellogacrims no és pas dels qui es mengen quinze vulgars quilets de sardinetes a la brasa, es menja tres tones de piranyes... crues... vives!”

I s’hi afegeix en Sigebut Xoriguerola, malaltís versaire, si caic no caic del seu vehicle periclitant o cadira de rodes: “I si dius cap errada o fas cap espifiada, per ínfimes que siguin, carall com se’t fica! En aquest dissortat planeta, i aigualit, no t’hi trobaves pitjor grípia. T’arrenca les ulleres i te’n romp muntant, gafes i lents! No en recobres unça ni crosteta que cap adobacossis llavors et restaurés.”

Continua en Demà, antifònic:“El vaig veure menjar un camí, sí ves, com cosa brèvola, una fort estopenca sabata!”

I ara, de contracor, la grémola d’en Sigebut: “Té un sexe de dinosaure... de diplodoc! Sense cap defecte! Estètic i gegantí com el del jònec còsmic qui parí les vaccines deues qui en temps atziacs menstrus plouen!”

Me n'estic ujant. Badallaré. A pleret, amb semblant ensopit de menja-sopes, aprenc que n'Erle Rellogacrims és un malparit d'upa. I lleig i llebrós, i gord i agre d'allò pus. I que no és pas calb per causa natural o alopècica, que l'és o ho és perquè els indis de les praderies de menut l'escalbaren. Que duu un odi ara arrelat a la soca indesarrelable. Que els traumàtics bescunços que ja de nyec patí el transmonstreficaren en bestiota iniqua. Que no hi ha malifeta que no hagi comesa. Que a cap anuari de la salvatjada, no hi trobareu pas cap detall de naframent, mortriment o mortaldat massa ferotge ni truculent que ell no hagi ja assajat. Hum, hum.

Quan tothom parla alhora, ben a la vora meua en Sal·lusti Celrà, de qui la dona és rival acarnissada de na Ciril·la, sempre amb juguesques de qui de les dues pot tornar's més lladra – als magatzems, per un cas, es posen una camisa i se'n van sense pagar – em fa amb veu quallada l'almoina d'una "revelació".

–No ho diràs pas a na Roser, mes sàpigues que vaig assistir una vegada a una d'aqueixes sobtades batalles de llepant... on en qualsevol restaurant o sala d'espectacles hom hi toca una campaneta especial i comença la batalla de llepant-conys... les dones ensems s'han d'eixarrancar i abaixar pantalons i bragues, i allò que portin de tapaconys, i els homes ensems hem de treure la llengua... i au, avant... albíxeres... qui llepi més conys... campió...? Doncs bé, érem en presumit sopar de negocis... una gentada elegant en vast menjador... sonà la mística campaneta... i totdéu enfeinat... les dones assistents hi ficaven lo cony sucós, naltres l'amatent llenguarra... Llavors vaig veure que també hi era en Rellogacrims! Redéu, pobres femelles! Els en llepava l'arrel – els en xuclava, amb queixals de tauró, nítols i paltruus! A les prenyades, els n'extreia embrions i fetus, si doncs ja no budells i merdegades! A les verges, hímens i àngels anunciadors amb espases de foc, i messies rai! A les velles... ah, a les velles, pitjor, els en treia, inconsútil, d'un xarrup, tota la carcanada!

Em fic a riure. Puig damunt la taula, n'expuls a guitzes tot l'enfarfoll, em despull fins als calçotets, i trec els músculs, collons! Qui em cerqui (dic), em trobarà!

~~~~~

131. Quan el cavaller Cuixplec Pi-Om era petit vivia a ca sa padrina. Amb sa padrina pujaven al mercat pels matins. S'esqueia que la guerra no feia gaire que s'era acabada – una guerra que (segons li havia explicat la seua padrina) començà molt bé, amb tots els símbols de la repressió i tots els agents de l'opressió, assenyaladament esglésies i capellans, destruïts i estossinats. Ara, per qüestions de diners, i doncs d'armaments i d'ensibornaments, al capdavall la guerra va acabar molt malament – amb les maleïdes forces de l'explotació de bell nou al capdamunt,
~~~~~

amb les esglésies doncs restaurades, i els capellans ressuscitats – i la gent tan esclava com abans de l'intent d'alliberament.

S'esqueia així mateix que una de les esglésies cremades i enderrocades, pel fet que hagués estat feta malbé sense remei, encar era un forat lleig en aquella pujada que pujaven cap al mercat sa padrina i en Cuixplec gairebé cada matí. Per tant, dotze o tretze anys en acabat que s'acabés la guerra, el cavalleret Pi-Om, amb quatre o cinc anys, encar veia aquella ruïna d'edifici: un nyap sense sostre i amb només qualques escadusseres columnes i cantonades a mig ensorrar's...

Hom hi veia, d'esbiaix al carrer costerut, encastada a una cantonada que devia haver pertangut a la façana o a l'atri del neguitós enderroc, la figura, encar rosàcia, d'un homenic alat. Es veia que era de pedra esculpida al cantó i que el ninotet estava força escalabornat i, damunt, esguerrat amb tot de forats de bales.

–Qui é zaquell? –va demanar una vegada a sa padrina el cavalleret.

–Aquell xitxarel·lo'm bales?

–Sí.

–Noàs vist mai u nangelet? U nangelet é zun xitxarel·lo'm bales.

–Ah.

Ara hi pensa justament el cavaller Pi-Om, deixant volar els pensaments en alta volada, guaitant cap amunt, amunt, al seu edifici rosat de llonga alçada. Hi pensa, doncs, en aquella església irrecobrable dels seus anyets de minyó, ara que es rabeja a la banyera on hi ha fetes amuntegar les aigües on abans han presos llurs banys les vint-i-tres dones de la casa. Car així és com sempre s'ha banyat: en aigües de dona. I hi reflecteix, en les marques i escares que deixen a l'ànima les paraules... Com aquelles tan cabdals, oraculars, que recorda de sa enyorada padrina... "*Am bale, zam bales*..." "Hum!"

~~~~~

132. Hem tornats a casa després d'aquella estiuenca visita en predi luxós vora la
~~~~~

mar irada a l'estat americà de Flòrida. Quan ets a casa d'altri t'has de plegar als humors i llunes dels qui la posseeixen. Era jagut vora una foguera on per a entretindre'm coïa una ampla escalivada de pebrots. La dona xerrava amb les dones. Uns caps grossos es jugaven un feix gruixut de propietats o d'accions o de bons sobrers en un partit de volea amb pilota tova. Tot hi eren rialles i jactàncies si fa no fot atlètiques. Llavors algú ha guanyat, però me n'adon que a l'ambient s'hi ha instal·lada tot de sobte molta de mala maror. Veig la dona que fa neta la cambra... Es veu que aviat ens n'anirem. La meua escalivada ningú no l'ha volguda tastar. Ningú ha volgut fer cas ni de com es prepara, i això que al començament tothom ho trobava tant i tant interessant. Sóc a l'eixida llegint un diari, assegut apartadament per tal de no fer més nosa, quan una de les minyones negres, lletjota, grassota, mes es veu que amb una veu i ritme magnífics, se m'acosta amb un plec de papers i em demana, jo que sóc famós advocat, si em voldria repassar aquell contracte que ha signat amb una companyia per a cantar "nou jazz". Diu que ja de minyonejar per als ricots n'és quítia; que ara que l'han descoberta de debò artista, demà mateix matinet, com jo, també fot lo camp. Veig que al seu contracte hi ha defectes greus. Li dic que és molt mal atermenat i que amb el seu permís l'hi esmenaré. La fa feliç que la vulgui representar. I de franc. Li dic que sóc un apassionat del jazz, tot i que, si bé és cert que és la musica que més m'abelleix, les musiques, al cap i a la fi, em deixen totes plegades força indiferent...

–Agamemnó, Agamemnó!

De sobte he cridat: *Agamemnó!* – identificant-m'hi, amb veu operàtica, perquè es veu que sóc immergit en banyera, xopant-m'hi o dissolent-m'hi, ulls clucs, calm, en ball de dides i minyones i avantpassats coneguts i desconeguts, i indissolubles, tots dins el màxim anap de l'existit, diluïts entre les carrosses perpètues de les constel·lacions, a qui amb afecció duem tot l'afecte més íntim perquè ens duen a visitar els universos on les marees adamantines de llums ens infligeixen un nodriment altament espiritual que ens permet, telepàtics, sotjar, d'ençà dels dalts, conquerides extensions on, entre gentils fontanelles, les morfologies s'hi escauen: lleons llunyans es tornen lledons llunyans, les llunyàries euclídies es tornen topològiques, i arreu hi creixien didalets, d'on, mastegant-ne, **el cor t'és taquicor**. El cor t'és taquicor... El cor t'és taquicor.

Les viviseccions doncs feliçment resoltes, a gratcient de totes les parts, inclòs el viviseccionat. Al·lucinacions per què se n'encurioseix àdhuc qui les pateix: i ara el meu cadàver a la llosa freda de qui em fa l'autòpsia es veu cigne plomat, llangardaix atret als reeixits àlibis de les empremtes autoesborradisses, didalet pigallat i amb potetes qui cosidora molt amable amb panxells flairosets acarona...

I ara he cregut que les fustes de l'empostissat cruixien i que era doncs l'assassí qui se m'atansava a mortrir-m'hi.

Mes llavors he badades les parpelles i tot hi era grans avingudes descobertes, sense obstacles, ni vehicles ni voreres, ni gaures ni taparots. Només, altes com torres, les ombres opaques – més fosques que no cap altra foscor nocturna – qui conec que, monitòries, basardoses, ens vetllen totjorn el son. I sabia oimés que m'hi havia

adormit, aigua d'herbetes, inseminada i tèbia.

Esbaldeix doncs els tendrums i membranes d'aqueixa pàtina de màrtir desagraït, esbandeix els íntims escrúpols d'un enteniment entrevingut per sospites indignes... Al contrari, bogal confiessis que... Sí! Tinc tèrbol esment de qualque presència benèfica...

"Ens atardàvem a les cambres oceàniques per noies afrodítiques engarlandats amb virolades algues, fins que paraulotes d'home ens deixondeixen perquè, negats, ens hi enfonsem" – diu si fa no fa n'Eliot.

I reveig mon pare (qui ara fa dotze anys que és mort), a les darreries, com érem en neta platja i les noietes nues de fines fufetes i culets rodonets m'esborifaven la sang. Va dir mon pare: "Saps que ja no guait les noies nues, que només ja guait la nua mar?"

A Hades, les portes de banya s'obren perquè certs somnis n'emergeixin. Són els somnis de l'escleta raó. Els qui colem el sexe femení – de joves ens embruixa el cony madur, mes de madurs el cony jove, i com més madurs més joves volem els conys i, si ja vells, joveníssims. Mes al capdavall tots som banyuts. Com deia mon pare, l'única dona de qui el cony és sempre hàbil i factible, de gust fresc i delitós, és la mar.

~~~~~

133. Ara que deia n'Eliot, m'atansí, con n'Enees, tret que molt més murri, és clar, a na Ciril·la l'altre jorn on era "comprant" en magatzem amb na Roser i, un pic que era sola, en banc asseguda com a dona meravellosa qui es treu les sabates, i les mitges s'acarona a l'alçada de peu, me li plant a la vora i li dic: "És el vostre vestit alboforat el que em té tan esverat?"

–Ah, hola, Gaietà; m'havies esglaiat; em creia que no fossis un dels pudents amagats.

–Ciril·la, no jaieu mai doncs amb persones de pocs calers ni de gàlib no gaire excel·lent, així com eu?

–Ho faig, ho faig, de trast en trast.

–Ah, el vostre somriure; quantes d'esperances no em lleva com a la pell granets de goig esborronat! De debò?
~~~~~

–I tant!

~~~~~

134. El verb és el malefici. Us ho tornaré a dir. Ho vaig comprendre de ben jovenet. Assistint a la privada mort de mon padrí – qui, a propòsit, em recomanà amb el darrer bleix que em fes militar – ço que d'alguna faisó o altra esdevinc, car oi que prou pertanyc a les forces qui escoseixen els avenços de la mort…?

Tant se val. El verb és el malefici.

Amb les ninetes qui em rajaven lluminositats ferotges em guaitava aquella **lletra assassina**.

La "t".

De "mor" a "mort" només hi va el coltell fatídic d'aquella "t" epèntica, afegida. M'esguardava el pobre padrí qui agonitzava. "*Es mor*", vaig pensar. I l'instant següent: "*És mort!*" Amb ulls encar no acostumats als cadàvers de la "granja dels podrits", els meus raigs tanmateix ja detectaren (per instint i intuïció innats), copsaren l'ombra ectoplasmàtica de la "t" qui secretívola fugia per la finestra de la cambra dels moribunds de la clínica.

"*En matisos d'ombres i negrors, els retrats; en aigües fosques, els records…*" – va dir aquell immens autor català, en Roure Vilòbit; i així veia la sanguinària "t" qui tocava pirandó, en enfebrades fantasies de lluentors incertes.

Bé. Ja havíem discutit durant la lliçó precedent les dues menes d'ésser que pateixen els morts. La mena incanviant (o no-visible als raigs molt perspicaços dels ulls) i la mena canviant (i doncs perceptible amb els senys). [En corol·lari, si fem memòria, també havíem establert com descobria el nom internacional d'**ambut**. Ambut vol dir "cadàver part de fora tot bonicot, i àdhuc pimpant i boiant, i part de dins absolutament liqüefacte en podrimener absolutament abjecte, horrífic". (I told you also how "*in-rotten*" and "*in-putrid*" could be turned into "*empodrit*" and "*emput*", and that from "*emput*" came *ambut*.) Us deia com ambut ve doncs d'"emput":
~~~~~

podrit i pudent a dins.]

Tant se val, la qüestió que... un tercer grau d'ésser patit pels morts afegirem avui: el que rau en la mal·leabilitat del verb malèfic. Us n'adoneu que, sense "t" al vocabulari, la mort no fóra factible? No dic pas que no ens moríssim. Només dic que *ens semblaria sempre ésser fent figa*... "**Es mor**..." – "es mor..." I mai no s'acabaria de morir. Per cabdal fretura de "t". I així és doncs com tothom passaria d'actiu a inactiu... Morint-se dolçament per tota l'eternitat. Ningú doncs percebut com a entitat totalment anihilada, i sovint, abans de l'anihilament, totalment podrida i tot... Tot aquell fàstic que ens estalviàvem si mai no havíem comesa (o la lògica interna del verb malèfic no ens havia feta cometre) l'immensa barroera pasterada d'empescar'ns aquella lletrota assassina: la "t".

Aquest home de qui no sabem ni el nom fou assassinat dins la pròpia banyera. Hi devien haver sabonets i herbetes especials barrejats a les seues aigüetes car, com veieu, tres setmanes i escapoló que és mort, i tanmateix rosaci i lluent com aquella cantant tan exhibicionista qui ix als escenaris i als aparells... l'Èrica Oasi, exacte. Apugem-li l'alcandora... i al perineu... els foradets... impecables! Diríeu els d'aquella artista... tan enllepolidora... qui fa pel·lícules de cardar i riure... l'Úrsula Picarols, *yes*... ni traces d'endocolpitis... ni ectocolpitis... colposcòpic m'hi vull; olímpicament, làmina a làmina amfifílica, companys, destriant-ne, papil·lar, les diverses inseminacions! Car cal reconèixer que els plecs dels conys de les jovencelles sanes... llepolia més sublim enlloc!

Llas! Tot el que ens arriba a la granja dels podrits fa de mal llepar ni burxar. "*Sóc l'eunuc sense l'harem*", es planyia n'Orwell. Naltres, el nostre fat, és encar més deplorable... Tot ho fem per amor a la ciència... I és que... Tenim l'harem, i no som pas gens eunucs, ca! I en canvi cap cos qui volguessis penetrar com "t" subtil... t'esclata en mil orqueries esgarrifadores, esglaiadores, esborronadores, **inrentables**!

El melangiós Carlyle ens deia: "*Sota els vestits o l'edifici, el cos o la claveguera*", i sota els vestits d'aquest home hi trobem el cos impol·lut, el cos preciós, adònic i adonós d'un adonis amb totes les potingues del més excels maquillatge maquillat i doncs conservat... mes, dins el cos mateix, doncs... ai, la claveguera!

No volguéssiu doncs pensar rere l'atractívola façana – (tret que com a bons científics prou hi hem de pensar). Si eixampléssim una miqueta l'esfínter... Ah,

pitjor, més cruel abominació! Minúsculs rosegaires subterranis li espoltreixen els arquegonis del fondell... I en resultarà un raig d'infecció aitan fètida que més val – cavà? – que ens n'estiguem...

Mes anéssim més amunt... Pugéssim a les parts nobles del cos – *ha-hà!* – i guaitareu com amb aquesta altra maleïda "t" d'estilet-t-t o ganivet-t-t... (I us em preparareu a eixir escopetejats en histèriques hègires, ja afranquint rudes ganyotes i amollant esfereïts aücs, per sort apropiadament tots plegats vestits de brut, car quin gamarús vindria vestit de blanc en aitals viatges selvàtics on cada fruit neix podrit...?) Guaitareu-me doncs com (com sempre: *cercant allò perdut, trobant noves troballes*, perquè així ho vol el nostre fantàstic, bulímic cervell...) I ja doncs som-hi... Amb la "t" del trepant qui terebreix la seua closca (crani tou com flonja escorça de meló lloca o corromput), en ràtzia infame, veureu com les maniàtiques forces del fàstic es despleguen, com les llongament emboscades merdegades [com més llongament emmagatzemades més horrorosament fetes malbé], com amb furient manganell llençades, com en brollador dels orcs més repugnants no es desboten... *Quum ventus emersit,* quan ixen les impaïbles marors de les boges piartrosis, piorrees, blennorràgies... Aquest cel blau sense lleganyes vessarà dels grills gangrenosos, repel·lents, purulents, esclatants... d'un llebrós cel ara sobtadament empastifat a tesa amb les innombrables manxiules del mal... hà!... com si a algú li calgués cap altre exemple de l'insuccés d'un déu impossible qui alhora fóra bombat per totes les teologies amb mica de front, vull dir, d'intel·ligència: un déu nigromant de malignitat infinita, amics meus.

Diu en Swinburne: "Al jardí de na Prosèrpina – [*na Prosèrpina Jardins, quin bon nom per a cap formosa artista del nu o adorable cantant del bell culet!*] – al jardí, doncs, de na Prosèrpina, "sense ja el neguit del massa viure – *que és fet de pors i d'esperances vanes* – agraïm a les exorables deesses llur bonda i mercè en allerar'ns que cap vida no es perllongui enllà d'allò sensat – i pel fet que a cap riu no li sigui llegut de ressuscitar en pic fa cap a l'oceà, car, traspassats, tot s'ha acabat."

Per a l'anònim ambut (benaurat, astruc d'ell) tot s'ha acabat [*s'hi deu estar tan bé a l'oceà de les insensibilitats absolutes...! hom prou s'hi rabeja eternament!*], mes per a naltres, amats col·legues, ja ho veieu, tot continua... Amb les mels de la ciència, ja només el vodevil serva cap esquer llampurnant de llaminadures diferents... Només les cuixes, i els culets i els pitets, i els llavis i els meliquets, i els raigs dels lluminosos ulls de les esculturals coristes... hams on hi mordríem... àvids peixots... sense por que tot no ens esclatés als musells en avorrible verrim de femer desbocat... que no...? ja només... ja només...

Car quin miracle – oi? – la carn no pas podrida encar!

~~~~~

135. En Rossell Catllar li deia a en Gaietà Sobirà: “Ara que n’Erle Rellogacrims ha mort en Llulda i que na Ciril·la és doncs vídua, i amb un cabassot de pistrincs, no creus que podria tirar-hi? Em veus amb prou possibilitats? La quiescència habitual de les meues afeccions li oferiria ensems pler de diversió vaire als sengles camps. Al camp davanter hi exerciria les seues gimnàstiques més entenimentades, com ara els jocs de societat, i l’assistència a caritats i balls promoguts per la cort o la soll on els roncs i esgüells que en surten són sempre tan finets, i al camp darrerer hi practicaria les matemàtiques més convulses ans rampelludes de les ruditats sexuals sense que el tit hi piulés mica; ja saps com sóc d’ample de màniga, i calladet.”

Aleshores s’excusa maquinalment i s’absenta, de dret cap a la sala de banys – car, com en Cesc Costurer, qui havia rebuda, a Xangai, una malaltia venèria de fufa de bandarreta coreana – (res de seriós; un mes de pruïja i de purgacions... cap altra seqüela) – ell també la mania rai. D’ençà de llavors (i ara es deurà escaure el vintè aniversari de l’avinentesa) té el tic de rentar’s cada minut el frèvol pipinet amb sucs cítrics o amb aigua calda i sabó desinfectant.

No sap en Gaietà com desdir’l, desdir-l’en. Na Ciril·la mai no encobeirà un postulant entecat amb vagues patologies de bordell. Assaja rèpliques adients. Es resol. Al capdavall, encar una mica marejat per les sentors dels desinfectants, li recomanaria:

–Rossell, per què ficaries les rels adventícies de tos peus ara estorts en enderrocs asimètrics de gàbia sancionada, ai, eclesiàsticament... La teua dona (qui posseeix els diners) hi tindria potestat d’eixalar’t com àngel presoner... A quin tòtem sagrat no et vols doncs fer lligar? Com ninot lligat de vímets on la druïdessa enfonsa el ganivet – la teua dona dels cossiols de sang en voldrà belleu endevinar la sort... Car una dona amb diners (i tu sense) té totes les de guanyar segons les noves lleis antimascle, fill meu! A l’hangar letàrgic d’una església t’hi emprestatges l’esperit i mai més no el podràs rembre, reclamar. Com babau guppy en peixera (que la dona enverinarà si vol amb anells de cinabri amb litargiris i d’altres dernes i polsims de padellàs legal, legítim i amb les vènies) et morfons esperant qui hom t’hi llenci crostetes d’acabalada llibertat... Ah, si almenys fossis un escriptor, com jo! Llavòrens encar rai, car ens nodrim de fantasies, no pas de molletes de debò. Mes tu, sense prou imaginació... Et veig pansint-te, amb les ales engrunant-se’t com hi mosseguen els golafres ullals del temps... I el teu cervell inodor com el teu pipinet massa perfumat
~~~~~

són ja xollat rostoll on no hi creix cap flor de vori qui hom esculpeix als seus albir i traça, manoi! Prens un risc fenomenal... No el prendria pas eu!

Sortosament, però, no li cal tanmateix dir re.

–Gaietà, ets un magnífic mim –féu en Rossell, qui comprengué pels gests i ganyotes del seu amic que la proposició que es proposava de proposar era un disbarat.

Passats els vidres ploguts de la finestra, la carrinclonota gòndola dels morts sallava sense obstruccions. L'obsedit begué xampany amb què celebraven la no-proposta de matrimoni nefast.

–Tinc imaginació –va dir–. Un cigar de dinamita mig enfonsat al cony de l'harpia... amb el ble pus tost llarguet ja encès... així la faria plegar si tant m'avorreix... I, si canvies cony per forat del cul, així és com plegaria jo mateix de viure, també en un triomfal esclat.

–Bon escenari! –exultà, fals, en Gaietà. I, ultracuidat, hi afegí el seu–: Escolta el meu.

"Em lleví de volea de bon matí i, tot i que baixava content com un gínjol perquè era diumenge i m'anava doncs a divertir com un camell – amb projectes sensacionals que tenia, car encar era jove – i l'esmorzar que m'endraparia (car en percebia la sentoreta de dalt el replà i tot) també n'hi hauria per a sucar-hi, quan... per comptes, ai, em trobí al taulell de la cuina, no pas cap tec deliciós ans només una nota de la dona: *estén la roba fora*, hi deia. I prou, cap altre senyal si no és doncs un dels seus dibuixets escalfadors entost de signatura.

"Obedient, abans de fer'm l'esmorzar i tot, baixí al pis de baix, on hi ha les màquines. Hi vaig doncs buidar rentadora, i torní a pujar fins al terrat, i la roba xopa l'estenguí fora, perquè s'eixamorís. Em demanava, pensiu totjorn, on havia poguda anar aquell matí la dona. Era, com dic, diumenge, i no em podia pas imaginar què la sol·licitava.

"Tant se val, el cas és que no tornà mai més. La dona. Vidu d'estranquis. *Grass widower*. I així estem, i ací sóc, encar esperant-la, en acabat de trenta anys. I tothom, damunt (la família, la plebs, la bòfia), acusant-me que la pelava i la feia desaparèixer. Ah. Trenta anys fotent el sospitós."

–I com s'acaba...? –demanà en Rossell, quan va veure que allò s'havia estroncat.

–Hom ho jaqueix, és clar, a la fantàstica imaginació del llegidor –digué l'escriptor.

–Oital, oital! –reconegué.

~~~~~
~~~~~

Setzè Gaietà

[Gaietà, escumes de somnis et duen al deshora on tot és il·luminadament pòstum.]

136. D'aquell preciós Diccionari poètic, repenjat als galters, n'havia llegits, davall la llum de la tauleta de nit, en Gaietà, un parell de fulls:

a) *fogueretes*: estriparé i llençaré aquests fulls no fos cas que mai caiguessin en prohibides mans.

b) *ustori*: "*Cada ànima meua és blanca esvelta gata*", va dir.

c) *flamíger*: tot això que segueix és veritat i cert, car prou fou dit per en Gaietà Sobirà, l'home qui, mort, fou convertit en rapè que ensumaren i es fumaren els savis qui salvarien el millor, escàs, llegat d'aquell món condemnat dut llavors a astre llunyà, lluent, fi i sa.

d) *cremats de viu en viu per heretgia*: penjats cap per avall – els tendons de llurs cames tallats – sostinguts només pels esquelets que garranyiguen. "*Guaiteu el cel! Abans els Sols anaven drets per dreta via; ara tots torts van cap per avall i fent tentines!*"

e) *ínclita vídua*: ara que es moria només rellegia els seus autors preferits – a petites dosis molt lentament assaborides.

f) *migdia*: a l'agotzó rere la soca: tantost s'estronca el rajolí de la font, s'esborra, embruixat, l'escrit místic i prenys de l'aigua damunt la molsa o la pell.

g) *escrits*: hom rebutja el que afaiçones en coses de literatura; ets refusat doncs per enteniments més avisats als aires tèrbols dels temps tòxics. I tanmateix et convoquen belleu perquè volen veure quina carota no fas. Hi vas amb vehicle manllevat. Travesses ponts recentment reparats damunt timbes vandalitzades i passes part davant palaus secrets, mai no catalogats, perquè els qui hi viuen són més putes encara. Llavors, enmig de l'anar-hi, soliu entre gentades, el dubte sòlit: *Quina motivació t'hi duu? No és tampoc prou forta, cavà? No. És pèrdua d'estona. És buida vanitat que en acabat no durà sinó a l'agre enfit*. Ah, i llavors pitjor: el trànsit atapeït. Totdéu afetgegat, i estossegós rai, a trenc d'esvaïment. I *els enormes camions*: màquines estratosfèriques de pudor, pol·lució, poca gràcia i perill. Rost amunt per carretera estreta te'n desdius; tota eixa renglera de monstruosos elements davant teu i algun d'aqueixos mecanismes gegantins que avien totes aqueixes nuvolades de pets mefítics és segur que s'estimbarà, recularà sense regnes i t'ha de xemicar com xemicarà tant d'altre vehicle menut, com l'urpa de l'excavadora el frèvol xicalori de moribund reflex. Per això, home de seny a qui la més excel·lent mecànica mental fila com cal, gires cua camp a través, ara que veus

un bocinet de prat on tanmateix t'embarrancaràs. Abandonaries el vehicle, tret que no és teu. El retorn s'omple de la posta bruta. Hi ha a l'horitzó una vermellor tenebrosa, com de gola irritada que tus, i un darrer fum espès fet d'estalzí i de sang no en surt a batzegades ofegades. Ara caurà la foscor i, del trist vehicle, ni en trobes el llum de l'interior ni l'interruptor dels fars de fora. Aniràs ombra en la foscor; i totalment perdut. La nit és tan cruel com un eixorbament sobtat. Per això, si veus un garatge aïllat, t'hi fiques amb deler. Els tres o quatre minyons fins ara desmenjats es posen amb alacritat a canviar els pneumàtics al cotxe teu. Dius al més desenfeinat i al més granat, un dels minyons qui sembla tindre més rang i qui s'està assegut al taulell, que el teu problema no eren els pneumàtics, que era saber com encendre els llums, saber on hi havia cada bon interruptoret... S'aixeca doncs i t'assenyala uns botonets vora el volant. Els fars s'il·luminen, ah. Mes els pneumàtics són ara plens de forats fets pels instruments o garfis dels minyons qui els volien treure; és massa tard ara doncs per a no fer'ls canviar. Per dissort, ara que els havies fet aturar, els minyons, llur frèndol estroncat, i doncs novament desmenjats, sense més al·licient, se'n desentenen. Són allà baix, parlant mansament de llurs balders afers. Li dius a l'encarregat que potser fóra bona idea de canviar'ls (els pneumàtics) al capdavall. Mes ara, en tornar-hi davant, no hi veus ni el cotxe; te l'han robat. "*M'han robat el cotxe*", dius. I se t'arronsen, despreocupats; ningú no hi pot fer re, és clar. "*Bescunços d'aqueixos, amic meu, cada dia un plec qui-sap-lo gruixut*."

h) *així em veig*: al cel a la bestreta. Bon noi no solament amb tothom, mes amb tota altra entitat. Esdevinc un homenic de tan bon costou! Aquest exemplar homenic, com jo ara mateix, en arribar a les envistes de ca seua, agraït als ulls i a les sabates, s'obre amb dits que regracia la bragueta a qui amb reconeixement acarona decentment i modesta una mica. S'atansa a un flairós i ocrejant sassafràs del jardí. Abans de pixar-hi a la soca, ha demanat, com els mongols escaientment recipiscents, permís a l'arbre; acceptant-ne la tàcita aquiescència, li diu d'afectuoses mercès. Car, de fet, és, com cal, un homenic molt polit amb tot; dóna gràcies als pixats i als fumets que treuen, i a la terra i a l'aire que els acull; dóna gràcies als pantalons; dóna gràcies al pom de la porta, i a la porta mateixa que l'admet, a les escales que el duen dalt, al mocador que li cau, i a la gravitació (*malament aniríem sense!*) que el permet de caure; dóna gràcies als mitjons i als calçotets (per una feina perfectament feta); dóna gràcies al rellotge per la seua fidelitat; dóna gràcies al pa, al vi, a la xocolata, al dàtil, al moniato, a l'alvocat, a la forquilla i a cada pollegó que apollega bocinets de trumfa i gingebre i palaia que coïa al microones... Ei, ha donat gràcies al microones? És clar, i a l'electricitat que el mou, i a n'Èdison i a en Tesla, i a tots els magnífics inventors; dóna gràcies al badall (no al badall que s'ha cruspit perquè aquesta nit no se n'ha cruspit cap; donava per comptes gràcies al plat i als coberts i al tovalló, i dic que dóna gràcies al badall que fa perquè comença de tindre son); dóna gràcies a l'aixeta, al rentamans, a l'aigua, a la tovallola, al pastadents, al raspall; dóna gràcies al llit, al matalàs, als llençols; és sempre conscient del servei

que li fa cada cosa, de qui les mans sempre amatents esperen tothora blanes per si es digna d'encaixar-les-hi, humils devers ell com es vol ell humil devers elles – devers les coses, com devers els objectes i devers els conceptes mateixos; dóna les gràcies als germans bessons odi i amor perquè l'omplen d'èmfasi de trast en trast; dóna gràcies a l'espai tant com és inert com com es converteix en temps; dóna gràcies a la son i al son i al somni i al malson: tots quatre sempre tan escaients en llur harmònica participació; dóna gràcies a cadascuna de les lletres, i a cascun dels sintagmes i fonemes, i a cascun dels mots en llurs miríades de disfresses, i dóna gràcies als llibres (de detectius i d'horror especialment) i a llurs innombrables morts; dóna gràcies al mort i a qui l'ha mort, i a la mort, i a la morta; a cada espectre i barruf, i cada altre mort, doncs, i als morts en general i a llurs sengles contraparts: els qui els han morts, els qui els han sebollits, els qui els han aprofitats; dóna gràcies a còndils i hipòfisis, i als seus genolls, i a cada altra articulació, quan camina i quan corr, o quan com ara fa una mica de pandiculació; ah, i, si mai xina, dóna gràcies al seu humil peçol; com quan caga en dóna al seu humil forat del cul, i quan es moca al seu humil nas, i, si plora, als llagrimalls, i si...

i) *sabó*: al llit, entrant en el territori fantàstic de l'hipnagògic entreson, on d'esme repassa, i doncs esmena per a bo els texts confegits i les accions realitzades, se n'adona tot de sobte que no ha regraciat el sabó. S'aixeca d'una revolada, corr a la sala de banys, s'acara al sabonet i li demana perdó, i llavors li dóna també les gràcies; creu veure somriure bonament el sabó, i que li diu lleument musclejant: *Pecat menut, company del cor; què és un petit oblit entre amics?* Tanmateix, en qüestions d'agraïment sap que no s'ha de procrastinar mai; no deixéssim pas mai de donar les gràcies avui, car demà qui sap. A part, es diuen, que ambdós dormirem ara molt millor.

j) *s'adorm*: i insisteix el proterv coleòpter a voler-li banyarriquerar closca endins.

~~~~~

137. Em vaig ficar a la cua; hi érem sobretot dones, també hi havia qualque vell, i canalla; d'homes joves ben pocs, només un o dos místics com jo; baixàvem a poc a poc per les escales estretes cap a la foscor del celler. Com un jesuset damunt la palla, hi havia prop del mig d'una de les parets escrostonades, l'infant monstruós, l'admirable emmiraculat; semblava un gegantí i molt fastigós bernat pudent, sense ales, amb la pell lluent i verdosa, amb les quatre potetes minúscules i curtes, i ell, com dic, botit i botinflat fins a a frec d'esclat – a qualsevol moment fotrà un espetec de déu-n'hi-doneret, et deies.

La gent simple, escarsera, necessita el meravellós – no me'n riuré pas – cal acceptar que per a certs enteniments la possibilitat de l'absència de misteri és massa
~~~~~

abassegadora, inacceptable, demolidora. I els calen miracles i angelets i déus i vides d'ultratomba i tot allò, falornietes rai. I què. Això no els fa pas males persones. Tothom fa el que pot. Tothom s'adapta al que hi ha, o si més no al que s'imagina, per al seu consol, que hi podria haver. El qui no es mor d'angoixa, aquell ha d'anar fent, i la religió, i allò si fa no fot màgic, el sostenen entre els vius; doncs endavant, no seré pas jo, no, qui me'n fotré.

Per això jo també vaig deixar-hi el meu òbol. "*Bon xicarró*", hi vaig dir. I vaig penjar el meu sobret entre els altres sobrets, on les dones, fragatines, franjolines en general, hi incloïen un bitlletet o dos; "*Que tot lo món trobo cura gràcies a vós – de Nati Hernandes del Gaió*", deia un sobret. "*Am bamor – de Lolita de Benask*", deia un un altre. "*Dolors de Barbastre*" hi deia: "*Santet reverenciat, en indret secret ma mare hi té un gra dolorós i pateix molt*." Na Conxita Barravés, una preciositat de dona qui només amb la seua presència repartia benaurances a mans besades, i qui mai no feia, ella, faltes d'ortografia (per què, com en tot indret amb prou cultura, tothom li volia de bo i la respectava un munt), només hi havia escrit: "*Pobrissons tots plegats!*" I llavors, ves, així anar fent, com qui hi pengés exvots, hom hi penjava, com dic, petits embolcalls sovint amb dinerets dins, i hi afegia un desig o un prec, o un comoniment o una imprecació, i ça com lla s'admirava amb la teratològica quimera. Tant se val. L'infant era una cuca repel·lent, pitjor que el més deformat calàpet, però era nogensmenys un miracle qui calia respectar d'alguna manera. La qüestió és que... havia nascut sense cul ni sexe! Tot ho tenia ras i llis de part de baix del seu cos rodó i boterut. Anava nu, però mai nu, car no tenia ni pipí ni traces de pipí, ni forat del cul ni traces de forat del cul... Em vaig adonar que tampoc no tenia melic, mes això altre tampoc no semblava acollonir ningú. Devia comptar uns dos anyets, el plasmodi fastigós, vull dir, l'infant meravellós, i no havia encara cagat mai: era doncs, com dic, a punt de fotre un pet grotesc i sensacional, i esbarriar tota la merda emmagatzemada a la butza bestial, i era, com dic, així i tot, un objecte d'adoració, com bon tros de les esborronadores singularitats homeòtiques, mutants, o metamòrfiques de la natura; moltes de les dones sortien del celler plorant d'agraïment; se sabien guarides (o llurs objectes de devoció) gràcies a la intercessió del monstre sagrat.

~~~~~

138. Tornem-hi. Davant la casa del bisbe em sorprenc que de sobte vagi a favor de la religió. Car ara me n'adonava que era la religió la qui ajudava tant el soldadet a l'hora de la mort: un jovencell gemegant perquè li vingui la mama, morint enmig la guerra, pobrissó, fet a trossos, entre merda, monyons, ferros, fangs i sangs, i budells i rovells.
~~~~~

Ara, quan sortiren tot mudats els polítics, era dels qui cridaven més fort i qui tenia més claferts de sarcasmes els crits. Se n'anaven satisfets, el bisbe els beneïa d'ençà la porta, i cap d'ells no feia cap cas (o pretenia no fer-ne gens) dels nostres aücs i gralls. Se'n reien entre ells com si llurs tanmateix empegueïdes rialles subratllessin la victòria. Qui es pensa que ha guanyada cap guerra només és un maleït il·lús. Les guerres sempre es perden: l'odi creat rau els teguments ja d'empertostemps. L'únic que fèieu era fer morts de soldadets ara plens de merda i mocs d'infecció on es mereixien per comptes potser les bones hores de l'amor adolescent.

A pleret tothom desfila. Els polítics es fonen en foscs automòbils de luxe i blindats. El bisbe es fot de pet al cau. Els malandrins mirmidons, els buls, els pudents, es freguen les porres dels cervells i la sang, i els bocins d'os dels cranis que han fets espetegar. Les ambulàncies allunyen llurs esborifaments. Lluny del bisbat, encar som el grapadet d'amics, xerrant de la vesprada. Som prop la barana de rude pedra (una balustrada, en diuen) que voreja, al fons, la llera del riu. Dúiem cascú pintat a la samarreta, davant i darrere, un nombre únic, vull dir, un nombre únic per a cascú. Tots volem ésser comptats. Ningú no es vol no-ningú. Un nombre per a tu tot sol et dóna personalitat. T'individualitza, sí! És molt millor que no pas cap nom, que sempre pot ésser repetit, i no cal dir malignament deturpat per buròcrates invasors. I s'esqueia doncs que tots portàvem el set o derivats i múltiples del set – el set és un nombre que fa gràcia a molta de gent.

Fou llavors que vam veure a poqueta nit caure del cel l'avió. S'encallà al som d'uns nuvolets fins i s'estimbà. Dellà el riu hi havíem sentit un avió fer figa – el soroll que feia era d'estossec, malaltís, i s'estroncà tot d'una, i l'avió groc queia de plom a l'esplanada a l'altre costat de la llera quasi eixuta del riu. Ah, l'esglai! Tota aquella pobra humanitat esclafada!

Un dels amics hi acorria... "*On vas?*" que li deia fent-li'n retret. "*On vaig?*" féu ell amb menyspreu. I dolgut m'arronsava fins que vaig adonar-me'n que ell arrossegava darrere, damunt els còdols i el brac, una bombona d'escumes apagafocs – l'havia remuda de part de terra, després que un dels camions dels bombers hagués ensopegat amb una furgoneta dels malèfics buls durant el més fervorós de la manifestació davant cal bisbe.

Ens pensàvem els qui no havíem davallat cap a l'esplanada que a hores de llavors tot hi fos carnatge, a l'indret del malastre, als voltants de l'avió que fumejava al boirós horitzó, que tot hi fos morts esbocinats. Amb els accidentats, com a la guerra, traucats pels ferros i cremats pels focs. I tanmateix aviat eixiren de la desferra tirallongues de supervivents. Venien cap a la vila. Evitaven el tarquim saltant de mac en mac. I ara pujaven cap a l'avinguda de vora de el riu; trotaven i tothom, tots els numerats, els fèiem carrilet perquè correguessin en modestament victoriosa processó. I els aplaudíem. Els sobreviviments trotaven i nosaltres els aplaudíem emocionats, com si eren una processó d'herois – i tots ens en sentíem prou, ells i

nosaltres ensems. Ah, que content estava! Em posava a botar amb ells i alhora deia als companys que ensenyessin el nombre escrit a la samarreta, que el mostressin amb orgull d'individu únic i comptat.

Estava agraït simplement d'ésser humà. Cal prendre a la vida el bo amb el dolent. I allò que avui sembla dolent potser haurà esdevingut bo demà. La nostra vila s'engalanava, i gaudia d'allò més en el recobrament alliè, com si havíem guanyada la copa d'Europa i tot.

S'hi estimba, dic, s'eslleeix com podrit bolet groc del cel, el cabreig dels núvols el vomita lleig, gebres ens cauen als cabells, l'esglai ubic dels qui presenciàrem el destret ens envelleix a mil per u. S'estroncava el brogit i naixia el neguit, i ara...?

I ara? I ara de buits a plens! Tot hi era rialles. El meu nombre era el vuit cents quaranta-tres mil sis cents setanta-u. Tot nombre és astruc i tot nom és malastruc. Els nombres són incanviables, són immarcescibles, són infinits.

~~~~~

139. Ai que ets imbecil, soldadet francès! El general qui no t'ha pogut fer matar al front, et ve a l'hospital a clavar-te la medalla a l'honor. Estàs trencat a bocins i tanmateix t'has d'incorporar a rebre la llaunota de l'escarnuf. Quan te la clava, caus mort – tenia la puta agulla enverinada de cinisme i de malallet. Ara està content el general. Diu: "*Saps què? Així m'agrada! Que li fotin un funeral de tercera; no, de segona i mitja, tu; s'ho mereix, el capdecony*."

~~~~~

140. Sóc, vora la farta endolada castanyera qui sempre es peta, l'enfredorit esparracat captaire empetitit, i pens, amb la mà estesa (pel guant traucat amb prou feines socorreguda): *Ah, si cap dona em feia la caritat de les seues calces sollades! M'han dit que el cony de les senyores no és mai com el cony pudent de les pobres; que el de les esveltes elegants senyores és dolçament flairós i embalsamat, i que regala mels d'ambrosia i nèctars de salut! Bongoig si mai me'n queia cap! Me n'anava a un raconet a ensumar-hi i a llepar-hi, i a guarir-m'hi de tot mal!*

~~~~~
~~~~~

141. Anit em ficava al llit amb un llibre tediós – aixecant els ulls al sostre hi veig una cuca – dret al llit l'aixaf amb un paper (la cuca). El seu esperit m'entrevé el son. [Entrevenir: ocupar fantasmalment; i ara anava a dir, *aquelles entrevingudes*... mes el dubte em fa dir: *entrevinences? entrevinenteses?* més improbablement: *entrevencions?*] El cas que tinc els somnis entrevinguts amb els esperits (car esdevenien legió) de la cuca – ara transformats (dins els diferents somnis) en llargues verges esveltes negres metafísiques benignes serps... i llavors en cuquets de caretes còmiques...

Les serps d'antuvi es captenen com ara dures esfinxs, enviant-me doncs esfingines, indesxifrables, petrificants fitades... mes qui llavors s'aclareixen en ulls divertits... i les serps alhora entren en gaia activitat... somrient sense verins... ah, i els cuquets de caretes còmiques s'empaiten enjogassadament pels voltants...

~~~~~

142. Quan era petit jugàvem de nits al barri a bandolers. Una nit totalment fosca, un company em va sortir tot de sobte d'un cancell amb un branquilló que era una daga de bandit i, sense fer-ho segurament a dretcient, em va desencavorquir l'ull dret; desencavorquinat, em penjava l'ull dret d'uns fils nerviosos i, servant-me'l, me'n vaig anar corrents a casa; la padrina em va obrir la porta i de l'esglai va perdre el senderi, es va tornar de groga a tota blanca i es va esfondrar; jo mentrestant ja m'havia enfilat a tota erra a la sala de banys de baix. Em vaig rentar la cara i l'ull. La sang, tret d'un rajolinet tenaç, havia deixada de rajar. Em vaig agafar l'ull qui penjava i me'n vaig posar davant l'altre. Els ulls es guaitaven i veien no res altre que ull. I llavors, inspiradament, em va vindre a l'esment de veure'm l'ànima. Em vaig atansar nineta a nineta de tal faisó que es besaven. I cada ull guaitava l'ànima de l'altre. I hi vaig veure un horrible crim. Dos bessons s'acoltellaven recíprocament, s'occien mútuament; l'un era dretà, l'altre esquerrà; es foradaven l'ull oposat... Tantost cascun dels bessons perdia l'ull contraposat, un enlluernament m'eixorbà; em pensava que era un llamp, car s'havia girada una gran tempesta fora; però no; era que els llums s'havien apagats; de fet, havíem perduda tota la llum a casa; l'esclat de llum que m'eixorbava em venia de la col·lisió de les ànimes dels ulls. Allò era una creació universal. Em vaig ficar nerviós; en el meu nerviosisme vaig estrebar massa els fils o nervis d'on l'ull penjava, i crac, els vaig deure trencar, car se'm quedava l'ull fora de cavorca als dits; em va deure relliscar, car de sobte els dits se'm quedaren sense ull; alhora, però, sentia l'altre ull aviar sospitosos xarrupets, com ara si remugués o mastegués desdentegadament, com ara si es mengés l'ull robat. Quan la llum va tornar, em vaig veure acarat al mirall. M'havia tornat una mica més lleig: *de guerxo a borni, vós direu!* L'ull caníbal fotia la cara de sempre, fotia cara d'innocent. *Molt murri, ets!* – vaig pensar, mes em vaig deixar de
~~~~~

romanços; aviat baixarien els de casa amb llurs cridòries i escarafalls; calia discernir la millor ruta a seguir llavors; el més important: discorria quina mena d'ull em faria ficar a la cavorca buida. Un ull d'acer no se'l menjarà ningú. Un ull de cranidi, de plutoni, de criptonita! Un ull de nucli ultraatapeït. Un ull ben dur. Més que no un pinyol d'oliva. Quin és l'objecte més dur de raure? Un ull amb una ànima de granit, amb una ànima de marbre, un ull amb ànima... ah, adamantí, amb ànima de diamant! Romandrà incruspit per l'envejós del costat. I no se'l menjarà tampoc mai cap cuc, i desarà tot el vist (tants de crims incessants, llas, entre tanta de beutat) per a l'eternitat.

~~~~~

143. Sóc, remenaculs, conqueridor a pams. Rabit, apam mentalment les engrescadores gropes d'acusmàtics sorollets. I tot al món hi rutlla llis, harmònic, dolç... Ah, mes llavors, de cop-descuit, en fulgurant estimbada interna, gorg pregon avall de l'ànima negra, ahontat, amb verinoses arestes que em burxen la gola, com trob feixuc el desdeny que tothom m'adreça! Faig enjòndol entre els ben engreixinats. Hi garranyic i grinyol, com moble tot amarinat d'insectes concupiscents. Opalescents els ulls dels tècnics de qui els magisterials dits epentètics, lluents com enigmàtics espiells, i altrament xops de coneixements científics que toquen la taxidèrmia, avesats pelegrins qui peonen per seix après, vulgat, comunal, em pouen per les clavegueres del cos. A les fosques, un dit, caigut doncs que fou impensadament en pou de brac o brea o quitrà... disfressat ara de pingüí tenebrós negrós sagnós rajant... com s'esfereeix mentre se'm perd pels nítols il·lunats... li queia la lot o llanterna de l'elm... a canvi, guspires encén a còdols i llambordes de paltruu endurit mentre fuig... farfallós xafallós papissot, patint de sigmatismes rai, s'escridassa marieta... i per por de la graella, cau a les brases...

–Dit, dit, ix-me pel cul, belleu et rems com qui troba d'espluga assassina l'esbrocat broc a la llum! –que li dic.

Mes s'hi envescava, en muscs mescs, en fels mefítics, com esclet magnet per amor a la pega damnat, i tot llefiscós, escaguitxós, en atès, agafa-santesc, dit-enganxifós, dic, vesc.

Li dic: "Llúpia i brià de cony arnat; absten-te'n, tu!"

Li retrec: "Com el tur als canons, la borra al cony fa nosa."

I ara s'hi rebrega com si amb el recte se m'hi fes punxa al llapis. Sotracs segueixen a ritme de manxa d'on cap foc no hi ha que prou s'atiï tampoc.

Entotsolats estalzins a l'escleròtica. El savi centpeus mor, catalèctic.
~~~~~

S'eixampla, al cel, el nou foc; dessonilla't, treu-te la son de les orelles.

Als sarcòfags, s'hi amagaven bugiots.

Ara me'n record, robust cervell reptilià mil·lenari. Entre glòries de magraners florits, llépols regalims de llet de cascalls de mugrons silvestres, escumes i sedatius, jerarquies de remeis. Torn a ésser jove, per uberosos prats segrianencs.

~~~~~

144. Frueix el carallot del poble, lobotomitzat, esotèric, pels espígols...

Eixerit.

Irrisori, sí, però se'n riu ell encar més fort; se'n riu dels castellans i dels capellans, i encara més dels capellans castellans qui el condemnen impotents a inferns com més anem més frenètics i cruels, pobres capdeconys...!

I el carallot del poble rient-se'n el darrer, mentre els delirants fanocs a poc a poc la van palmant, i li passen part davant mai per ell ni molla reverits (al contrari escarnufats amb pets, ganyotes, flastomies, i d'altres molt grolleres mofes).

~~~~~

Dissetè Gaietà

145.

Li deia a mon germà que em guardés
al calaix de baix de la calaixera
els mitjons
(caminant pels barris llunyans
he trobat que els havia llençats
al fang).

Li deia a la dona que desés ben desats a l'escriptori
els poemes
(me n'assabentava al cap de mesos que els havia cremats
tots).

Li deia al meu cervell que servés ben servats els mots
apresos
(en acabat me n'adonava que a pleret tot el vocabulari
l'oblidava

els mots i llurs penjarelles familiars se li esfumaven)
(on hi havien els mots i els conceptes que vestien
hi havia ara parracs fumats de mots).

Un fumet que s'esvaeix:
els mots del meu cervell
que no sabria pas escatir ara
tastant-ne amb el magí la desferra, si el regust
és d'estalzí o de cendra.

~~~~~

146. No em vull repetir, mes m'haig de repetir, car aquesta és la mania.

Escampats entre ruïnes i d'altres indrets pudents on els escombriaires hi descarreguen brutícies, només els vents hi llegeixen els meus escrits.

Em dic Nu Ull; mon cap i, dins, son cervell, roden proterviosos com dervix; mon cap és panòptic tenaçment agullat devers els sis senys; som torre de guaita als sis feus: *el feu del nas, el del nu ull, el de l'orella, el del toc, el del gust i el del magí.*

Perquè volia escriure una idea que l'ull de la ment havia sobtadament fitada, m'he ficada, cercant-hi un bocí de llapis, la mà a la butxaca de la bata. Hi ensopegaven els dits l'aranya qui ara hi viu. L'aranya és la mestressa del llapis, el llapis de l'idea. Sense llapis no hi ha idea. Tinc una mà picada. La picada és l'escrit. La picada és l'idea. L'aranya no concebé l'idea, mes l'emmirallà molt millorada.

Els meus opuscles… eren subproductes celinescs… com ara si jo era descendent directe d'un d'aquells peixets a l'estany de l'escarransida bubianesa… on el pobre Ferranet… anava a reglotar els rancis bescuits… tantost ningú no el guipava després que les forces de les convencions l'haguessin obligat a ficar-se'n nogensmenys un parell a la boca…

I ara que me'n vaig, tot se m'enruna darrere; esdevenen els tegells escalaborns d'ostracons que, tractant d'escatir'n les veres revelacions, llegirem per aventura als esdevenidors.

~~~~~

147. Un riu pacient, fet no pas de molècules d'aigua mes de molècules de mots, m'entra pels esbatanats forats dels ulls i se'm sedimenta als arenys del cervell en

aleatòries frases que aixequen, com estàtues de sorra, imatges que componen escenes on diàlegs de vents s'escaurien com ara entre gents de carn i ossos.

Se n'escalabornen trossos.

En morir, espargits com inesbrinables subpartícules, esgaripen, els escalaborns petits i grossos.

És un riu de semences que se'm planten dins del cap per a néixer en cossos.

Crani endins, s'arrosseguen les xarxes i les xàvegues que reuneixen psicodèlics arrossos.

Clavegueram adient, amb reixes que arramassen i envesquen per caus i xibius brosses i terrossos,

De qui cada bony o os bogalment desenvolupa renossos

D'on ninots n'escateixes, com productes de caceres adossats als tremolencs murs de tovors, amb estelats, i brillants, i rugats, i banyuts, i esberlats tossos.

~~~~~

148. En Dionís, epitèctic, mai de debò enyoradís, marinant joliuament i gaia en l'apatrídia, somiatruitejant confegia:

"*molt hom pretén…*
la mort li ho pren.

despulla't de cada cosa
i despulla't del sentiment
erroni
que la vida és
altre que vestit que et vesteix…

quan la mort te'l pren
és com si re no et pren."

~~~~~

149. Enraonava en Gaietà emprant sempre tots els registres de la immillorable llengua seua i nostra. I es diu, amb gai alè, i amb llambrec franc, mai ni ombrívol ni esfingí ni fanàtic ni encarcaradot: "*Som-hi, saps què! Mai! Sense por!*"

I:

–Fóssim, oidà, els millors europeus. Tots hem de trobar absolutament natural que tot el que pertany a un enraonador de l'inviolable territori de la llengua, pertany així mateix a la totalitat dels enraonadors del territori la llengua. I hem de reconèixer que qui enraona en el CATALÀ més total és l'home més lliure, bogal i doncs respectat entre els enraonadors de la nostra molt magnífica llengua (no pel que diu, sinó com ho diu), car cap mot CATALÀ no li sembla mica alliè. Mots sempre CATALANS, de cada indret del territori inviolable de la llengua, barrejats en idònia, harmònica, barreja. Gaiament, dic, amb goig indicible, els diu perquè tothom digui: *Albíxeres, ja hi som! Aquest home és un CATALÀ COM CAL qui prou enraona en el CATALÀ MILLOR: un CATALÀ TOTAL!*

Car, un cop que es trobaven a Toronto, que "quin Català cal parlar, escriure, declamar i xiuxiuejar?" li demanava en Dionís. (El bon Mangala hi havia set nat, a l'exili, doncs, feia ja seixanta-nou anys i mai no havia ficats els peus en terra promesa, encar per alliberar.)

Respongué ací en Gaietà:

–Ras i curt: enraonarem *el Català postprovincià* – on totes les pronúncies i tots els vocabularis es fonen – de tal manera que hi ha pics que el qui diu, veus clar que ve de la Franja, i d'altres que dius: *No, car allò és menorquí*, o dius: *O de cap a Girona*, o: *No; és planament com ho diuen cap a Perpinyà*, o: *El qui diu per força* (tret que hom dubta si allò s'escau d'ésser rossellà, godellà o albuixequí) *ha de vindre de cap a l'Horta de vora el cap i casal jussà*... (Fins i tot, de cops hom pot afegir-hi: *Ara diu en foixià, en ausiasmarquià, en lul·lià, en pedrolià*... I en aquest context fóra lícit dir-ho, car cada clàssic ha esdevingut alou, o territori estort.) Tant se val, i així anar fent. Tret que, és clar, el que diu el qui diu és sempre de tot arreu – exactament de pertot i de pertot arreu alhora. Car el qui diu, diu ara en Català postprovincià, en Català educat, en Català d'hom superior, prou cult i prou com cal.

~~~~~

150. Ara, bo i davallant les escales de dalt la muntanya on en Gaietà havia rebudes les lloses on déu o vés a saber quin altre collons d'ens amb prou feines nuncupatiu hi havia cisellades les ordres per a la tribu Catalònica de mantinent treta definitivament de ca seua per invasores bandes de xarnecs molt avars, catacrec que va relliscar damunt unes fulles de roure llises i lluents, i les lloses se li escalabornaren, de tal faisó per exemple que a l'indret on la llosa ara hi deia "no mataràs", l'escalaborn perdut i sovint engrunat hi havia continuat: "el que en acabat no et menjaràs", d'on que en arribar a baix de tot i lliurar les lloses per a fer'n llei divinal, en aquest exemple, els altres Catalònics hi llegissin només l'ordre escapçada
~~~~~

de “no mataràs”, i no pas l’ordre sencera i molt més lògica de: “NO MATARÀS RE D’ALLÒ QUE EN ACABAT NO ET CRUSPIRÀS”.

I així, ni cal dir-ho, amb les altres injuncions...

Aquell que ara deia “estimaràs el teu déu exclusiu sobre tots els altres déus estrangers” havia continuat: “O ESTIMARÀS, BON NOI, LA MARE QUI VA PARIR DÉU TRANSFORMADA EN LA TEUA AMANT”, ço que era ben lògic i humà, i comcal.

I el de sota que ara feia: “no renegaràs ni besaràs ni te la pelaràs davant certes imatges”, adés, abans no se li escalabornessin a en Gaietà les lloses, feia: “TRET QUE TOT ET SURTI A LA BIORXA I LLAVORS TENS DRET A CAGAR-TE EN TOT DÉU, INCLÒS EL TEU; I QUANT A PELAR-TE-LA, HOME, ÉS COSA MOLT SANA, I DAVANT IMATGES, ENCARA MILLOR, CAR LLAVORS NO ATRAPES MALALTIES VENÈRIES!”

El tercer on hom volia ara que “descanséssim un dels set jorns hebdomadaris” l’escalaborn xemicat i estimbat hi havia afegit quelcom com ara: “TANTOST PROU CANSATS, I SOBRETOT NO TREBALLÉSSIM MAI SINÓ DE GUST; I CADA DATPELCUL QUI S’INVESTEIXI CAPATÀS CAPEM-LO DE MANTINENT.”

Després, on ara hom hi manava senarment “d’honorar-hi papa i mama”, abans la cua escuada hi afegia: “TRET, ÉS CLAR, QUE SIGUIN UNS MALEÏTS TORTURADORS; LLAVORS SI ELS TRAMETS A CAN BANYETA N’ESTÀS DEL TOT JUSTIFICAT.”

I on ara ens tocava els collons amb prohibicions eixelebrades, abans ho amania amb postil·les de comcaleret discrimini. “No et cardaràs la dona d’altri ni li prendràs d’estranquis l’ovella ni l’acusaràs de delictes fictes, etc.” fotien només les lloses ara, i els mancava el romanent assenyat... “NO ET CARDARÀS DONES D’ALTRI TRET QUE TOTHOM S’HI ADIGUI, CAR HI HA PEL MÓN MOLT DE CUGUÇ FELIÇ, NI LI PRENDRÀS LA PUTA CABRA AL VEÍ TRET QUE SIGUI UN LLADRE ALTRAMENT IMPUNIT, NI ALLEVARÀS CRIMS EMPESCATS A QUALCÚ TRET QUE SIGUI UN BURÒCRATA GOLUT, O UN MALPARIT TIRÀ, O UN MONARCA O ALTRE PLUTÒCRATA, ÉS A DIR, ALGÚ SENSE ALTRE MÈRIT QUE EL D’HAVER EIXIT DEL CUL DE LA DONA D’UN RIC...”

I així anar fent. Em sembla que hi havien cent vint mil manaments, tots escapçats. I tots eren llei, nàquissa llei, mancada de lògica i de seny.

N’hi havia, de manaments, que l’escalaborn s’havia enduts sencers. Per exemple, aquest, cabdal, que deia: “AIXÒ BELLUGA EL MÓN I RE ALTRE: LA MERDA, LA MORT, I EL SEXE. QUI CONTRA AIXÒ FACI LLEIS FOTRÀ L’INÚTIL RIDÍCUL.”

En Gaietà es deixondí; d'esme s'endugué els dits d'una mà als ulls. Se n'adonà que durant el somni havia plorat. No recordava el somni. Per això no sabia ara si n'eren, les llàgrimes, de joia o de dolor.

~~~~~

151. Ecs, fugim-ne! Atapeït món de cronicaires d'efímera mentida!

Fastiguejat per la gent i doncs antròfob, hi tria i retria, per les muntanyes i als clots ciclopis, les pedres, les pedres, les historiades pedres.

Les pedres hi tria, part d'indrets inhospitalaris… Les pedres… I hi llig llur vera, molt més pregonament inscrita, història.

~~~~~

152. Si açò fos un aplec d'assassins, hi faria de bon noi; atès que tothom (en aquest casament d'enterques carcanades) hi fa, hipòcritament, de molt bon noi, hi faré d'assassí, d'assassí sincer.

O de suïcida?

Hum… Demanaré de parlar-hi; pujaré a la tribuna davant els tres cents convidats entaulats sots l'envelat, i a la llum del projector, de qui la llum m'espetega damunt, i que així doncs augmentarà el meu protagonisme, em fotré un tret a la boca, amb el canó guaitant endalt, de faisó que el meu cervell escatxigui el pastís de noces, i estigmatitzi la torreta de babel de copes de xampany, i taqui indeleblement els violins de l'horroritzada orquestreta de minyons de chor.

~~~~~

153. Aquell jorn d'abril rialler, un meteorit esventat el capava – esdevenia dona per la força de la natura – "*Si la natura ho vol, quin remei!*", es deia. I, al cap de poc, amb l'esdeveniment accepte, n'exultava i tot.

Se n'anava rient…

A mitja rialla, en sec, esclatà el tret. Sec, en sec.

Un caçador (fenomen de degeneració ans de corrupció absolutes), un fosc pegat lleig, un sinistre ambaixador de les forces antinaturals, era dalt la carena, molt
~~~~~

menjamerda ell, amb la seua jactanciosa arma de foc creient-se déu dels llamps. Figura patètica de la destrucció banal. Cap de les pedres no ens en voldrem ni recordar altre que en forma de forat, buidor sens fons, destinat a mai saber's curull.

~~~~~

Divuitè Gaietà

154. Com cada dia, massa aqueferat, massa sol·licitat per les veïnes... les caramaseres... les bones dones de l'escala... m'ullen com dic cada dia, llas, amb més d'interès... em diuen d'epicari, de bon jan, de xicot com déu mana... em demanen que els ajudi a pujar les curulles bosses de la plaça, em conviden a dins a beure un te o a tastar un nou gelat, o per a fer-me veure, mentre l'home és a la feina, la brusa nova, que els en doni l'opinió, o uns nous sostenidors...

La noia de les píndoles vermelles... amb ulls enamorats... vol que li digui si les píndoles són de fiar... que no se'n fia dels metges... mes que prou es fia d'un home tan com cal com... "*vós, Gaietà. No hi ha ningú que respecti pus. Sou la persona on posaria tots els meus delers, car prou sembleu, entre d'altres innombrables atots que teniu, d'ésser l'únic qui trobeu de seny les circumval·lacions maniàtiques dels caòtics glomèruls que afaiçonen el món. Sentir-vos és aixarop sanitós que em regula la sang. Car les pindoletes, com veieu, pobra de mi, discràsia rai; tinc tota l'eritropoesi a can Pistraus; l'hematòcrit tret de polleguera, altament a la biorxa, fent barrim-barram per artèries de mal govern, amb el trànsit tot alterat...*" Volia dir-li que aquelles píndoles eren una merda; que el que li convenia era cardar pels descosits i com amb més treballadors millor, mes prou sé que les noies de la seua edat i disposició són massa poètiques, i, perquè troben ofenosa la nua veritat, volen respostes líriques doncs, d'on que triés de dir-li al capdavall que judicava que faria bé de llençar's a la vida... al torniol polític, a l'activitat ciutadana, a la conquesta quotidiana de la llibertat contra les forces obscurantistes de l'ordre injust...

L'endemà la noia de les píndoles veig que seguint el meu consell s'ha apuntat a la junta de veïnes qui promouen per a la cantonada buida el monument als gossos fet amb cintetes portades per llurs gossets ja morts... és un projecte molt delicat... les
~~~~~

cintes han d'ésser alhora les cintes cintes i les mateixes cintes fetes material empedreït ultradurador... i, és clar, sóc eu qui els ha de donar el parer, car prou que me n'entenc, de tècniques artístiques, cavà?

Sóc més tard dalt al pis de les germanes À (n'Àgata i n'Àgapeta), qui per faena broquen i broden a casa, i es veu que en saben tant (d'allò viuen), i avui, en honor meua, escriptoret exòtic, s'han quillades meravellosament. Les dents pintades de negre dins llurs cares totes enfarinades amb farinetes d'arròs, i els llavis pintats petits d'un vermell molt viu. Han esdevingudes de per riure cortesanes doncs, i em prenen (o amb aquest esquer enasten l'ham rom on no fotré pas mossada, no), em prenen, dic, per conyarrí, per gaiol, o qui sap... amb llurs quimonos que ensenyen cuixa, per bonzo amb bromeres de dubte o un mentisme esvalotat... si molt convé, per funcionari d'aires funeraris pagant-se la remçó de tants de pecats contra el ciutadà pla amb la bruixeria de qualques fiblades de boixets de brocaire sàdica, ell tornat ninot de drap... i dels seus forats (o els forats del seu cos tornat ninot de vudú) se n'escolen fluixos de limfes glauques... tant se val, no en fotré pas gaire cas... només hi he vingut a fer el paperet de bon veí...

Sentim aleshores a baix els crits... Ah, ara hi caic, m'havia volat del cap; tantes de blanes atencions per les dones vessades, i vivia en eixordadors coixins... Correm-hi plegats, som-hi tots i totes, disfressats i tot... Àgata, Àgapeta, ens hi hem d'afegir, ni que sigui d'esquitllentes... Volem ésser-hi comptats... I la xicotella dels complicats remeis i tuties sanguinis... Així és com se'ns guareixen tots els mals...!

Pel carrer passa la processó de Catalans contra el borbó. "Mori el borbó! Mori el borbó! Mori el borbó!" Milions i milions de Catalans han eixits als carrers... a Alacant, a Perpinyà, a Palma, pertot... i demanen els caps de tots els borbons – família franquista, degenerada, endogàmica, avialment i atavísticament dadapelcul, de bútxeres i gèl·leres i betzols qui porten oprobi al món i a la multitud (només els putrefactes castelladres els adoren com grotescs molocs, plens de caguerades i mosques a les cavorques dels ulls i del cap i del cul). (Castelladregot: ànima pudent de pudent, de serf, de súbdit...!) (I: "*servus non est persona*", així que... aquella púrria...*puf...! guec...! puà...!*)

Mori el corcó! Mori, mori... Oceà de tòtems; cada Català, indi de fusta amb becs esmolats de falçs capllevant per les esquerdes! Corcons borbons, els Catalans els volem tots morts, fastigosos franquistes. Que no en romangui memòria. Massa oi i fastig; massa sang infecta i corrupció. No tenen dret de dir's humans. Podrits, depravats.

Els cartells portats per milions i milions de Catalans hi ensenyen torells i destrals, i sobretot, és clar,les enyorades guillotinesque tanta de neteja feren ans – i tanta (encar més) podrien fer'n ara. I mostren, els virolats delitosos cartells, caps de borbons de canfelip confosos entre enormes caguerades de latrina. Caps de borbons, borbones, borbonics i borbonarres, i llurs familiars decrèpits i recents. Caps solls i sollats. Caps de borbons de tota mida degudament guillotinats, ara amuntegats en femers de podrimener nefast. Tots aquells capots repugnants amb cara de borbó, amb cara de babau degenerat...

Vaig trucant a cada porta de veïna. Avall, avall! Avall hi manca gent! Tots hi hem d'ésser, ningú se n'abscon, ningú abscòs; cos que se n'abscongui, cos que no és deny de dir's de debò cos, cos bo, cos ferm, cos de bon guipar, mestresses...! I totes m'hi vénen darrere. Això els traurà totes les manies de voler-se'm cardar; pitjor, car cardar rai, de voler-me festejar... atès que... de debò, de debò... parem-hi compte que...*el massa festejar trau l'escriure*. I sense l'escriure, què fórem...? Malament rai!

~~~~~

155. Sempre bocabadat davant l'espectacle de la dona sense brocs. Ah quina admiració els dec, les dones modestes qui es treuen els tampons lluentment llardosos amb sang i caqueta, i els emboliquen curosament i gens llorda, i els afetgeguen suaument al fons de la bossa de la brossa, i se'n posen un de net amb posat seriós, polides, com cal, pacients.

La vida cal portar-la així,amb assenyada equanimitat.

La sang, la caca, el temps... al capdavall tot s'equival, tot s'ha equiponderat, ni re
~~~~~

no sobresurt cridanerament, escarafallosa.

~~~~~

156. I ara em fotia perquè sí a estrafer en Marc, n'Osies, i deia, si fa no fa: "*Tot allò que por pot atènyer quan estén son tendal d'ala d'arnat muricec, mon cor ressent; tothora estic acollonit, espardalitzat davant la mort; no hi ha cas, pràcticament, on mort darrere, amb ulls de sang, no sigui, confosa en rerefons sinistre, desenteixinant-se, amanida, entre vels d'eixarreïda tela, tothora a fotre'm, escac per roc, maleita dallada; volpell de manguis, escapar doncs enlloc no puc; com més m'enfuig, timorat, temorenc plaer endins, més a prop llavors se'm planta, em munta més llambrescament fins al raquis, i pitjor encar, em corroeix el moll amb una dolor d'esgarrifosos garfis de darrer naufraig*."

~~~~~

157. Servant-se un cor que li feia figa, o agullonat desesmadament pel cori-mori, es va atansar en Gaietà, esblaimat i tremolenc, esfereït sobtadament per un esdevenidor imminent d'*etern infinit no-re no-re no-re*..., a la seua dona que li donés sisvol un pessiguet de saliveig de consol. Mes se'l va treure la dona de sobre amb un ruflet d'impaciència perquè ella feina rai, no pas estona ella per a les inútils elucubracions metafísiques. "On véns a grufar, carallot?"

Li diu ensems que...

–Totes les dones som atees... les dones esguardem entre les pròpies cuixes iens guaitem l'ull de la creació – l'ull per on ix o neix (renoc, en forma d'amb prou feines incoats cossos) tot l'enginy qui concep el món i concep el buit concepte dit "déu". Podem dir les dones que a l'entrecuix creem els estintols que sostindran tot concepte – el concepte de tot. No pot ésser que aquest déu qui hi tenim arrupit a l'entrecuix pugui ésser sobrat per un dels seus bisbes.I això justament és el que s'esdevé quan amb un bisbe ens la pelem. El bisbe entra a l'ull i li tapa la visió i li assuauja el parpelleig... El bisbe mana l'ull, i el bisbe no és sinó un bocí de goma més o menys llarguerut, més o menys ample que ens fiquem cony endins...I amb aqueixa goma esborrem tot déu.

Se'n torna pansit i esporret en Gaietà Angoixat, se'n torna rònec, mà-buit, amunt i avall pel seu via crucis pedregós... Destarotat, sense agafatalls... On trobarà consols doncs entost?

A la ràdio, les ones curtes són més curtes que no mai. A qui poden de debò engalipar tant de predicador i de bisbe sense cap argument que faci prou el pes? Quin déu més impotent el llur que mai no ha estat capaç d'inspirar en cap cap un pensament prou pregon que convencés cap cap pensant!

–Llas! El bisbe que la meua dona es fica per petit consol al cony bat completament, amb el seu diàleg tanmateix papissot i xafallós, qualsevol argument de mefític baveig que els sapastrots bisbes de trona debades rutilant mai no assoleixen de perbocar per a cap consol de ningú amb prou de neurones al meló. Al contrari, si la meua dona, en acabat d'una sessió amb el seu bisbe, dorm com beneïda soca per no cap corc anguniós anguniejada, jo, després d'oir els bisbes de la palesa falòrnia, em debat eixabuït en l'insomni de la desesperació. Ocasionalment, nogensmenys, la ràbia em desemboirina, però. Les raons dels bisbes a llurs trones alades de vampir fastigosament tocat de l'ala se'm situen al consirer com rocs roents d'irritació, i, per a tornar-m'hi, els mataria tots.

A canvi, d'amagatotis, "*bisbe de la meua dona*", li dic, petonejant-li el flairós anell patriarcal que aitan bé apaivagava el formigueig al punt G de la pipeta interior de la

vagina de la dona, “*sou sens disputa el més savi de tots*.”

~~~~~

158.

Tinc més dificultat que no l’altra gent a travessar la carretera
cada vehicle sembla alentir per a accelerar sobtadament
tantost em veu
per a fer’m bocins
esclafat al paviment.

I a l’altra banda els adusts edificis m’entrebanquen tots el pas
com laberints en moviment.

I cada humà em veu de sospitós i esdevé de mantinent disposat
a denunciar’m o ja a atuir’m.

Com cada edifici cellajunt així cada bípede de vorera
(i les femelles amb pitjors escarafalls amb dits burxents que em diuen
~~~~~

d’ambulant motiu d’esglai).

Hi ha dones qui criden sordament darrere els densos vidres
de finestres, vestíbuls i aparadors
hi criden amb crits d’horror davant l’horror sobtat
qui els passa part davant de cop-descuit.

I no trobaré doncs, això sobrevivint aquesta peripècia ciutadana
lloc prou silvestre mai
on em podré amagar
cagar-hi pixar-hi nodrir-m’hi
atalaiar-hi de prou lluny si fa no fa en pau
llurs estranyes
discordants
evolucions.

~~~~~

159.
~~~~~

–Oh Eladi, te'n recordes d'aquells temps?

–Me'n record, Odili. Idonis, idíl·lics.

–Per terrats i teulades dominant com detritívors o senyorívols voltors els veïnats, i no ens aventuràvem fora atiats per la carpanta, a cercar-hi doncs teca, sinó al més fosc i per tant més escarit de vehicles, no fos cas que acabéssim teca naltres mateixos d'estercorari, de sapròfag, de guineueta, de cornella, de voltor.

–Els poetes, què hi farem, tothom ens tracta a baqueta.

–Preníem, entre wagnerianes, berliozenques nuus, i entre d'altres fort pintorescs meteors, dolç comiat de cada altre poeta qui vèiem d'ençà de ben amunt assassinat per les rodes catastròfiques del comerç eixelebrat.

–Bevent d'anaps de nepentes miraculosa…

–De fòtics psicotròpics destil·lats pels deuteromicets…

–Pujava taumatúrgica de lluny en lluny anònima pubèrula a estendre-hi la roba, terrat paradisíac llavors, agrer per a fal·leres, saó de somnis quasi tangibles…

–O venia a la teulada amb tovallola i res més opípara mestressa sucosets palpissos a colrar-s'hi…

–I minyones de qui els draps blancs ens eren, partides elles devers d'altres àmbits més pedestres, sèdulament coltes relíquies…

–I entre elles, ah aquella, espectacularment eixerida, qui llavors esdevingué la meua muller…

–Deessa! La teua muller qui pateix de paroxismes d'adulteri; i s'ho carda llavors tot; s'hi fica volguéssim pas saber quins prou fàl·lics i llavors gens fàl·lics objectes… al pati o a l'eixida, entre torretes de timons i romanins, cardava, contorta rai, amb trenta-tres seients de vímet ensems…

–Èpic episodi!

–I aquell magre, silent (lacònic), enigmàtic clergue qui havia sobrades adés mantes ordalies, com ara les ungles de sa mare qui amb dits untats d'oli li furgava el forat del cul per a extreure-li'n els cucs, i del menovell anava a l'índex, i de l'índex al polze, i del polze a la mà sencera claferta d'ungles d'agressiu rasclet, rampí, rastell: pollegons inics i nics que li apolleguen pròstata, bufeta i pler de nítols, tret que ell, allò rai, encar trempant...!

–I, en canvi, com el destrempa, desreixinxola, desarreveixina na Nancy meua amb només això, subtil entretoc... "*Meteu-hi el braç pus tost, mossó, que la tita la teniu massa petita!*"

–Riallades. Temíem que ens n'oïssin els esclafits.

–Miracles de la rialla, sutzes rònecs vespres transformats en propicis bucòlics sumptuosos paisatges on aldarulls festius s'escauen a betzef.

–Nocers sens atur fins que no ens n'aturem i retem ja doncs les múltiplement disparades armes...

–Ens els apuntem a llibretetes o trossets de paper que llavors se'ns atapeeixen per les barjoles: afalacs esplèndids, de puerilitats sobreïxents, que anul·len bledes nolicions...

–Esclaten els hímens: sobtades orfeneses, punxades al cor...

–Escapolons de virginitats esbarriats, recollits amb pincetes...

–Glòbuls analitzats pels pelets dels nassos...

–Ganyotes i vituperis bòrniament salvats als nostres rudimentaris qüerns dels ciclons de l'oblit...

–Bèl·lics gemecs que han nodrides poesies qui-sap-les...!

–Ah terrats!

–Atesos com qui atenyia les esgarrapades aspes del molí...

–I el cicló de les dissorts en neulia l'estreta sense brocs ni contemplacions...

–Admonició rebuda, diem, sotmesos als elements... Sempre sotmesos als elements...

–I ara, doncs?

–Vivim sebollits. No ressuscitarem ni morts.

–Les forces dels vehicles ho atrotinen tot.

–Anaps a les ganyes, Odili. Salut.

–Salut, Eladi, salut.

~~~~~

160. Na Nancy Meteorit, abans no m'hi casés, ja xingava amb tothom. Després, naturalment, encar més, vull dir, encar amb més de gent.

I m'humiliava... hum... una miqueta massa.
~~~~~

I li dic: “Humiliar… verb que dius només volent dir: fer algú més humil… menys inútilment vanitós… I doncs… pel fet que só poeta… reconec que em cal anar aixafant tant d’excés de vanitat… Tanmateix… em dic… et dic… què fóra més humiliant…? no deixar’m xarrupar el cony encar pudegós i llefiscós del fotre de qualque amant…? o fer-m’ho fer, vulguis no vulguis, agafant-me pel clatell i estampant-m’hi nas i boca perquè hi fotgi…? És clar, pel fet que és quelcom que desig de fer sobretot, quelcom per què la meua ànima de calçasses es deleix esmeperdudament, és palesament més humiliant de prohibir-m’ho…! Això em posa al meu lloc de submissiu, vull dir, de sotmès… no creus…? he d’acceptar-ho, castigat, interdit de fer el que més desig…!”

I mai més no m’ho permet. Albíxeres. No em calia llavors mai més tastar’n les lleterades que d’amagatotis tant em feien tragitar. N’acabava la sessió que les buidarades en racons ocults vullgues pas escatir.

(…)

Un argument semblant adoperava (a l’erística avesat, i agut) amb l’envejós. Deia ell, l’envejós, de qui els ximplets opuscles són tan fàcilment païbles, deia doncs ell del meu opuscle (millor que no pas el seu, d’on que jo en tragués un altre prèmit sense importància, merdoset, i ell, tornem-hi a l’estacada, i, a les escapces, se’n quedés amb les putes ganes), deia l’envejós (i en full imprès!), del meu opuscle, que era… “impaïble”.

Impaïble, eh? Mes qui voldria escriure re plaïblement païble!

Se n’adona el carallot que tot llibre païble es converteix, tantost paït, en merda? I com més fàcilment paït, merda més ràpida, fètida, escaguitxosa, líquida? Que més val, i més et val, i més et vols impaïble…? Que el que facis cal que romangui constantment engargussant… fotent-hi per tot pap la guitza…?

On és l'insult, envejoset? "*Francament impaïble*", diu. Doncs francament, gràcies per l'atraç… el seguiré, passis pas pena, amb persistència… i esdevindré preciosament més i més implausible.

~~~~~

161. N'Ibn Versemblant al-Bergínia, pelegrí impulsiu, va pujar potollant al terapèutic tren que duia cada bardaix enllençolat que hom l'amputés per a més glòria d'aquell maniquí ple de llúpies, berrugues, brians, i el miracle constant de fresques pudents regateres de merda a les cuixes, qui els tothora agullonats voluntaris anomenaven*déu*.

Al tren, cada bardaix hi era un posturer molt fastigoset. Es bellugaven tots plegats molt tibadets: àdhuc la cigalona se'ls tibava atiada per la propinqüitat dels altres cossos amb prou feines pels fins, rosegats, llençols ronyosos coberts; i, mentre els cosons remenaven les formes del cos dejú dejús la roba primeta o esfilagarsada que no portava folre ni pellaixeries de fustany ni de burell, circells tàctils se'ls desenvolupaven d'ençà de cada cau nidorós del cos: dels oronells, dels traus d'ulls, boca i orelles, dels melics i anus, i de cada nafra de mal pellar que triessin amb xins i raors d'encetar's, per martiritzat sacrifici, adesiara a la pell. Els circells escorcollaires esdevenien retràctils si el cos tocat es tornava roent. Llavors, entost de fer morros i plorar, el cos rebutjat se sondrollava tot, com per terratrèmol posseït, o per diable, i alhora reglotava brees per cascun de sos traus, nou-fets i antics, artificials i naturals.

Renegà com un renegat n'al-Bergínia quan un cos de dona disfressat de bardaix comú volgué tocar'l. L'acusà amb un dit a l'ull i els bardaixos se li llençaren damunt en abominable barreja a cruspir-se-la de viu en viu. No hi veien de cap ull, la ràbia els duia blanures i opacs fums als
ulls. La dona desaparegué cruspida en un tres i no res. No en romangué doncs ni el
~~~~~

barruf ni l’esperit de peix passadet que se li havia arrecerat fins llavors als intricats mendraigs del parruf.

Cap rau-rau d’incivilitzat no els raïa llavors als bardaixos per dins. “*Re no ens reca, què ens ha de recar? Tot s’esdevé a l’irreal, re al pleroma, així que…*”

Car, mestres tanmateix en l’autodeterminació del sensori, cada bardaix percep ensems la il·lusió i el reflex material que se’n desix i impacta certes superfícies on tremola, insegur, el concepte del que devia ésser que fos al reialme incert on surava o s’escaigués que surés, per encadenat reguitzell d’atzars, o voler de déu, la percebuda il·lusió de just suara. Hum.

Il·lusions, bah, hom s’hi entreté, i au. Un mateix no és un mateix sinó a tort, amb culpa; copsat doncs de trascantó de cua d’ull per les manifestacions d’inic estrafolla que és el cresp vibràtil d’allò que els damnats incrèduls anomenen realitat. Ca?

Desembarcaren en tossa supurant el gros inconsútil de suplicants. S’atansaren al tòtem o ninot amb feinades rai. La gentada atapeïda com fems afetgegats per peülles de monstre quimerut.

El plint negre damunt el qual el maniquí sagrat continuava cagant era pergamí, millor: palimpsest, on damunt les regateres de merda que s’anaven constantment eixugant, i doncs enrigidint, encarcarant, els llavis enfarinats dels pelegrins s’estampaven a espetecs. El críptic dibuix que en resultava era tanmateix interpretat vulguis no vulguis per pàmfils exegetes de la religió.

Al capdavall, n’al-Bergínia pujà que li tallessin en oferiment i sacrifici quelcom o altre. Es llevà el llençol i s’estengué nu com un cuc damunt la llosa de marbre enganxifosa d’acumulades, agrumollades, sangs.

Diu: “*Em toldreu el que voldreu, sacerdots*.”

–Què me'n dius de la titola? –demanà un dels ineptes cirurgians.

–Collonut.

–El nas?

–Perfecte.

–Els dits? Els braços? Les cames?

–Tant se val, tant se val; us afanyeu!

El van jaquir tot plegat que era un monyó incapaç de bellugar's; ni amb cap ni un pseudopodi mig afegit, doncs.

–Refotre – va pensar n'al-Bergínia – ja em diràs tu on aniríem a parar sense les ales aerodinàmiques, ivaçoses, gens eixalades, del magí. Quèiem com pes mort i, sobre, sorrat amb els sacs impaïbles del neguit per la ficció d'un carrinclonot "jo", ara escapçat si per eix cantó o per l'altre; pse! com si fóssim massa emmerdats quers on el colós es torca l'aixeta, o insignificants còdols desplaçats pel curull albelló, o qüerns i plànols de cartró esmeperdudament empastifats amb les hermenèutiques irrisòries dels falorniencs entesos qui no n'entenen mai, del rovell o del pinyol, com qui diu ni el més ocult i fosquet, viltingut, dels inexistents collons dels beats anorcs qui, al cel dels fidels, dels nostres escodrinys ans tempteigs de bec esquerdat, i d'altres vans escornifleigs i fotjamentes, prou deuen fer-se'n un tip, de riure, vull dir.

Algú llavors de cop-sobte li engegava guitza pensant-se no vist i fer gol.

D'esquitllèbit, al bolei, d'altres peus subtilment, com qui no ho vol, sota llençol,

s’aixecaven a percudir-hi. Al capdavall va caure, rodó, perquè hi marinés i s’hi desfés, catalític deleteri, com píndola de flagell i de podrimener, al pou dels verins d’on, entre puus malignes d’esmolades dentetes voraces, en pouarien nous contraproduents vaccins els metges de la nova antigor – la nova antigor, ausades, la nova antigor que prou tost s’escauria, ves.

~~~~~

162. És clar, n'Ibn Versemblant al-Bergínia sempre me n’ha contades de bones. Em deia l’altre dia les esborronadores vicissituds del seu pelegrinatge religiós agrumollat amb d’altres carallots, com ell també irrisòriament embolicats amb pollegosos llençols.

Em diu que eren al tren tot atapeïts com figues en cofí i que de sobte hi esclatava el pànic. Es veu que “*entre un minut llarg i un minut curt*” el tren, per comptes d’anar trontollant pel tram o ram més sòlid de la troposfera, es foté a anar pels més tènues, vull dir, pels aires, com llarga processó d’erugues peludes transformades tot d’una en catifa enjòlita que es trenava sola màgicament o ja goètica. Que els vagons o erugues peludes es foteren durant aquell minut mal escaujat a cardar. Els vagons femelles amb els mascles. Els vagons marietes entre ells.

N’al-Bergínia, segons ell, es demanava què hi fotia ell – un home sense sexe! – en aquell bordell.

Draps de pit i draps de cony volaven finestres enfora, i es veu que tant en Mariet Dinguilla com en Peiró Esfereït, amb els sengles llençols servats per les sengles barbetes abaixades, xinaven de valent; tant na Calipseta Tocaviat com na Lluïseta Torrons, tombades envant com gosses, en gaudien, gaies, els insistents ariets. En canvi, el ridícul ricàs n’Emili Merda i Bacardí, qui sempre havia subornats els
~~~~~

jutges, ara es deixava donar pel cul pel gran crític literari n'Arquimbau Cuca i Moixó. Els incests, per descomptat, s'hi esdevenien a betzef. Entre les empentes, com sempre, n'hi ha qui bogegen, les histèriques femelles i els afemellats sobretot, i es trossen i es destrossen, i obren i tanquen els sedecs panteixants esfínters ensems. I allò és un espectacle d'aquells que hipnotitzen un fanoc com n'al-Bergínia fins al punt de fer'ls veure visions, o potser vull dir al·lucinacions, galivances i barrufs, o aparicions, en un mot, miracles.

Pel que dura l'historieta, aquell minut durà una eternitat. Aquesta és la fal·làcia del temps: en osmosi el penetra qualsevol substància llefiscosa de les que rauen d'amagatotis pel cel, i en barrejar-s'hi li trau elasticitat, i s'allargassa menja-sopes, i no en pots desenganxar els segons, i, no cal dir, encar menys els fragments de segon.

Xinant-xinant, em diu, el chor sencer entonava no pas obsecracions (com hauria estat lògic de suposar) ans execracions ferotges d'allò pus. N'al-Bergínia es volia tapar les orelles. El seu consirer de fabre poètic, i doncs prou constipat, o restret, no es veia capaç d'entomar tals cagallons d'embús terminal com li venien d'arreu en forma d'espetegosos renecs. Mes no tenia dits ni de fet mans. Hi duia peülles de ròssa, i volent-se tapar les orelles, s'etzibava de continu cops de ferradura a les parets del cap com un beneit.

A tothom li pruïen, diu, massa els becs acrimoniosos dels sexes. Les lleterades dels mascles com les secrecions de les femelles rajaven i s'esbarriaven amb tanta de profusió i de maror, diu, que, anant amunt i avall ja esgarrifat, se t'hi afegia la por de relliscar-hi... que era com s'hi trepitgessis gallinassa: i qui vol estampar-hi els nas i menys els llavis?

Tothom pucejant-hi de mala manera doncs, tothom gratant-s'hi esmeperdudament els traus; els impúdics capolls eixits de polleguera, i el tren que s'atansava perillosament al Sol.

A frec d'insolació, doncs, n'al-Bergínia, qui es veu a la boga o mèdol prim que, ultrapassat, et duu a l'infern, eriça les ungles, amb què es penja, cul enfora, a la finestra, i diu que vol fotre-hi el camp. Que aquell tren se'n va directe a can Banyeta i ell no hi té ni vol re a pelar. Que ell és massa pur per a anar a acabar a trotxar en caldera. Que fotríem goig, el món a l'inrevés.

Infal·liblement, un àngel del cel amb careta de mostela se li solidifica davant. Li presenta un pergamí tot ple de signes d'un llenguatge estrany d'on nidéu no en treia suc ni bruc. Li diu, cargolat al seu coll, com gansalla de gúmena: "*Signa-hi, o t'escany, gamarús*." D'on endevina que aquell àngel és dels dolents, és clar. Respon n'al-Bergínia que no n'hi ha de cuits. La mostela és serp, els seus ulls miríades de llumins acabats d'encendre, pics d'àmec fosforescents que puden a sofre; els seus llavis rialles de dona qui gaudeix patrulla amunt dels llargueruts sacseigs d'un atzeb d'aquells de massai campió: mena de mà de morter de tità aquella tita qui la duu a èxtasis de posseïda; els seus ullals... Ah els seus ullals se li claven a la caròtide i n'al-Bergínia, penjat nimi apèndix de l'entreteixit tren enjòlit, un mareig sobtat l'atueix... i cau... cau... cau...

S'escolaven els minuts, es dessagnava...

Les gotetes de sang, belluguets que en l'èter glaçat adquirien fesomies, i els veies manitús, manatís, autòmats, embrions... Hi havia oimés beril·lis metàl·lics despresos de certes cosmonaus que les gotetes metamorfitzades prenien per broixes mitges taronges que necessitaven llur meitat per a ésser esferes completes, i doncs viables en aquell vacu intergalàctic... i s'hi acoblaben doncs en indigests coits d'on impaïbles pastissos en resultaven: identitats d'obscur solfeig en aquell llostre apocalíptic on et furgaven les nafres muricecs.

N'al-Bergínia tragitava. Ingent indigent perdut per les distàncies incommensurables d'entre univers i univers, les feinades de desenvolupar atributs i varengatges (esquelets) nous, el feien caure en basques, com prenyada amb torçons, espoderaments, i amb d'altres taps i aldarulls excrementicis. "Amb quin desfici (es deia) no tornaria a les drassanes que m'hi escabetxessin entre sentors paradisíaques d'almadrocs i de rostits bitens." I entre núvols espurneigs de guerxines d'ulls autonòmics li eren còmplices. Eren ulls d'ulls de bous per on l'espiaven les soldanes i odalisques, llurs gegantines ninetes trametent-li amb zel enteses equívoques. Se n'escandalitzava n'al-Bergínia, cabolla becgroc. "*Collons, fins als llivells més inabastablement barrocs dels espais, el reialme del sexe flecteix els quimeruts artells de bruixa tronada! Voldria jaquir-hi la meua empremta heroica d'anorc i xiscló, i eixesxil·lat*."

Tothom en la boira feixuga de la matinada va comprendre que cridava "exiliat", no pas que digués als espectres que li mancava la xil·la i au. I ara volien saber els seus veïns de seient per què l'exiliaven i d'on. Un d'ells era un monstre abjecte. Sota el

llençol hi duia granota de mecànic tota tacada de greixums negres. Diu n'al-Bergínia que es deia Gino, Gino Lol·lofrígid, i que, amb prou de sentiment, ressentiment, era capaç d'espellofar el cap més dur. Te l'agafava i te'n treia els ossos: l'os de occípit, el de dalt de tot, el de l'esquerra, el de la dreta, les maixelles, els mels, i, tot plegat, tots plegats. Et gicava amb el cervell tot nu. Per xo, subreptici, n'al-Bergínia es ficava les mans al turbant i hi embotia el que anava trobant part de terra: cagallons, puntes de cigarrets, xiclets eixarreïts, bolquers de vell, restes d'entrepà, geodes i salbandes, monedes menudes, carpons, corcons, astràgals, manxiules...

Diu que tots els veïns fotien el mateix. Que cada clepsa reeixia a esdevindre secany, niell, on les urpes monstruoses d'en Gino potser s'embarrancarien. Tret que en aquell instant va descarrilar el tren. S'estimbava amb un terrabastall de caldéu seix avall.

Es basquejava n'al-Bergínia per a capllevar entre desferres. "El que més em xinxollava llavors (em diu) era aquella noia dels cabells vermells. M'eixia del ventre com si m'hi volia néixer. Perc els estreps, em cagava en tot el merdàleg dels jueus, les deu prescripcions que cumulativament sempre m'havien esclafat i com més anàvem més insolublement. Sóc qui s'amotina, qui assorteix, damunt, el seu vocabulari dels renecs més cargolats; sóc qui ja no plorinya ni s'esglaia borrós davant el més petit impediment; sóc al contrari qui, ardit, no blandeix ja cap ninot ni ídola, ans galleja d'independent i avergonyeix els planyívols i els tramet a bitzacs als canfelips, a les bescambres, als llonganys. Esdevinc un altre Gino, mecànic poderós amb inclinacions malignes d'escarceller. Duc a menyscapte els bords i canviots que la col·lisió i la seua ona de xoc m'amuntegaven d'entrebanc o em posaven de coixí asfixiant entre el meu nas i la llibertat. M'arriba, dic, l'hora on hom surt a esbargir's. I a campar-se-la pels prats, estort. I desbarrava contra els galàctics absents; rere llurs funests làbars i vexil·les, ara me n'adonava, només desembolicats farnats repodrits. Mon cap pelat, truc rossolaire, blindat bitllot contra les bitlles que són tòtems corcats. Cauen els déus; cap ni un encar alçat. Verós, esperonat, amb paperines de cafè per tot perfum, ubic entre inexistents, ferm entre simulacres, il·lès entre tant de nafrat, més sencer entre els delmats, a palau hipotètic, amb cara d'indiot, per les riallades que li sostrac, atraç mes espardenyes."

Em diu que "*com en Dídac Nap, el celebrat desertor de la Gran Companyia Catalana, jo també encertava l'episodi, l'entrada a l'anonimat. I ara no sóc a cap capbreu ni nòmina de cap déu qui només compta els seus, malèfic, per a fotre'ls en ulteriors foradots (inferns, paradisos, llimbs, purgatoris, merdegades rai) de més perllongada tortura. Prou els coneixem, els tenim del tot clissats!*"

I sóc del parer on, de pot d'apotecari que era, psicòticament parlant, n'Ibn Versemblant al-Bergínia s'ha refet en pot de la confitura, feliçment dient. I ara farem barrina, em sembla, de trast en trast; farem toca-toni i ens donarem copets a l'esquena com dos bons jans, car qui tristament posseït no és pas per religió ni per déu, a la mútua entesa pegues condicions mai tampoc fotre-hi no li cal. "Toca-la, company."

~~~~~

Dinou de Gaietans

163. En Nu Ull escosia amb ull esporicida el cresp anèmic de Gruinard, illa enverinada en experiments assassins de científics venuts als inhumans militars, i on, per a matar més tard gent i emmerdar'ls de sobrepuig el territori durant anys i panys perquè mai, si mai s'hagués escaigut que tinguessin descendents exiliats, aquests no haguessin poguts piular abans no s'extingissin, sense mai doncs haver pogut reclamar l'indret pairal, hom hi feia, com dic, incessants assaigs d'esclats amb bombes polivalents... En feren esclatar (amb èxit, és a dir, amb total extinció de vida) també unes de petites que contenien espores del bacil de l'àntrax. La contaminació, escaujauren, hi duraria un bon pedaç d'espai: prou perquè s'escolessin totes les dèries de recuperació per part dels escadusers supervivents dels nadius per escunç enxampats enjondre a l'instant de les faitisses detonacions.

No comptaven amb mi, em diu en Nu Ull, indi qui s'hi ha instal·lat tot sol. Pujat d'avortí per muricegues, llur llet inesborrable ara li solca un cos indeleble; ell rai, cap bomba no l'engrunarà, per atomitzant que sigui.
~~~~~

Es recompon tantost li n'esclata cap a cap orifici.

Li dic:*Nu Ull*. Em diu:*Què vols?*Li dic:*On fas posada, Nu Ull?*Em diu:*L'odi que duc, dic, a les munions, és doncs quelcom que em duu, per cadafals de calms com més anem més enlairats, al zenit on ja tots els ecos arriben torts, desfigurats; allà dalt només s'hi senten lapses forenses: molt detallats, això també; cap jutge ni metge mai l'endevinen: sempre condemnem a mort l'innocent*. Li dic:*Si et pujaven muricegues d'ençà d'avortí, vol dir que ets ara vampir?*Em diu:*Metges de melses i fetges, jutges de sermons i gatges; llurs teranyines mai no m'enxampen; s'arrigolaran de tothom, mes ni molla de manguis*. Li dic:*T'envoles vampir si arriba el crepuscle per les nimboses cornises, i quin coll no xucles llavors?*Em diu:*Quan he xuclat un cony sempre tinc l'impressió que m'he cruspit un entrepà amb cloïsses*. Li dic:*L'ala del cucut em passava a frec de galta i me l'enrojolia*. Em diu:*Només sóc un de tants qui et feia banyut; ara ni això no m'alta; tinc més alzinats objectius*. Li dic:*Nu Ull, tu qui fas el Solell aclucar's si us fiteu de fit a fit, representa't l'ègloga d'adés on vivia feliç. Hi havia ci i lla, als jardins dels veïns, tofes de marxívols i mertènsies – saps que m'abelleix ara i adés de refrescar'm amb qualque dolça fulla o flor porpra de mertènsia? Doncs mastegant-ne una floreta, una abella em fibla al nas; quin paper faré aquesta nit a la festa? Em pixava a terra per a fer-hi fang i me n'empastifava un pegat – dic: dec semblar un còmic, així no puc anar enlloc. Per això no acompanyí la dona al ball*. Em diu:*Un polsim o pessic de xiqueta entremaliada l'ha tramesa sa mare al meu desastre de jardí perquè hi jugui i la deixi tranquil·la per a fer les seues "necessitats", vull dir, pelar-se-la o guaitant les merdegades de la televisió; la por que m'ha agafat que no hi prengui mal; hi ha tot de clots i ferros; hi ha perills letals; i ara s'ha entortolligada amb qualque esmolada carraca d'instrument que abans torturà metalls (on serps amb verins, o d'altres cuques de qui els vaccins les molades trenes potser li eriçaran ertes com malsons, ara l'envaïen i hi eren a l'aguait) i no se'n sap deseixir; "fuig-hi corrents", que insistent li dic, i és llavors que barallant-s'hi doncs hi perd les sabates; li posaré als peus uns esclops llefiscosos i molt feixucs; no els pot desencastar de terra; s'ha girada a plorar a llàgrima viva; es vol treure els esclops i no pot. Em tractarà sa mare de cruel, Gaietà?*Li dic:*Amb prou feines li desarruc el trau arrugat que els altres li desarruguen completament – elàstic cotxó el seu que s'obre fins a capacitats de gàlibs imponents*. Em diu:*Hi ha boires als cims, i els escurçons hi escalen*. Li dic:*Els fuig per la tangent del mal camí assenyalat pel profeta, vull dir, pel tocat del bolet, plepa proterv, crèdul malalt, el qui profereix tostemps disbarats, enfilalls i reguitzells sense solta ni volta de bombolles fètides, de bromeres que sobreïxen de galleda de merda on em ficava dempeus: rabegeu-vos-hi peus, per vós malfeu*. Em diu:*T'has begut, Gaietà, el seny; pateixes de qualque mena d'aberració de l'esperit*. Li dic:*No, Nu; naixia a deshora; molt més vigoroses, les religions d'antany; hom hi agafava un ramat de verges tendres i en feia espectaculars martiris; hom les violava amb alacritat; hom hi bavejava i en gaudia, camellenc; hom les coïa en fogueres, les destralejava amb destrals, forques les perforaven, tions les penetraven; el sacrifici era immens; l'alleujament del públic cabdal; la pau posterior optimista rai; els déus raíem tips i somrients. I ara? Res. Per posar un exemple extrem: de totes les religions, els*

*devots de la més imbecil devoren el propi déu (!) transformat en sonses molletes de pa, ecs!*Em diu:*Opac pledejar no et durà sosteniment*. Li dic:*Tu què fotries?*

L'illa brollava. Tots feia una eternitat que érem morts. I continuàvem de fer mala cara.

Em diu:*El que sembles esdevens*. Li dic:*Tots semblem morts*. Diu: *...i tard o d'hora...*

Em brollava a l'ull el vol.

Era n'U envolant-se. I el veig encar, tapant el Sol, alat, amb amples articulades ales negres, a la gatzoneta al capdamunt del cim més alt. A l'estany estantís de baix s'hi guaitava, com s'hi guaita sovint el nu ull, narcís, del Sol, s'hi guaitava n'U, nu ull pelut. I hi veia (ell millor que no jo), enllà de l'estany i el seu sol ull, l'estesa total, i espessa, damunt la terra. Llegat de quòndam els humans:*el món era cobert de feracíssima merda*.

~~~~~~

164. Quan d'estudiant era a dispesa, s'escau que, al pis on era, l'home de la casa, català, havia tingut suara un atac de feridura que no el deixava ja parlar – caminava darrere meu molt lentament, com un espectre, arrossegant els peus; mai no arribava a temps per a sorprendre'm, de primer ensumant les calces de la dona i de la filleta abans no les fiquessin a la màquina de rentar, i llavors ja cardant-me-les, com un ocell ivaçós i amb el meu minúscul piu, ara l'una, ara l'altra, mentre dormien o eren distretes fent qualsevol altra activitat (a la cuina, estudiant, cosint, rentant-se el nas...).
~~~~~~

La filleta, la dona, xarnegueta, li parlava ara exclusivament en xarnec...

L'home ferit em guaitava constantment sense poder fer cap expressió a la cara ni gest amb els dits ni les mans; me li esquitllava una mica neguitejat; no sabia si em volia la mort perquè me li cardava les femelles, o si per de cas em triaria de successor o de procurador, perquè si més no parlés en català a la filleta i satisfés més fefaentment la dona, en llit nupcial, i amb la seua benedicció (ambdues comeses qui-sap-lo primordials).

Tant se val. Cap història no s'acaba sinó amb enuig i fastig, amb enfit i desmenjats. Abans d'escatir què em volia, ja els franquistes m'havien expulsat de l'universitat. Ja no em calia dispesa. Ara dormia a la presó.

~~~~~

165. Em diu la dona que allò la trau del tot de polleguera, que n'està fins més amunt, i empixonada, i tipa, i traient foc pels queixals, i com se'n diu, i que li fa fer el gallaret, i que: "Car quin*scandal, scàndal, escandol*... saps què...?" I està tan enfellonida... i es fa un garbuix amb el fotimer de llengües que sap, i ho reconeix, i diu: "Em poses tant de futris que ja ni sé què m'empatoll... mes escolta, el tercer o quart automòbil que perds en només dos o tres anys...!" I allò reconec que és un escàndol.

Car cert és que he tornat a tornar a casa sense el cotxet. Sempre me'n compra un de ben escarransit, escanyolit, rovelladet... de trucalembut... una merdeta de cotxet de
~~~~~

cinquena o sisena mà... de colors esmorteïts... amb els mànecs tot enferritjats... amb uns fums pudents que li surten per les escletxes i els tubets abonyegats... mes és cert que ja deu fer el que fa set o vuit que, tot de sobte enmig del trànsit mandrós, el cotxet fa un singlot i em fot a terra i se'n va amb els altres cotxes com si és un cavall que ha llençat el seu genet i continua esporret amb el ramat... Me'n vaig il·lès a una banda de la carretera i ara patir rai... car ara estic pensant: no solament he perdut el cotxet i a casa em tornaran a reptar fort, sinó que imagina't els malastres... un cotxe enmig del tràfic sense guiador qui el guiï... això pot trepitjar qualsevol cosa... ja no dic un gos, un gos rai... un infant... una vella... un escamot rialler de col·legiales... o pot crear un accident majúscul... d'aquells on s'agrumollen desferres a quilòmetres... i morts pels descosits... i fogueres... i esclats de dipòsits... i qui sap...

I com cada vegada que el cotxe se'm llença o em descavalca, li he d'anar darrere i desficiar'm per tornar'l a trobar... és clar, que, trobar'l, ara, qui el troba... car... on veuràs un cotxet tan merdeta entre tots aquells cotxots de luxe, lluents, elegants, gegantins...? així que més val que cerqui, no pas entre la llau d'automòbils ben guiats... ans pels racons abandonats, foscants... on rauen els derelictes, les ruïnes... els cotxets esclafats... les carraques fracassades... o he de confiar que una bona ànima se n'hagi adonat, que el cotxet merdeta era cosa de buidor... que anava en orri, solet, sense guiador... i s'hi ha ficat i l'ha guiat fins a una vora que no faci nosa... i l'ha deixat que hi ronqui les darreres raneres... o s'hi acabi de rovellar... tot cagat pels ocellots detrívors qui es mengen amb saguinolents becs els morts accidentats...

Però, és clar, tampoc avui no l'he sabut veure enlloc... I he hagut de tornar a casa tot esparracat i cansat... i sense el cotxe... i la dona s'ha posada com s'ha posada... i amb tota la raó...

–Te'n recordes (li dic) d'aquell cavall qui es veu que tenia un floronc al cul i va llençar el colcadoret qui el colcava i li va trencar el coll i va fugir, i tothom li anava darrere i al capdavall es va fondre a la carena i l'endemà el cercàrem per tota la serralada que no s'hagués estimbat a qui sap quin sot pregon i mai tanmateix no el vam saber trobar...?

Aquell era el cavall qui es va emportar "*allò que el cavall s'emportà*".

I "allò que el cavall s'emportà" i que no anomenàvem mai pel nom que "allò" havia tingut... per massa dolorós recordar... era... com en el cas de la xiqueta a "*Allò que el*

Vent s'Endugué"... o el xiquet a "*Barry Lyndon*"... "allò" mai més anomenat era... el fillet de la casa...

Anava a dir-li: "Doncs potser per això perdc els cotxes... Perquè vull sobreviure on*allò que el cavall s'emportà*no sobrevisqué..." mes no puc dir-li res d'altre ja perquè la dona s'ha fosa en plors.

I malparit doncs que sóc ja no em cal avui donar-li més explicacions.

~~~~~

166. Llas, pobret de mi! He perduda la família; només en tinc desats, arrenglerats en lleixes adorades gairebé com capelleta de deuetó si fa no fot benèfic, els objectes més íntims. A la lleixa de dalt els encar flairosos godomassins de la dona; a la de baix els gais i vairs saltamartins de l'infant. Ah, les esbotzades estroncades deixatades eixaixetades amoroses llàgrimes ara cada cop si rememor que sovint per distracció o enjogassada perversió la dona s'embotia cony endins qualque saltamartí del minyó, i el xicarronet volia que es plantés tot sol qualque godomassí una mica llefiscós de sa mare!

~~~~~

167. Es veu que la meua enamorada m'havia tramesa una lletra molt "*important*", no sé si m'hi declarava la seua immarcescible amor (puf, adotzenades declaracions! re que te la porti més fluixa), o que em fotia banyes amb trenta-tres druts i mig (el trenta-quatrè fóra un nan) (i llavors me n'hauria d'emprenyar? trenta-tants sembla un gra de massa; li deia que el meu límit eren vint-i-un alhora i prou), o m'hi contava qui sap fins quins excessos lírics que ja no m'estimava pus i que volia doncs que li tornés les fotos peludes on s'obria de cuixes i que a hores de llavors qui sap on paraven, car les havia anades copiant i repartint a tort i a dret... o, vós, què us diré...? que tenia càncer? que era lesbiana? que els abortius eren bords? que sa mare s'havia morta de la passa dels conills? que el cel ja ens queia demà...? Asteroides d'infortunis, ja dic, tant se val! Tant se valia, car... s'esqueia que el carter em lliurava la seua lletra justament quan me n'anava a l'hort. Distret, en acabat de defecar-hi, amb aqueixa mateixa lletra sense obrir de la xicota, m'hi torcava el cul. Es va posar com una fera a qui les aortes cuiden crebar quan li dic per què, doncs, no li contestava com cal la seua "*cabdal correspondència ans lletra neuràlgica, fonamental*". Li deia que es posés pas com ça, que ens barallaríem pas per una lletra, ca? Tot i que ep, era conscient que sovint una lletra comptava d'allò pus. Diguem-li-ho si més no a la gralla, vull dir, a la garsa. Es veu que també estava enamorada – tret que d'una merla... i no pas d'una merda! "*El mal que pas no em pot jaquir*", diu, "*si no girau els vostres ulls, que em vullen dir que ja no us plau que jo per vós haja a morir*." On fóra la poesia si la garsa ho digués (digués el seu foll enamorament) a un cagalló, i no pas a una merla de pelatge llustrós ans il·lustre...? Greu patafi que d'esme exhortatiu vet ací que faig; tantost li estic dient això a l'enamorada, me n'adon de la vessada, ço és, que per dissort això era justament el que feia amb la seua "*crucial missiva*": digués el que m'hi digués, m'ho deia, pobra noia, a les contortes romanalles del bell i molt útil, assortit, ortogràfic, cagalló hortolà, hortícola, oportú.

~~~~~

168. Em diu en Zeteri Morigut (qui com tothom sap és el més excels visionari existent) que, cas que hom volgués escatir qui serà el proper a morir's entre els seus coneguts, que només li cal guaitar's, en acabat de cagar, el bon palter inspiradament produït; que segons la cara que faci el palter (l'escultura un pèl caricaturesca feta pels fats especialment entesos en matèria de cagallons), aquell a qui la cara del
~~~~~

palter pertany, o sembli pertànyer, aquell serà el proper a espitxar-la... Ara (en Zeteri adverteix amb dit monitori), si la caguerada o palter fa cara d'en deGaulle, és un palter sense significat, el palter no compta gens... Car els de més de palters al món ja semblen o fan cara d'en deGaulle – aqueixos són palesament cagallons sense prou mèrit – massa plens de "*grandeur*", és a dir, de merda.

~~~~~

169. I ara que hi som, confessaré que sovint sóc el qui perd la*darrera batalla de la merda*. S'escau molt fatalment que el cagalló qui em surt del forat tingui la cara claferta de ferotges ganyotes... quina carota de por... n'estic aleshores tot escaguissat! Me n'aniria corrents, ben lluny, el lleixaria sol enrere, tret que no puc, car se m'arrela con paràsita serp o drac molt lleig d'escates i garfis persistents, enganxifós, i no me'l puc treure de damunt... I li veig el visatge tot roentment pintat de ràbia i d'odi, i com estira les grapes i les urpes, i com em vol escanyar... i estreb el coll enlluny, i tanmateix s'estira ell i se m'hi llença damunt, i comença alhora a fer créixer els maleïts bífids molt esmolats ullals d'enemic mortal i comença llavors de mossegar'm, i se'm cruspirà tost de viu en viu... Car tot plegat, vull dir, el procés, és prou conegut... Que:*Qui caga monstres, molt merdament mor*.

~~~~~

170. Me n'adonava també que els personatges heroics (patriòtics, gloriosos, etc.) no cagaven mai; vaig dir: "*Doncs collons, ja ho veuràs; els meus encar seran més heroics (patriòtics, gloriosos, etc.):**només cagaran!***"

Acana-m'ho (un tast):

"El capità Tro es despertà, féu un bot del llit i s'escurà la gargamella, engegà un feixuc fètid gargall a l'ull d'una gallina i corregué cap enmig del l'hort, al seu canfelip de bon trobar: s'assegué orxegant damunt el clot repugnant, i molt coratjosament s'esforçà a cagar-hi uns quants de cagallons cargolats; en combat singular, diarreic i magnífic contra l'exèrcit virulent i contrincant dels budells alçurats en maligna rebel·lia, l'heroic heroi heroicament batallà; per sort les seues morenes aquell matí no l'emprenyaren gaire; hi havia matins que les morenes li feien tant de mal i el cagalló enemic era tan gros que l'heroi suava sang per a fer-se'l davallar i espetegar damunt el bla merder moscallós; valent-se doncs dels molt valents dits se l'havia d'anar aprimant, el cagallonàs advers; allò era una lluita a mort:*O el cagalló o el capità!*El sobrevivent fóra celebrat i cantat pels bards en sagues i càntics immortals, en encanteris balsàmics, en exorcismes eclesiàstics, en jesusismes espectaculars, en odes pindàriques metronòmiques ditiràmbiques, en fastuosos triomfs... Cal dir que fins ara sempre havia guanyat, capità ardu, èpic, estrenu, cristià, victoriós. Cada cagalló havia acabat vençut i vergonyosament trepitjat (i, damunt, jotfot, trepitjar'l de valent rai, que porta qui-sap-la la puta sort!). I tothom com dic les festes rai! Monuments molt florits a cada cagada!

Eixí del canfelip exultant – a la cuina endrapà una truita de trenta-sis mil ous amb la torna sangosa de mitja cuixa de bou; aviat, ja abans de dinar, havia matats quaranta-tres mil moros, quaranta-tres mil indis, quaranta-tres mil negres, i un escapoló multicolor de pagans i d'altres bàrbars penosament freturosos de la bona religió de la paraula de déu, o quelcom si fa no fot; després es banyà al riu tot despullat car molta de la sang dels maleïts heretges se li havia eixarreïda heroicament a la pell; quan era al riu, relativament tebi, ho aprofità per a cagar-hi; va cagar de bell nou amb un altre cert bell esforç, mes l'aigua tèbia, com dic, hi ajudava prou; ara dinà i, en acabat de dinar, se'n va anar darrere un roure a fer-hi l'immensa proesa encar de cagar-hi: ardidament hi reeixí: es va guaitar l'intrèpid palter: era groguenc de truita i bru de rostida cuixa de bou: magnífic ofertori al déu cristià del bosc; ara féu la migdiada prop del cagalló flairós, fumós; en desvetllar's, s'armà fins als queixals i sortí a matar gratuïtament uns quants més de milions

d'infidels qui ni sabien que ho eren, els carallots; després s'hi va cagar, vull dir, a la muntanya de màrtirs per la fe errònia (a tots ops, una fe o una altra, tant se val, la qüestió que s'esqueia, per conveniència, d'ésser, és clar, no pas la de debò bona bona); comprovà satisfet que aquella era la millor cagada del jorn; era una caguerada de croat, i doncs els cagallons li rajaven degudament encreuats… Llas, però, no tot seran flors i violes, car… Vol la crònica i les peripècies de quisca i femta d'aventura que… Durant la nit nogensmenys s'aixequés penosament, a cagar-hi oidà menys heroicament: la cervesa de les celebracions segurament li hauria fet mal al ventrell, o era el peix del riu que no li provava gens… A la nit, ça com lla, llas,*l'heroi cagava sang!*Allò no presagiava pas un bon endemà…*Ai, ai, ai, pobret de mi, quins torçons més punyents!*l'heroi es planyia molt coratjosament, com ara heroi torturat pels àvols posseïts elfs del mal pair… I, cagant, cagant, en missa solemne, totes les donzelles desvagades ploraven llàgrimes amargues de pietat per l'enormíssim gegantí massa gloriós heroi qui cagava sang!"

Hum, aquest com dic només és un tast.

[Caldria que l'assidu llegidor ens en llegís les obres selectes (que recomanarem molt efervescentment) perquè en tastés gloriosament la gamma sencera. Aquells textos nostres prou són encar més heroics que no tots els altres textos heroics de la molt gloriosa literatura de gestes i d'aventures heroiques dels altres campions cristians.]

~~~~~

171. Recordava amb això l'altre jorn els germans Epirnuci i Penetral Impí – els Impins, ambdós paralítics, eren professors de musica – a ca llur, llunyana, perduda entre tenebres, enllà dels sassos i trossos canviants amb les saons, hi anava de fosquet de molt menut, en haver tornat d'estudi; caminava per caminets desolats on t'atacava el gos i bonia la tronada.
~~~~~

Al començament, a cals germans, hi aprenia la bandúrria; com em creixien els membres, podia llavors aprendre el llaüt; passava després a assajar amb el guitarrot; i aleshores amb el baix; amb el violoncel més tard; finalment amb la verra més grossa… Ras, i així anar fent, com més llarg el membre més gros l'instrument.

El membre que em va créixer pus ja no cal que us digui quin fou;*era el membre que (em) tocava més*.

Tant se val. La qüestió que aquell jorn on remembrava els germans Epirnuci i Penetral tornava de veure una pel·lícula de*ciència-ficció*(són les que més m'abelleixen, vós!).

N'Epirnuci i en Penetral, com era petit i anava a ca llur que m'hi ensenyessin de tocar*esturments*, tenien un recambró que no m'era permès (ni a cap altre dels meus altres tres o quatre condeixebles) de badar per cap raó ni excusa al món. Es veu que hi vivien els pitrudis. Els pitrudis eren éssers o ens molt haptotròpics, enoclòfobs, esquerps i saturnins, i eren verdets, o anaven vestit de verdet, i pudien a resclosit, i així com escoltaven les nostres banals, horripilants cantarelles (cantàvem sobretot*mexicà*), n'escoltàvem a tornajornals llurs estranyíssimes, evocadores, fetilleres cançons.

No sé si fou qualque mena de parentiu que van veure o ensumar's ells que els portés, degut al fet que era molt tímid (massa de cops violat de trascantó) i m'abellia doncs d'entotsolar'm, i que era al començament tan curtet que anava de bandúrria, i els aligots qui gallejaven em brellaven i aperussaven de valent pels racons abruptes i els estrets, traïdors, viaranys entre els blats o les userdes dels trossos quan anava camp a través cap a la sinistra torre dels Impins. El cas és que aquell vespre d'hivern on tothom altri s'havia quedat a casa per culpa de la grip galopant, jo assajava soliu amb els acords, i carall de déu si qui obre la porta del recambró vedat no n'és un… Un pitrudi, revera, pam de nas!

N'Epirnuci (en Penetral també era al llit malalt i no trauria faves d'olles fins que l'any no s'acabés) s'esglaià. "*No veieu, Diqduq, que tenim metecs?*"

El pitrudi Diqduq (la "q" en pitrudi es pronuncia "clc"), de qui el cap de pedra llora

tenia un parell de beis que figuraven ulls, les aclucà llavors totes dues, i amb les dues ensems (les palpebres eren llavis) enraonà molt eufònicament i coral; digué: "*En Gaietà Menut és de fiar; som com frares separats en oldà contratemps a la invisible galàxia entremesa a l'entretemps*." I em féu la guerxina amb la boca (la llengua miosotis era la nineta de l'ull).

En acabat de les presentacions decidíem de cantar, a quatre veus, els tres junts: en Diqduq, n'Epirnuci i el mec. Tocava jo encar la bandúrria, el mestre Epirnuci els raigs de la cadira de rodes a tall d'arpa, i en Diqduq un esturment meravellós que se'n deia "*esclcuellots*".

Apuntaré ara mateix en pitrudi (en pitrudi tot sona molt millor!) l'universal cançó del "*d'on no n'hi ha no en pot rajar*", mes l'apuntaré, com dic, en pitrudi, tret que sense les altres claus, car són secret que jurí servar.

Això entonàrem, angèlics:

"*les oqràcies juguen a la qa*

encar els q-pius reben qa rai

les oclcues qaven eqticlcues

com als hemiciqs teatres cada qa

sense aqalls o qales clcui es creu cap enciqa!

s'aqa com qa de minvant q-q la ciqa ciqió

aqats els qs doncs dels corns i capses mitològics

clcui prou anaciq gosaria desqar-los!

això conq: cada q clos, qarem tancat

car ah clcue és lleig

el clcueclcueig de clcui ja fa la qaina, vós!”

Ah l’eufonia excelsa dels tan exòtics parlars d’enjondre, llunyàries inescandallables d’on l’encantador tornaveu ens enartava!

Fins avui mateix, tàcit hom benaurat, no volia’n dir re a ningú, mes prou veig que l’humanitat s’enfonsa en brutícies com més anem més bàrbares. Serem ni els pitrudis ni jo prou influents per tal d’aturar’n ni que fos un instant l’infernal esllavissada? Dubtem-ho fort! Pecs humans, llurs característica més bonyeguda és que mai no fotran cas sinó dels ganyols, lladrucs i arengues dels emmedallats assassins, mai s’escoltaran a canvi les mels melòdiques dels savis estratosfèrics qui ens rabegem entremesos pels entretemps on la nostra, per massa enlluernadora invisible, galàxia bategosament ans rítmica rau.

~~~~~

Vintè gaietà
~~~~~

172. Li vaig dir al nen Centelles que tenia el sopar a taula, mes em deia que no patís, que ell rai, que avui ja havia sopat. Em deia que havia suara descobert el mètode. Li demanava és clar que quin mètode i em deia que el mètode de les proporcions si fa no fot acurades de merda integrades en les coses del món.

Es veu que havia alfarrassat que, si amuntegues tota la merda cagada incessantment pels animals més la "merda" produïda per tot allò que es corca i es podreix constantment, i, en pic mort, encar es corca i podreix més de pressa, hom podria àdhuc dir que la Terra mateixa és un cagalló suspès a l'espai i que millor que dir'n Terra potser fóra no dir'n Merda. Llavors, si hom s'hi fica de debò, a escaujar amunt i avall, escosint i escorcollant, i amb els ulls sense lleganyes ni vels dogmàtics, descobreix oimés que les activitats dels humans, sobretot les activitats "espirituals", encar produeixen més "merda", una merda entre cometes, només tangible "espiritualment", és a dir, pensant-hi; i te n'adones per exemple que el cent per cent de la "religió" i doncs la "teologia" és merda, car són tristes masturbacions mentals sobre quelcom no solament inexistent, impossible d'existència altra que marinant en la merda d'escreix que és producte de la masturbació mental. I que la branca de la "història" és noranta-nou coma noranta-nou per cent de merda, i que l'"art" és setanta-sis per cent de merda, i la "literatura" vuitanta-nou per cent de merda, i la "crítica literària" i "artística" són noranta-vuit per cent merda tot ben comptat i debatut, pesat i grapejat. I que si en les activitats dites espirituals la proporció merdística és tan enorme, imaginem'ns-e com creix la cosa en la producció manual!

Em deia: "El nostre veí crema merda seca damunt la merda que cou a les graelles, i per la finestra el veus sèdulament espargir merda o fems damunt el seu jardí; l'apotecari de la cantonada dóna noms estranys a nàquisses disfresses de merda esterilitzada, destil·lada, sublimada, i així es va fent ric, mentre l'argenter al seu costat es fa el fi venent merda mineral, escòria se'n diu, quiratada amb metalls que hom sempre ha identificats a la femta o quisca dels infants i dels poderosos, i ja em diràs què altre alfarrassen, amb dits serosos, els escanya-rals que merda com qui n'afetgega, poruc, als budells; l'adroguer no cal dir, merda processada que hom processarà encontinent en merda*merda*; tot al món són graus de lluentor cercats entre caguerades; barreja cacofònica, vociferacions postremes, els intercanvis de les humors degeneratives entre enamorats, amebes meteòriques, escamarlans castrats... presoners tots plegats del sobrepuig i del rebuig, ecumènica escuma, anonimitats metamorfosades en ectoplasmes que es fonen en pet."

Li deia, gratant-me segurament el nas d'oblic neguit: "No et mossegos la llengua, Centelles, per por del que t'hi surti, he-hè!"

Em diu que aquell vespre, decidit que tot era doncs merda...

Entrant a la botiga, alhora fent un gest ampul·lós que abastava el territori, vaig dir: “Tot és merda!” i el pastisser, qui es veu que n’afegia per consell dels tastaires excels per al millorament dels sabors, n’afegia, dic, als seus exquisits pastissos, tantost va sentir això es va glaçar molt lletjament, pobre home; tenia ara un visatge tot tort i rugat, semblava talment ferit de catalèpsia. Quan va veure que nogensmenys me n’empassava uns quants, vull dir, dels seus millors pastissos (que tanmateix ara pretenia que havia abans analitzat al laboratori de casa meua per a saber’n el contingut precís, i havia trobat que, com pertot arreu, hi havia un bon bocí de merda entre els ingredients, o materials integrants del reeixit conjunt, merda, doncs, tret que molt menys per exemple, li dic, que a la “història” o a la “religió”, on el contingut de merda s’eleva al noranta-nou per cent pel cap baix en el primer cas i al cent per cent sense fissures al segon), allò (veure que me li cruspia sense pena els merdosos, cremosos, cócs, bescuits, llepolies...) l’estimulà novament.

Va dir: “Tinc un talent latent a no fer’m assassinar pel primer arribat per molt armat que vingui amb ganivets, pistoles o ampolles d’àcid roent i verins; i tanmateix vós gairebé m’atuïu només amb una petita frase; quin món més estrany, oi?”

“...estrany... i merdós”, vaig afegir.

Em vaig engolir, gairebé sense enfeinar’m mastegant-los molla, tot plegat quaranta-quatre i mig dels seus pastissos més exquisits. Revera, un acompliment. “Excel·lents!” vaig preuar-li, fent el típic gest del tremolenc colló amb la mà dreta, tota bruta ara de xocolata, nata i ensucrada merdeta, és clar, “la merda els dóna el*je-ne-sais-quoi*que els burgesos sempre cerquem en tot producte selecte i tanmateix no pas massa carot.”

“Ho formuleu amb mots exactes.”

“Els burgesos la teca, com la història i la religió, la política i l’“art”, la “filosofia” i l’esport, ens agrada ben merdoseta. La merda, llas, no ens en podem estar. A tot

arreu ens manca qui-sap-lo, és clar; sense merda, res no és prou gustoset, no fa?”

“Fa”, va dir, alleujat.

Unes quantes senyorasses entraven molt abillades a comprar-hi, amb ditets que feien pinça com si hi triaven entre cagallons cap anell caigut, llurs pastissets quotidians. Me’n vaig anar deixant anar una llufa; sóc un burgès massa fi per a deixar anar enlloc, i menys entre senyorasses, un pet gaire sonorot.

~~~~~

173. Allò que ella hi tenia entre les cuixes era un gargall extraterraqüi… es transformava ràpidament en quelcom d’altre… en teriomorfes teratosis… o es tancava i era una petxina que esdevenia rabent, com màquina ocre i nacrada de somni… o s’obria de closques i l’ostiot agressiu sorgia entre pergamins i es tornava virolet autoguiat qui giravoltava en la follia… o, com dic, es podia aixecar en monstre gegantí, sobirà suprem, molt tirànic…

Si ho volia, es metamorfosava en moc novament, un moc cel·lular, amb taquetes roses; ara, si el toquessis, es tornava quelcom fantasiós, sovint grotesc, d’altres vegades altament mecànic, de tècnica massa avençada, segurament de qualque civilització de qui sap quina immensament llunyana galàxia: era llavors un instrument insospitat…

M’enduc la clau; no fos cas que no se n’adonessin ni que me n’he anat, i em tanquessin fora entre les terrors de la nit. No vull que hom em tanqui, no. I ara que encar s’hi veu fil avall per inhospitalàries endreçúries, devers on rauen els armats.
~~~~~

Ho reconec. Volia denunciar-hi l'invasor, l'ocupant flairós qui com mutant fissurel·la a la dona se li encastava, vàgil i iridescent, entre les acampanades cuixes.

Vaig córrer a informar'n (del greu cas) als militars russos – eren més de fiar que no els altres; els russos havien llegit gent esclarida, com ara en Marx i en Lenin; no eren tan pallussos i doncs perillosos com els altres, qui eren molt més gratuïtament criminals pel fet que, per tota ciència de l'esperit, només havien mamat el menstru corrupte que destil·la aquell llibrot sanguinari amb déus a desdir, per a donar i per a vendre, i venjatius com "endimoniats", i amb profetes lluscs, lloscs, cruels, qui pertot troben endimoniats i llavors els comoneixen la cuca amb tècniques de vil, malandrí, torturador.

Per arribar-hi havia de travessar espetegosos horts i l'estany mig glaçat; menjava pel camí alguns lletsons que no em semblaven enverinats; el fred els havia fets encar més llefiscosos; les vores de l'estany eren passables damunt el glaç que envoltava els canyots, als qual m'agafava per a no enforsar'm ni relliscar, a tall de faitisses crosses...

Els russos em va dir que ho investigarien: "*Un moc d'altres planetes, hum: hum!*"

Potser em prenien per un tocat. Pensava presentar-los-ho en forma de sonet. Els dic:

–S'han llegits el "*Romanço nou que cantava un tòtil entre ambigus angles glaçats*"? Ni en Puixkin, escoltin!

El seu cony era un moc extraterrestre,

l'hi espiava pel forat d'un pany,

me n'enduguí la clau fins a un altre any

i em fiquí als bancals glaçats, rupestre.

En vull informar al rus més pedestre;
per a nodrir'm mastec lloca marmany;
faig cap eixut, sense gaire esgarrany,
al quarter on m'acar al primer mestre.

"*La dona hi té un gargall extemporani:*
pot transformar's si vol tot espontani
en closca lluent o isnell coleòpter.

O amb un gegant monstruós va i et sobta:
Un ogre dels qui enraonen en copte
I diu missa i s'escorr al supedani."

Em diuen si mai he vist ballar un dervix. Com se'ls tornen campanot les faldilles. Em recomanen que em faci cuc i m'hi fiqui dessota. I que al penjoll bategós m'hi amorri.Suc de batall de dervix com balla,*aquest és el remei contra el veure les visions dels gargalls extraterraqüis*.

Tant se val. Ja veig que tothom se'n fot. Tothom sap la fúria assassina dels dervixos. Caldria ésser boig per a ficar-se'ls d'arítjol davall el faldillam. Les batallades em sonaven. No. No hi ha ajuda al món. Ja ni el rus més eqüestre ans esclarit no pren cura de les necessitats dels necessitats. Tornaré capcot a casa; encar rai que duc la clau a la butxaca! I si algun dia l'òstia alienígena, qui a la posseïda dona se li barreja, canviant com pop, tremuja endins de les acampanades cuixes, no se'm cruspeix, que la meua agror congriada, si més no, me la panseixi una mica: que allò no li doni tant

de plaer; que menjar-se'm no li sigui, no, cap vacança ni gai viatge en carretonet de sínia ni de muntanya russa en firetes de firataire pet.

~~~~~

174. Als frares dels meus camals, cascàrries. Zebús tardígrads llauraven aiguamolls. Llurs cascavells em sonaven emboirats, clandestins. A cavall d'elefants, hi veia bruixes. "*Vcigdà gatov!*" amb ronca veu de gola pregona li deia al rus qui com vinyòvol guardava la cruïlla. Em saludà amb un moviment del salacot; l'hamaca, en bellugar's ell per a dur's els dits a la vora del capell, es gronxà feixugament només un pic o dos.

Ara ullava, caminant pel fang, el Solell: sangonós.

Maleït Solell! Les seues hemorràgies han adobades, abonades, sempre les sanguinàries fantasies apocalíptiques dels ignorants ans datspelcul escatòlegs del mitjà orient. Fotí guitza a una mata cremant, punxegosa. Picat pel mut ultimàtum de les punxes, entost de fondre'm en pollós neguit, diguí, en alliberador hipèrbaton, "*de les puntades les punxes totlany se'n rifaran, llur abundància lo nu peu trumfant*".

Vaig pensar a cagar-m'hi i tot; no hi lleixaré únicament la sang dels dits del peus, artells esgarrinxats. Les relacions (tensions i atraccions) contínues d'amor i odi amb els meus budells s'exacerbaren un bon tros.

Enllestit, continuí.
~~~~~

Corcat pels corcs del temps ara perdut, doncs parasitat per paràsits prims, no pas pels paràsits grassos qui em mataren l'espectre ample qui adés hauria volgut posseir'm, el meu pany de vida s'ha escarransit com pany de roba dolent en acabat de calda bugada. Sóc un paquet més o menys ben embolicat. Tot el que hi tinc davall la pell que m'embolica si fa no fa ferm (cucs als budells i tot doncs), va on vaig. I a part d'això, no tinc re més.

Envant, doncs, tanmateix més lleuger. Viatjant sense solta ni volta, per apatètics camins de sobtades sangs, tract d'evitar les malignes costures, on els camins s'encallen. S'hi amaguen uniformats assassins. En diuen fronteres o quelcom així. On és el rus qui mani arreu? Per aqueixes llunyàries, ja re no rutlla.

Hi couen en paelles que xauxinen els escarransits lladregots carcasses d'executats. Només duc la clofolla del cos, elàstic, com bri d'herbei. Tofes de sentiments els vénen com coixins de càncers escalfadorament covats; la gangrena de l'arrogant és el patèticament subversiu coixí de la novetat; al vici dels torturaires li cal incessantment la varietat; enyorant rialles, els rebregats com aluda em duen a noc els ronyons; al celler de l'edifici fronterer, tothom s'hi troba neguitós; les memòries dels fets creixen com fetus dins de fetus: monstres sense solta ni volta, tornem-hi, qui viatgen com figuracions d'obeses fantasies; algú em clavarà un ganivet prim; els daus llençats, l'interior pregon se'm metamorfosa a l'atzar, esbojarrat. Al·lucinen els armats, les imatges els acoquinen, els compel·leixen a vandalitzar's entre ells; volen mutus els cossos, trossejats, maniàticament passats pel garbell de manta de bala. Tenia el cos enverinat. Ningú que el tasti sobreviu la bogeria.

Teca rai, dic. En l'oblivió bategosa de l'escapada duc perfectament a l'esment els heroics obscens qui de sotamà, traïdorencament, llur indecència tot d'una exposada, exposaren que cada troc consisteix en dur debades la cobejança o filarguria dels cleptòmans, cleptòfils, del pol positiu al negatiu, o inversament; que tot és doncs buit entrellat per on l'inútil electricitat del mort equilibri, l'obturació total, l'absolut restrenyiment, no fa veure que passa.

La dona em rep a crits. Es veu que els feia patir, tantes hores esgarriat per zones diguem-ne bèl·liques. Bisbètica, o histèrica com en dèiem abans, em refà la clenxa alhora que m'estova els tendrums.

Casa nostra no és gaire ostentosa; com la de l'espirògraf, és una humil caseta de fang. Les toves ratades es van engrunant, sobretot a l'alçada dels peus. Assegut a un racó vaig tornar-hi a veure en Rupit Carronyes, quòndam el gran policia de qui tothom anava tan acollonit. Li agradava qui-sap-lo de torturar la gent, era un coneixedor sublim de la tortura més refinada, etc. No li feia gràcia que ningú arribés als setze anys. Minyons i minyones eren la seua especialitat. El malparit et bordava com un gos a la cara amb la seua cara de gos, i et tenia ben collat, presoner, i et mastegotejava fins que no et lleixava fet polpa de sangs i limfes, i merdes i tendrums mal penjats – i llavors amb una rialleta de conill començava de torturar't seriosament. Et violava per cada trau amb la porra; t'escanyava amb alguns budells balders que t'eixien pels trencs recentment inaugurats de cap al ventre o voltants; t'empastifava nas i ulls i boca amb els suquets del cervell que et sobreeixien de les orelles; com qui esclafa bufetes, t'esclafava la bufeta i els lleus i els ous, i llavors, els ulls empastifats que així extreia millor, te'ls esclafava com qui esclafa bufetes; com s'invaginava l'ili al cec, amb la mateixa facilitat ara t'evaginava per on desboten pels eiximents vísceres, t'hi evaginava enutjosos penjolls, o d'estrebada te'ls arrencava, si podia per massa untadets i doncs relliscosos, perquè tot fluís més desempallegadament.

Pena em feia en Rupit arrupit al racó. "*Carronyes, ja ho veus tu que baix que caiem!*" que li dic, trempant com la lletra E.

Pobre Rupit Carronyes, anava realment malament, moribund, a les últimes; botit, estossegós; li feia mal tot; patia com un condemnat; corcat pertot, part dedins, part defora; li tremolaven fastigosament (em posava els nirvis de punta) els dits artrítics, grotescs, quan pidolava per la mort de déu un altre comprimit o injecció a la Nancy, qui li feia d'infermera. La Nancy li escopinava un gargall a l'ull mort. No en fotia cap cas. Davant l'escena, quin artista com jo no hi trempava?

Per cansament s'atura totdéu, adu el torturador més ferotge. Adu el microbi qui al cervell li diu que torturi encar millor. El microbi és el gran creador i quan se'n cansa s'atura; i quan s'atura, s'atura la cosa; i quan la cosa s'atura, una altra cosa es posa a fer soroll, habitada per qualque microbi enfeinat. L'artista afaiçona tant se val amb el que troba. El qui mai no serà artista segueix les pautes, les receptes, les instruccions, els mètodes... L'artista, o jo, afaiçonem amb el que tenim. Tenim en Rupit a la vora. El vestiria ella de cruanys i cremalls extrets amb pinces grosses (molls, arbocelles, becs de grua) del foc davant el qual no deixarà ell mai de tindre fred. I prou podria el vell franquista cridar tant com volgués. No pas que sabés molla de rus.

Què faré quan la Nancy s'adormi? Quelcom que sigui és clar prou artístic? Les veïnes es queixaven que hi tenien massa d'ocell de mal averany, que calia que els esporgués els arbres. I doncs...? Si els pos alhora en Carronyes d'espantall damunt la neu? Ninot de neu, li projectaré els parracs més cridaners dels meus fantasmes.

~~~~~

175. Per escales i pisos, amb els homenots a la feina, tothom hi és tan bona gent, les dones sobretot m'acomboiarien a llurs llits, mes no hi trob a cap pis ni escala la dona. És que el meu llit es troba en precari indret, leri-leri, si caic no caic. De lapse en lapse, a caire de col·lapse. La casa del veí sorrut s'enfonsarà i alhora el meu llit. I tinc por de trobar'm entre runes, això si m'hi trob mig viu, és clar. A totes els esporgava els arbres ans els feia enmig dels predis uns espantalls artísticament tan bells (adrets, adients, avinents) contra els ocellots nefands! Tot llit m'és prou bo, mes cap com el de la dona. Per xo cercaré encar entre cases i cases, en cercles com més anem més eixamplats.

~~~~~

176. En canvi, cal reconèixer que...greu badadaféu darrerament en Mangala.

De jove mateix ja no es podia estar de demostrar l'efecte que la femella li causava. Tot trempant, es desbraguetava a lloure; amb la titola enlaire, deia, tanmateix humil: "*Mos homenatges, ma dama*." Ai, tan polit ans educat! Al seu honest davant... pilots de dones, noies i xiquetes, totes estarrufades. Potser no totes, però. Sempre n'hi ha, tanmateix, qui poc avesades als homenatges, o, maleducades, en romanen amb un pam de nas. O pitjor, que les més guerxades s'esfereeixin. Aqueixes caldria potser esclafar-les així mateix com nocius escarbats de mal averany. Per boniques qui fossin per fora, haurien segurament una ànima corrompuda, repugnant. Són contrasembles només dels maleïts escuats, els qui residenciarem un cop la revolució s'instal·li i ja no calgui engreixinar la guillotina: s'engreixinarà sola.

Mes després què? Es va casar, en Mangala, i a pleret perdé les bones maneres.

I ara el reveig i em diu, xiuxiuejant: "Saps què? Deixa'm anar amb peus de plom d'ara avant. Haig de mirar-m'hi molt, parar qui-sap-lo compte, car, en un atac d'encar més descordada amor uxòria ça-enrere confegia, molt sentimentalment,*una lletra de coral acomiadament i suïcidi*.

"Llavors l'hi lliurava a la meua dona amb un somriure de màrtir benaurat i a pit descobert, per si aleshores mateix hi volia enfonsar el xi o el raor que tingués més a la vora.

"S'esqueia que aquells dies un dels seus amants fos italià, ei, i tothom sap que tots els italians són camorristes o mafiosos, i qui sap... potser em volia mort per tindre-la tota per a ell... En fi... Com dic, havia preparada una lletra de suïcidi i l'hi donava a ella que la desés bé, a tots ops o en tot cas per si mai calgués, no fos cas que cap dia cap dels seus altres amants, o ella mateixa, en un atac de gènit o ujada ans empoixevolida per la meua badoqueria fins a límits insuportables, trobaven de grat o d'adient antull de matar'm, sobretot, és clar, per a esclarir el camí dellurfelicitat."

~~~~~

177. En Substanci i na Minerva entren i surten de cases en foc; tantost senten que cap casa es crema, ni que fos a l'altre bec de vila, s'hi presenten heroics, i tanmateix modests i a per feina, i s'hi fiquen sense cap por; s'hi fiquen no pas a fer-s'hi cossos, com potser creuria cap pec bomber; car només als bombers i als enamorats interessen els cossos; per als més pregons ens, allò que en volem (no pas de les persones, car persona només és aplicable al cos buit,*per on el so sona*) (dels altres ens doncs), allò que els ens més pregons volem dels altres ens, car amb el cos no en tenim mai prou, és el nimbe fantasiós que l'acompanya, el nimbe fantasiós que es projecta de la vitalitat de l'individu, en un mot "la imatge", imatge on llavors hi afegirem les (nostres) impressions. En Substanci i na Minerva entren on tot es crema i en pispen, roents i tot, els objectes vitals: guaitajorns, joiells, fotografies; secrets mèdics i penals; mostres dels humors corporals més íntims... Quan treuen de les flames omnívores cap cos viu, aquest cos ha perdut tot el seu nimbe fantasiós, que ara rau a les amples butxaques de les granotes amiantades d'en Substanci i na Minerva. Amb el que rescaten, furtivament, damunt la taula de la cuina mateix, refaran vides senceres de fantasia... vides molt més veres, és clar, que no cap cos. Car allò que fa una vida no es mai un cos, ans allò que enjòlit pel món, capriciós, volàtil, a lloure s'hi encasta. Els salvats ho perden sempre tot. Per això sempre els sentireu donar babauament gràcies al cel, quan no se n'adonen que el que fan és alhora trametre el prec al cel (on totes les titlles volen a la babalà) que els envïi, voluble, per vies atzaroses, adhesius característics, trets i esdeveniments singulars, enganxifalls que els esborifin, fantasies que donin novament cos al cos dissortadament desèrtic, orfe, pelat.

~~~~~

178. N'Ixtar i n'Ireneu s'havien casat: ell li ficava el prepuci al dit; el matrimoni duraria el temps que durés la pelleringa al dit de la muller; genuïnes genuflexions, oscil·lacions, s'executaven en el buit; n'Ireneu, era el papagai qui l'havia ensenyat de parlar, qui li havia així mateix empeltat l'immens vocabulari que ara emprava amb tota facilitat; pel fet que el papagai parlés amb el bec, no pas amb els llavis, era com ell incapaç de pronunciar les lletres explosives, i així quan enraonava no llençava mai capellans; semblava així que no s'emprenyava mai; allò (aquella característica) enamorava n'Ixtar; ara a ella li sabia bon tros de greu que l'emparellament tost caldria deixar'l córrer, car prou és sabut com es gasta de de pressa un prepuci a la intempèrie dels dits; els dos, en lluna de mel perllongada, passaven llargues hores d'agradable taba; el trencaclosques excitant on els cossos s'extraviaven en monòlegs de reconeixement erudit; allò vaticinava un lligam, llas, durador, que hom hauria de rompre aleatòriament, per culpa d'una pelleringa que s'assecava i es podria isnellament, com bri d'abominable mòmia exposat al Solell; discorrien llavors sobre l'agonia de les flors de claveguera trepitjades pels interrogadors qui hi venien a interrogar i llavors executar (assassinar) ferms subversius; reconquerien llur dolç plaer enraonant ara del fruit de teràpies més agudes; que era amable el somieig, certes nits estiuenques, de lluita entre antropòlegs repel·lents qui hi llençaren (a les mateixes clavegueres) proliferacions de resultats bessons criats ran de trucades telefòniques on les dimensions psíquiques dels didactes, al llarg de les diferents disciplines, recòndites, estupendes, era exposat com pelleringues de mòmia abominable al Solell; alhora s'extravien sospirant els astrònoms perquè el cel amb cabassos d'ironies els invertia els veredictes; amb fístula fosca xarrupaven l'enverinada riquesa de l'esotèric, màgic, electrificat gest que travessa abissos; la benedicció on l'anell s'estimba com en cràter de volcà actiu; tumults tot seguit d'advocats qui pledegen a favor dels adroguers qui contrabandejaven amb diamants; hom argüeix a favor de l'equalitat inherent de totes les joies i dissorts ensems; n'Ixtar s'enganxa el dit a un card; cau a terra, on esdevé pols i brins de pergamí il·legible, el prepuci eixarreït; supí funeral li daran; els contemporanis de greu visatge i estricte capteniment n'esperen la separació; això ja s'ha acabat; tota unió és vulnerable d'allò pus; glaçat mirall de la dignitat al·lucinant dels casats; es donen comiat sense aixecar la veu; velats els ulls i despullats els sexes, sedueixen els espectadors; el tabú destil·la verí que amb fístula fosca xarrupen els antropòlegs; l'home mussol s'hi fixava; l'home musclo es tancava; l'home muscle n'arronsava; l'home múscul en flectia; ara s'allunyaven n'Ixtar i n'Ireneu, per bandes, llas, oposades; esdevenien ombres tost oblidades; una part de les titoles d'una part dels espectadors haurien de grat volgut ara violar el cony de n'Ixtar, mes era cert que una altra part de les mateixes titoles de la mateixa part d'espectadors no n'estaven gens convençudes; les titoles devien pensar en les condicions implicades en el desig; potser, devien dir's, el seu cony no vol de debò ésser violat: potser part del seu cony

ho vol i part del seu cony no ho vol; potser els càlculs són infinits i ens n'estem afartant; el fòrum es buidava de sobte, com per encant.

~~~~~

179. N'Ireneu i en Substanci, asseguts davant part davant vora la finestra del tren que se'ls enduu, es diuen (sense comparar-les, cascú ensonyat) de notes diverses referents si fa no fa a llurs decadents aventures. Quan n'Ireneu es va veure obligat a renunciar per imperatius "d'ordre social" al somni d'ésser casat amb n'Ixtar, tornà als seus paratgívols dominis avials i, entre suaus mallorquins aires marítims, s'adonà al conreu exclusiu de l'os bertran.

"Això és trist ans malaguanyat", remarcà en Substanci. "Parla-me'n, de n'Ixtar. Potser t'animaré a la salutífera acció."

"Ja és com ara si no la conec. El temps me l'esborra. M'han dit que viu lluny, que viu sola, que toca un instrument solitari, l'arpa, o quelcom com ara una arpa, més petit que no una arpa, però que sona si fa no fa com una arpa."

"M'hi jug que en sap un munt. Que les melodies pugen al cel i hi creen moixons eteris, efímers cuïcs del bon temps, en fi..."

"Era una noia molt sensitiva, sí; fins i tot quan feia de puta; de fet, quan feia de puta encar n'era més, de sensitiva; una puta sensitiva; les putes són, les de més, molt sensitives, però ella era encar més sensitiva que no les putes ja normalment sensitives..."
~~~~~

“Se’t veu que serves encar l’enamorament com qui diu intacte; potser incrementat per l’enyor i la distància i tot.”

“I tu, doncs, sempre pescant elements cabdals de les vides ustòries amb l’ham roent del teu coratge? No defallint en l’empresa? Tothora estintolat per na Minerva, enormement musculada?”

“Vam discutir’ns una mica l’altre dia; se’n va anar a viure a casa de son pare; no hi va durar dos dies; la seua marastra és de jeia tardoral, si veus què vull dir, malencònica, melangiosa; en aquella casa no s’hi belluguen ni les cortines quan fa vent; tothom hi viu entre feltres i coixins, entre feixugues, immòbils, polsegoses, cortines de baldaquí, organdí i marlí; cap soroll, no fos cas que la migranya de la marastra s’empitjorés i (talment neuròtica, esquelètica, pítia) enraonés llavors foscament de sinistres situacions suicidàries; tothom vol evitar’n sentir’n les monòtones recitacions: absoltes i misses d’òbit apilades i simultànies, ecs. I si surt la lluna plena, ah, llavors, els gemeguets, els escardalencs gisclets de mandràgora repetidament potejada, et penetren el cervell per a podrir-te’l com grasses, corrosives, lívides, larves cerebrals.”

“Teníeu aquelles persones per la imatge, que és molt millor que no tenir-les pels collons. Magnífic negoci el vostre!”

“Tornava feta bocins. Sap que només pot estar bé amb mi; i amb ella, jo.”

“Car on és l’essència? Ho dèiem l’altre dia amb el nen Centelles. No hi ha essència que valgui – tot és llufa penjada pels ulls del qui observa – tot és accident projectat pel desig que sobreïx dels senys del públic nerviosament assegut. Nou acolorit parrac afegit a l’ert inert espantall, que no? Penjarelles exteriors clavades per qui els mira. Cada cos és ídol amb peus de fang.Tot és invent.”

“Banyats en un somni de llets gentils, les líriques cadències de dos cors genialment sincronitzats capegen les crítiques acerbes dels zoos empestats de la rectitud i l’aflicció. No llegirem mai més en les fesomies ni faccions.*Tothom tothora tan histriònic!*Prou de col·loqui melodramàtic! Som-hi! La pau hidràulica de dos cossos en suau engalzament, això gruem ara. Lluny de la cripta familiar on tot és estrany i turmentat, ens catapultem a la torreta a comptar-hi tresorets, botins; si hi estudiem

entomologia és del gènere papalloneta qui passa, no és pas l'esglaiadora, esborronadora, miscel·lània de les carronyes corcades pels insectes paràsits... on les guerres i dissorts d'incendis, inundacions, terratrèmols, explosions, creen tant de cos caigut que es dissol en accelerada putrefacció...”

“Vòrtex d'esclaus mútics, la població. Qui s'enamora, hà! Cal ésser il·lús. Tot és invent. Car tot el que hi veus són projeccions dels teus ulls i el teu enteniment, gargalls mentals damunt la carcassa o varengatge anomenat cos.”

“En badívol bagueny, lluny dels ramats de purrialla qui sempre imploren pietat, som, com en Seguí i na Valença, assaborint cafè i conyac, fumant pipetes, per la finestra guaitant, amb suprema joia i criteri crític, tanmateix prou tamisats i tumefactes, vull dir, circumspectes, sempre al punt de condemnar qualsevol novella carxena perpetrada per les municions letals produïdes centúria rere centúria per l'ambiciós, hipòcrita, vetllador de la seguretat!”

“Tot és invent. Ninot de qui les llefiscoses llufes llençades pels menjamerdes de les graderies el vesteixen, mut. L'orb li endinya mocs d'ensumada i angoixats esgaldinys secretament sentits. El borni va picant-li amb l'ull mort l'ullet; “*més val mort que viu sobrat*”, diu, líric, l'ull mort. Car l'ull, tot ull, sobreïx sovint d'essències adossades, de disparats accidents, i, si en llença massa com si no en llença prou, plora llavors amargament, vençut, i ja no veu sinó broma esbojarrada que es resol en aiguat de foscor...”

I així anar fent. Per què m'hi estendré?

A poc a poc se'ls corcava el tarannà. La gàbia pudia. La finestra s'omplia d'ulls. Tesos, els prims nassos. Deesses de pedra passaven pel paisatge.

~~~~~
~~~~~

180. A l’estudi de televisió, el noiet qui han llogat perquè doni les noves meteorològiques de les tres de la matinada tothom se’l cardarà, mes mentrestant és llord objecte de riota general; tothom, rient rient, se l’esguarda amb lascívia; tothom, vull dir, tots els “mascles”, car se li veu que es marieta finet, i doncs cal que cascú el doni pel cul.

“Sóc el Nen Centelles, i vinc a dir-vos, estimats televidents, comi quèplourà demà matinet...”

Ara els explana que: “...si de vegades ressorgeixen a ponent les banyes de la lluna, i de cada bec de banya hi pengen com de platerets de balances els oposats destins dels lluitadors, així mateix el fastig trumfa sempre el desig. Amarina cada home durant el seu va somieig tota mena de fantàstiques figures etèries qui estrafan amb to de moixaina les veus dels qui hom voldria que l’amanyaguessin fins a la dolça dissolució. El batzac de l’eixoriviment és estàndard com l’estendard dels invasors qui enjorn i menfotistes vindran a esborrar-li cada opuscle que el rodeja fins que tot no sigui cendra. És tan fàcil somiar en merda com en coixins de plomes i pells suaus de dones qui escalfen. És tan fàcil (com raure amb raor esmolat el cap d’un calb) omplir cada escó amb quelcom o altre. I és tan fàcil que plogui això com allò altre. Oi que em compreneu?”

Tret que ningú no en fotia cap cas. Tant se valia el que digués, ninotet projectat. Tots li guaitàvem, encaterinats, lo culet (tan ben emmotllat pels llisos pantalonets de dona, i tan estrets que la cremallereta del costat cuidava potser, ara ho diré, petar, petar).

~~~~~
Gaietans vint-i-u(181-189)
~~~~~

181. A cal cerveser, s'esllangueix, un pèl pet, en Cesc Costurer; tot li fa vessa, i de començar cap activitat, ni que fos per al propi interès, ni pensar-hi, car tot interès i tot prou sembla haver perdut; àdhuc l'interès dels seus gèns ja gens vitals sembla haver fet figa.

Pateix en Cesc també de proctitis, per culpa dels bacteris rebuts de qualque fufa, potser de coreana, potser de senegalesa. Havia de portar doncs el cul constantment enlaire; amb les estisores, s'ha estisorejats sense gaire traça el cul dels pantalons; s'hi havia feta una finestra: l'ull del seu cul és una infecció porprada, flor carnívora, roent. No admet anar gaire lluny ni entre gaire gent; l'escàndol el voltava, urent.

"Tot em nou", l'he sentit braire sovint, "tot m'és ja corrosiu malson."

A l'engròs, barriscaries que no li roman gaire d'anar de viu pel món. Sembla que tot el que li passa li passi tres (o menys i tot) dies abans de morir. Qualsevol soroll li forneix espasmes; el veig dotat d'un cap que amb les rugues sembla un mapa encar més grotesc que no els normals, només amb grollers símbols orogràfics.

En canvi, eu, ei, sempre allerat, sense canalla ni diners, rient-me'n de tot el que hom ven a les botigues; mai amb prou pistrincs per a anar de putes; i mai que no em cal adquirir re, vivint com visc de deixalles; i la canalla, ecs, amb quines brutals cobejances no els veus desitjar cada fotesa... i els enfarfegats pares, quins ridículs esclaus, dels marrecs i dels pistrincs; ambdós hòrreament empastifats; tot s'enfonsa o neda, tant se val, en la mateixa irrellevància.

Ens diem poca cosa, ell i eu, i el poc que diem en acabat ho neguem del tot. Com si després de dir, no hem dit re. Aitan fàcil com fóra no dir re de re; i tanmateix amb

prou feines si mai callem. Ni greus piorrees ens foten aixantar la mui.

El jorn, fora, és sempre fer, de mal escalivar-s'hi ni marinar-s'hi. Esbaldregadament, romanem doncs a la barra i hi aviem, incessants, els bels. La virolla engomada de la seua boina, plumbi escandall amb què escandallaríem la pregonesa del que diem. Pitjor que el que diu cap pagerol quan el traus del tros, i potser aquell dia s'ha rentat i doncs no es coneix ni el cos; s'enfarfolla adu en aclaparants qüestions agràries.

"Súmmum de l'ironia, abans-d'ahir al després-dinar", li dic, "capolls o llémenes de paràsits m'eren, als indrets ombrívols de dejús els pantalons, en apujat engrony; em paria que es deien de tot. Me'ls guaitava del balcó precari de mos ulls estant. Com qui repapieja, amb dits d'asterixi, estirava el garfi i em gratava esbojarradament pertot; els destrics, les destrosses, els damnatges a malucs, a engonals, a dits i tot, dit i fet, ni els que m'hauria fets cap aparell clandestí d'aquells que envien les agències secretes d'espietes dels nostres enemics perquè ens morim sense haver esdevinguts ni independents. Piti, em sotjava en acabat les supurants escares i endevinava que allò era un altre mapa sense futur. Ambtant, no tenia ni raó ni avinentesa ni saó de reptar els meus invasors. No comprenien el meu llenguatge. Els hauria tractats de brètols malandrins, de camandulaires, de farfallosos, de traïdors al gènere humà..."

"Ni hi sem, ni hi sem comptats; qui no és present al sensori universal no existeix. Rol·ló, estic en greu cosiment enfonsat; els artells de l'endemà no em truquen sinó al buit; ah si truquessin almenys en cap prostíbul...! Però no; truquen al no-res del mai més. Ja no escabetxaré mai més ningú."

Fluix ixent, a glops els seus llagrimalls llagrimegen. Li donaré cap espòrtula que li faci goig, un cabdellet d'espart d'estanyar...

"No ploris, assassí", li dic, amb silencis d'eclipsi; mes com consoles tampoc cap homeier semi-professional de la tristor de no tindre ni l'esme de mai més no mortrir altri? "Una nit on els meus pares se n'anaren al cinema a veure-hi un pel·lícula*molt forta*(*la moixa damunt la teulada de zenc*, em par que li'n deien), perquè la minyona es veu que tenia fred, se'm va ficar al llit."

"Hi agafares cap proctitis?"

“Hi agafí la felicitat.”

“*Les dones són com els elefants – fan una certa patxoca de veure, mes poc que en voldries cap monejant per ca teua*, va dir el còmic Fields.”

“Segons mon parer nogensmenys, ficar l’atuell aquell, la filosa, que hi fili fufa avall, és d’allò milloret; et ve de filis a qualsevol moment, i més si la dona la tens a la vora i s’ho val; altre millor diuen adu que no hi ha; el fidel mateix re altre no desitja, enllà, al seu paradís; assassí, ho diuen adu els llibres sagrats.”

“Rol·ló, enllumena’m el crepuscle.”

“Què has dit del prepuci?”

“Mai més no mataré ningú.”

“Mortriràs, mortriràs... Per què vols no mortrir més...? Les malalties, remissió els pertoca prou sovint; anaves cloc-piu i tot d’una fas xiu! Per què no t’hauria de tocar la lot de l’eixir d’entec també a tu?”

“Ets de tan bon fel, Rol·ló! Per tu faré una excepció; no siguis cofafa, em dius qui vols que et peli; cap enemic amanós?”

Les seues paraules em són menstru dissolvent a l’ànima foscant; li adreç una llambregada d’estalzí; estic a frec de dir el renec: “*Mroczkowski*”; m’agafa un mareig, em solquen tremolins; el senderi se m’enfuig, em roda com satèl·lit sens quest; al capdavall, esdevé fix; faig un altre glop al conyac; ara, encar sense haver dit re, em desdic.

“Ningú; agraït.”

“Pensa-t’ho bé; quan te’n tornis a la cel·la, hi rumies de ferm; estella els calaixos dels desdenys, desempolsega les polsegueres de les recances... Si trobes qui, i hi atenyc, ja ho saps.”

“Rancúnies pler, mes ves, ningú no acaba impunit; tothom es mor.”

“Certs canfelips fa fàstic d’entrar-hi; certs brètols hi passaven abans i hi jaquien pertot tolls de pixats, palterades de merda...”

“Cert.”

“Certs orgasmes s’esllufen abans d’hora... Certes cues, n’ets perennement un nombre darrere el que toca...”

“Tens raó.”

“Tot és enganyifa, Rol·ló. Un cos es desumfla en gas molt fètid. D’això anava el truà, la bagassa, el pacient o l’intrigant ple, i no de res més.”

~~~~~
~~~~~

182. M’havia proposat el dia abans d’atendre l’orgia que es muntava, aquell divendres a la nit, mon veí Eduí Mroczkowski. Per a preparar’m, havia abans caminades llegües i llegües damunt les aigües glaçades de l’estany de més amunt. Ara tornava fi com botó de roda. No em sentia els peus damunt les pedres del viarany, no pas perquè fossin balbs o hi rellisquessin damunt el tel de glaç, ans pel lleuger i espiritual que anava.

La meua dona no hi era; era, amb cap equip representatiu dels vairs, bigarrats, ens diplomàtics seus, de viatge de compromissió entre parts enemistades en territoris, llas, no prou civilitzats.

Com digueren amb raó els cosmòlegs, com més massiva la xirimberga més us corba l’espai-temps del cotxó; quan la meua dona tornava d’un dels seus viatges empresos amb qualque amant, el seu cony tornava tot estireganyadot; i era allí doncs on el meu pipinet no hi deixava gens de marca, tot i que hi burxava de valent, sobretot quan ella s’adormia pregonament, massa ujada dels traülls del viatge entre ferotges salvatges, com dic, i pitjor encar, les exercions amatòries que l’omplien de blaus – i tants d’esforços meus al capdarrer tant se valien, és clar; en acabat, al cap dels dies de descans, en pic tornaven a eixir plegats en missió, els seus amants se la creien verge d’ençà del darrer cop que ells no se la cardaven.

Ara faria pel cap baix sis o set dies que encar trigaria a veure-la. Vaig pensar que fer cap a l’orgia i prendre-hi una miqueta part era prou inofensiu, que, bo i tornant la dona, cap mena de flaire de perfum aliè no se m’endormiscava ja a cap cau del cos.

En Mroczkowski em rebé amb aires de sacríleg, els seus trets d’afoll encar més rossos i tous aquesta esblaimada nit; em diu: “Arriba’t al soterrani i regira-hi rebosts i magatzems. No temis els microbis ni et faci por tampoc d’esbarriar les llavors i els bolets més o menys deleteris que hi tinc; la qüestió que em trobis el paó a qui el plomat virolat ja no se li obria en xaronot ventall, i qui, amb oldà basqueig, jo adés asclava daltabaix. Tanmateix, t’ho creuràs, amb el paltruu a mig vessar i tot, xaruc, tot immundícia, m’ha fugit cap avall. M’ajudes com a bon veí. Volia ficar’l al forn, i ara faig tard amb els badalls, les begudes de l’etzigori i tot allò. Duus-me doncs amunt el pollastre nu, li torçs el coll i enforna’l, fa?”

Vaig davallar doncs els esglaons que menaven al soterrani seu. A baix de tot, les meues sabates salpaven, sòrdides, entre el fang; cicatrius de porós pànic jaquien al soler mullat, cicatrius eren que garranyigaven esllenegadament. Vaig parar l'orella per si sentia gemecs de l'ocellarra suara supliciat. Amb el nas de periscopi i el goll vàgil al coll com si pengés de distesa badiella, feia la fútil bertrolada de fer si fa no fa els mateixos sorolls que em sembla que fan els paons, o els indiots, o qui sap quina altra mena d'aviram duia n'Eduí a l'esment quan m'ha indicat d'enxampar el plat fort; consirava potser que l'ocellot em prendria per proïsme i eixiria a explicar'm els seus treballs. Ni grills ni cigales, ni escorpins, ni cap ameba, ni èmuls ni trèmuls, no responien tanmateix al meu crit. Encar menys, és clar, el potencial paó.

Claustrofòbic, malnodrit, prenys d'una certa enveja envers els qui sentia que es divertien força al pis d'ensús, no sabia quin ham emprar ni quina esca llavors per tal d'atraure el pollastre fugitiu. Hi havia a un racó més fosc una pila de clofolles per a cremar a l'estufa, clofolles per a estofar estrofes de poema casolà. Pitafis a betzef, bunyols a esborrar, pegats de rimaire, on "trabucaire" em rimava en trobar lleu amb "barrilaire", i en trobar clos amb "tripaire", em penjaven llefiscosos de l'esment, com botafions esfilagarsats o com trenes greixoses d'ortodox jueu malgirbat.

Defallia, massa cansat i disgustat; cedia a la temptació d'allò que semblava tou com encenalls i safetans. I enyorava la meua dona, l'escalforeta que em sap dur al llit. Sóc a trenc de guarnir doncs amb la meua carcassa aquell llit de clofolles, quan perceb que una desagradable bovor se'n desprèn. És això fetor de bacallà...? Fetor d'oli de fetge de bacallà...? Fetor de fístula a la fufa quan rovell pudent de recte n'ix com rara repugnant dismenorrea...?

Recordava les paraules de mestre Mestre Mestre, mestre meu en fisiologia d'ara deu fer trenta o quaranta anys pel cap baix. Anatomitzàvem un tití femella (una titina?), o potser era un babuí (babuïna?), quan d'un rampell un condeixeble, n'Efrem Llop, mig cloròtic, mig cianòtic, amb la boteruda nou del coll amunt i avall com si s'empassés llonganisses i llonganisses de rals d'ardit, ofegà un sanglot, s'abraçà al tití o al babuí a mig escorxar i, lívid libidinós, es desbraguetà. La seua xirimberga, el seu fal·lus, prenia gruix, de fil·lidi esdevenia tòtem; el pinyol erèctil capllevava de la closca, escapollat, i ja sense fer cap cas de farbalans ni d'andròmines de carn més o menys arrenglerats, elàstic, n'Efrem es cardava la fufa pudent de l'animaló. Encar veig ara els llavis aquilotats del mestre, mestre Mestre Mestre, sentenciant dalt l'ambó: "*En Llop, sa mare de mamerri se li devia petar constantment al nas*." No calia que el xaloc ens dugués els efluvis de la fufa del cadàver: venien sols, i eren de debò mefítics; calia ésser anòsmic per a no caure de cul a la distància que érem, i tanmateix n'Efrem Llop s'hi collava; es collava tot estarrufat al cos mal embastat d'òlim l'animaló qui l'estoic mestre nostre tenia a la taula d'operacions.

Per què estic interpolant aqueixos no gens graciosos records ara que sóc al celler tampoc no gens enllaminidor del meu hostatger? La pudor, vetací: la pudor, això em duu per via de la tarota les al·lucinacions. Hi veig fins i tot el paleta beduí qui en aquest celler confegí pòstumament part del fang repugnant que hi trepig. Hi va vindre, estic segur, a fer-hi una doble paret, amb buida xafogosa antova falsa enmig, com en un conte de por d'en Poe, i, atuït per un traïdor entre les fosques, emparedat hi mor de mala mort; llavors el seu cos es podria i es filtrava en fang pudent a baix de tot...

"Tites, tites...", vaig dir, amb veu de fleuma. I volia per comptes ensumar codonys, préssecs, maçanes, caquis, magranes, figuerots, figuerons... O, si aquest cellerot hi hagués tingudes ampolles de vi, ampolles de vi trencades d'on el vinet perfumés l'ambient. Mes només me n'arribava pudor de cripta on es podria una voluda de difunts en diferents estats de descomposició.

A dalt, la festa minvava. El rebombori virava al xiuxiueig, l'eixelebrat al mòdic. I ara la poqueta llum que hi havia al soterrani, zum, s'havia fosa. Les ninetes se m'obren desbocades i re no filustren sinó foscor com més anem més poblada de monstres escrús d'un apagat vermell o safrà; escrús, no hi són pas eclògics ni bucòlics, hi són escrús; i se'm menjaran de viu en viu per poc que badi gaire.

I qui em tocava ara! Cometes de pànic em sallaven pels ulls i em febrien davant, com rudes arpons contra reforç o cuirassa, o escarpres colpint encluses, un torturat espai de terror. "*Tots hi serem, i a mi em toca ésser-hi ara*", el meu cosiment se'm cabdella com pitó i m'estrangula.

D'antuvi la percepció del risc letal m'emmudeix, mes ara que em sé ja violat, no pas intacte, em posava a ganyolar com un malparit qui, amb hòrreu accent, repeteix el renec: "Mroczkowski! Mroczkowski!"

"Rol·ló, carallot, sóc jo", feia la veu suau del potencial estupraire Eduí.

"No sóc en Rol·ló", li vaig dir, escarotat, "sóc el pollastre mal socarrimat,

capdecony!” I li enfonyava a la boca petonejaire aquell capell d’emperaire meu, un capell llanut i poderós, amb un gall gàl·lic i amb mala llet brodat entre trama i ordit. I ara me n’anava cagant quiquiriquics, aviant com gallina a mig plomar roncs cloqueigs. Els secs de les meues cames saben com és de dur cada caire d’esglaó de l’escala del celler de mon degenerat veí. Mes vaig sortir, encar acromatòpsic, a la gèlida llum de la lluna, i hi vaig bleixar de valent.

Tornant a casa allí mateix, sospesava al magí allò que hi he sospesat tant de cop. I havia de jaquir-ho irresolt.

Per què als poetes els brètols ens prenen per marietes, quan certes minyones ens veuen d’acomplits herois, no ho entendré mai.

~~~~~

183. [Parlant de mestres, només els qui visquérem sota la fèrula dels “falangistes”, antics assassins de l’exèrcit feixista castelladre ara transformats màgicament en mestre de torturats Catalanets, sabem de debò com anava tot allò.]

deformada tarda on els deixebles de la descomposició també s’eslleneguen

[*cal plànyer els nous minyons; se’ls corromp encar a classe la llarga postguerra*]
~~~~~

de males maneres el xarnec imposa

el seu catecisme que és tot sang i nosa.

s'asseu a la taula mestra, i marcial

brau que no tenim la llengua gens com cal.

ens l'arrenca sense més ostes ni ous;

sagnem per tot els traus, els vells i els nous.

diu que tots així hem de braire, com ell brau

en l'algaraví que és llufa de mal trau.

ja no sabem el que ens diem, corromputs;

de fora han vinguts: de casa ens han traguts.

o de fora han venguets: de casa ens han trets;

amb el cul enlaire i la cara a la paret.

la cara a la paret, o l'esquena al mur;

l'opció: afusellats o sense futur.

hem apresa la lliçó, parlem amb l'anus:

no sabem on somi *ens en quedem amb ganus*.

~~~~~

184. Em deia l'altre dia el nen Cugat Centelles l'aversió que tenia devers tot allò llefiscós. I que, ressentit, havia caçats amb llongues pinces un llangardaix i un calàpet i els havia mesos en una esfera transparent i els havia deixats cruelment fer's malbé; morts, es podrien encar més isnellament; em deia que davant aquell espectacle altament fastigós se li enfosquia el sensori; tantost, enfurit, escarritxava com ca rabiüt com reganyava com taquipneica fura; nogut, es fotia a braire com un malparit; llavors, massa anguniat, patia un rodament de cap i, ja ho veus tu, queia de memòria, com qui diu daltabaix; s'asclava la closca i comprenia molt didascàlicament que*closca equival a closca*.

I ara veu la terra com el que sempre fou, una pruna escarransida, i més i més escarransida com més va fent, amb morts damunt i encar més morts davall, terra mefítica, qui es panseix com pruna infectada pertot amb els fongs i el verdet que són els morts, els morts ubics... i els vius amb prou feines vius... com qui diu mig morts, tres quarts morts, noranta-nou per cent i mig morts... i a tothom... a tothom, doncs, en Cugat guaita malament. Em deia que ara ens veia*gasteròpodes vestits de groc* – un groc menys viu com més vells ens fem:

"Hem esdevinguts (o ja ho érem i no ens veiem de debò com érem fins ara), hem esdevinguts, som, grocs gasteròpodes (grocs, o vestits de groc), i arrosseguem cascú la nostra bossa d'excrements – aquesta és la nostra càrrega, el nostre noli sacrosant! Els nostres excrements en ziggurat molt sacre... els nostres excrements gansallats en bagues boges... en bagues boges gansallats els budells curulls de merda... el nostre sac d'excrements molt preuat, Gaietà Cargol!
~~~~~

“Per això l’arrosseguem fins que ens morim, i l’arrosseguem cuirassat (cuirassat amb varengatges d’os o amb imbricada closca, tant se val; la qüestió: dur’l sempre al més secret i central i protegit), perquè si se’ns escapés la quisca, ai, Gaietà!

“Si se’ns escapava la femta se’ns escapava la vida!*Car la vida és merda com la merda és vida*.

“Aviem gemeguets com més anem més prims... tret del darrer, esfereïdorament agònic... vestidets de groc que es panseix en callol, i aviat en pàl·lid anèmic, i aviat en blanc com paper sense re escrit damunt... mentre ens atansem al duad – riu postrem... a la duad – la torrentada per on baixen a la biorxa tots els cadàvers mai haguts, barrejats amb totes les merdes (excrements, degenerescències) mai produïdes... hi venim a beure... gasteròpodes groguencs, ens atansem a beure-hi... perquè ens semblava que el que el riu darrer, el duad, duia eren aigües de vida... i, és clar, eren aigües excrementícies... eren aigües de mort... eren aigües de merda morta on marinaven els morts.”

Li vaig dir: “Gasteròpodes, eh? Caminant amb la panxa... arrossegant de per vida allò més preuat... un sac d’excrements... eh? Exosquelet... endosquelet... eh? El que no veig és d’on ve el groc.”

Allò el va destrempar, pobre Cugat. “*No veus el groc?*” em va dir, astorat.

–No pas el groc, no pas el groc... Pus tost un color així brut blanquinós de xona, o burell i castanya de cargol bover...? Potser entreviat amb negre geomètric de queloni a tot estirar...? El groc tot sol, m’hi és de més.

–El vesc, el vesc... el groc és el vesc!

Se’n va anar a cercar l’esfera dels podrimeners, el diorama de les corrupcions, tret que, corrent corrent, va caure per les escales. Es va deure tornar a asclar la closca

del gran descobriment.

~~~~~

185. Li demanava a en Gai Cargol amb quina mà es torcava el cul, si era esquerrer o dreter en la neteja del trau jussà. El tenia davant, assegut còmodament a la cadira de braços, amb la copa de conyac entre dos dits, absort, admirant la tabolla lluentor d'una de les cassoletes de la meua dona, i va pretendre que en la seua absorció no m'havia sentit.

"Perquè els qui ho fan amb la dreta", tanmateix vaig afegir, "no diré que siguin instintivament dretans, però prou és cert que com pare, qui com saps s'empescà l'"ESCA: l'ESport CAtalà (esca a l'esforç, esca al trofeu, esca al títol, esca a l'honor, a la satisfacció del triomf!)", club de botxes, que els xarnecs, en llur avarícia esbojarrada destruïren, perquè club de botxes CATALÀ, això era atemptar contra les essències del règim feixista, i doncs, aprosèctic, dispers, confús, es plegà a llur odi i per comptes d'esca va acabar (mon pare), del club, dient-ne*ases*, car em sembla que s i c tenen la mateixa vàlua en la pobretat del xarnec, i ases es veu que no vol dir ases ans una altra cosa, potser asos o*aces*en anglès; la qüestió que mon pare sempre s'ha torcat el cul amb la dreta."

En Gai Cargol romangué llavicosit. Mes se'l veia nerviós, fins i tot angoixat. Sospesava al crani les greus conseqüències d'una seua contesta errònia? No volia que l'enxampés en cap renunci. Que l'acusés llavors de qui sap quins crims. Àdhuc que l'atonyinés, l'esmonyonés, el condemnés a la tàpia de toves sangonoses. El seu cutis cuprós esdevingué anserí; cap llambrall s'hi reflectia ara traint cap magnífic estat salutífer; i a la carranxa el seu matràs adés tan xiroi devia estar pansit: no feia gens de tossa. S'escurà la gargamella, de sobte encallada per les antostes de manta nosa. Poliglot com era i es veia reduït a fer de mim. Jo me l'esguardava ombrívol. Tenia una mà a la butxaca de la jaqueta; potser hi joguinejava amb un revòlver.
~~~~~

“Esfulles un milfulles?”, ironitzí.

Em va ensenyar les dues mans vermelles i suades de por. “Les dues”, féu, amb un filet de veu.

“Ambidextre, eh?” Vaig dir, rient. Vaig aixecar amb una exclamació les mans al cel, com qui molt contentet diu albíxeres. “Ja ho veus tu! És bo saber-ho!”

Buf. I tothom tan alleujat. Ell estalvi i jo sabent ara del cert que se’m cardava la dona part davant i part darrere. Cal anar-hi sempre per totes. I, si ets cuguç, més val que no ho hagis d’ésser a mitges. O tot o re, sempre dic, no hi ha tercer.

~~~~~

186. Na Nancy, amb ulls d’àliga gelosa, zelava si el seu amant Onèsim, sovint tan reclusiu, se li revelaria ara en aparició esglaiadora. Amb ànims pòstums, com qui diu, havia recorreguts, amb trepig llenegós i amb el magí embalat, els sinistres carrerons del cementiri on ja es veia corrompent-se lentament entre mortalles llordes. Car es creia pràcticament morta com l’amor que fins ara li havia portada, en nòlit gratuït ans altament productiu, el drut Onèsim, adés per a ella el darrer bruixot omnipotent qui màgicament, d’insubstancials reverberacions, amb mà policroma de taumatúrgic tintorer, tenyia gairebé tot el que tocava del carmí més viu de la sang efervescent de l’estimulant il·lusió que tant li calia ara, car n’era addicta, i era, oipús, dona, i doncs lloba ferotge si li prenien l’afecte o l’hi aigualien en vessar’n rogenc moll en receptacle aliè. Però és que es tractava ell ara de
~~~~~

filantrop, i, amb esmolada elegància, havia decidit d'anar espargint la seua amatòria llavor. Com més conys a rebre'n s'hi esbadellessin, millor;*no voldràs que l'ampla collita pateixi per cap gam d'escarransiment que tot ho pansís*, li deia a na Nancy, amb gest que abraçava tot el barri antic. I ara na Nancy Meteorit, la seua intuïció l'havia duta al fosquet replà de baix de ca la seua amiga Sandra, on havia cregut que n'Onèsim, o el seu mític altre ego, suara s'endinsava per a sotmetre-la a les delitoses ordalies del seu filantropisme sexual. Les hores es despenien debades, sense que ningú no les comprés; tothom massa ensopit, o inexistent, o als hel·lènics orcs, car érem al centre de la nit; la boira donava naixença només als ressonants argues d'estranys grinyols on, suspesos, amenaçaven de caure'ns als glaçats melons els monstres digressius dels més agres malsons. Trucs de càbits llunyans duts per un ventijol d'arpes discordants ens inauguraven tremolins. Car si ella zelava que sortís n'Onèsim per a morir-se-li despitadament als braços, jo zelava per a rescatar-la de cap malpàs. El fred ens allisava els predicaments. Ni ella ni jo a pleret ja no érem qui érem. Tret que jo anava millor vestit; no vull dir pas més mudat (això ella), vull dir més abrigat. I doncs servava l'ésser una mica més intacte malgrat el maleït fred que s'aguditzava amb el ventot. I així, abans ell no baixés, potser de bon matí i ben esmorzat, xiulant un xaixaixà, i ella el reconegués, satisfeta que cap alter ego no l'havia decebuda, va perdre ja el senderi. S'hauria segurament morta somrient, si doncs no hagués jo reeixit a tornar-me-la a casa. Vora l'estufa i dejús les meues profilàctiques fregues, es va eixorivir. Emètics penjaments em plogueren, corrosius. Però la vaig calmar: "Ha trucat un tal senyor Onèsim Petroni que et digui que l'impotència el podia… i que per xo, massa avergonyit, no sabia si suïcidar's… o… o fer's pus tost d'una certa religió panteista on… et planten un plançó al pit quan hom et colga… perquè així naturalment et desfacis i tornis al tot amb tota naturalitat… i que, com a remei per al molt aflictiu destrempament, t'agafen i… i… i, al rabeig del repapieig, t'escapcen les venes, i dins un bany tebi, de petxines curull, que només es fan (les petxines) a l'illa Maurici, que és molt lluny, entre l'Àsia i l'Àfrica, o si fa no fa, i on et cal, per al tractament doncs, tan lluny anar-te'n… o te'n surts al capdavall flamejant d'ufana, o hi jaqueixes la pell; que, ça com lla, a cal Maurici hi anava sull, despesos tots els estalvis, fent un vaitot, i que… t'avisarà tantost… si sobreviu, car avalua sobretot molt la teua art terrissaire, i que això, la teua art, el mantindrà… toquem ferro… viu."

~~~~~
~~~~~

187. Ujat ans oscat, trepitjant el terra feixugament, com qui afetgega, quan camina, neu, tornava a l'escalfor de ca ma mare.*Tant d'esport em mata*, els bleixava, amb veu nogensmenys pregona, alhora faixant-me més estretament la faixa. I n'Agapant Estefanotis, senyoreta de tot fer, qui ma mare llogava de minyona, m'ullava sovint llavors amb ull amorós.

Xiquet ben educat, fill gran de burgesos botigaires ara separats, li demaní a n'Agapant si sos pares eren com els meus gent de lletra i, tantost em contestava, amb faç perplexa, que no pas gaire, que eren pagesos de Guissona, vaig afegir: "Perquè si el vostre cognom vol dir*flor per als morts*, el vostre nom vol dir*flor d'amor*. Doble flor contradictòria, doncs, o allò mòrbid contrarestat per allò tendre i dolç; joc de perfums exòtics i sentors misterioses; teranyines de flairoses ombres on l'ànima venèria anhelosa s'adhereix; alquímia mestrívola de fetillera encaterinadora, amb un vague seguici d'elfs qui hàbils li barregen, com ara portats pel zèfir dels mandrosos tròpics, bàlsams de plumèria (o frangipani) amb vetiver (o albellatge d'olor); subtil, delicat equilibri feromònic tot plegat que ha d'enamorar cada baronívol i tanmateix molt manyac poeta al món."

Poc cal dir que amb discursets així no em va costar gens d'endur-me-la al llit.

~~~~~

188. Quan vivíem a Mercyside i la dona se n'anava de matins dos cops per setmana al Swarthmore a fer-hi terrisses, i ja sabia jo que sovint, per comptes d'arribar's al taller i fer-hi d'assídua terrissaire, se n'anava d'estranquis a veure qualque amant a
~~~~~

cardar-hi pels descosits, d’on en tornava encar més tard que no si hagués anada a afaiçonar i desfaiçonar amb l’escabeta i amb els dits desenguantats delicades peces, i a fonyegar en rodes i torns sensuals argiles, i a pintar en plats i pots i olletes espectaculars llimutges, atractius vernissos, i a enfornar-hi i desenfornar-hi petites obres mestres de les seues, i em portés tanmateix com a prova de la seua estada a l’estudi, potser sentint-se una mica culpable, qualque ordinària peça que abans havia comprada cuita-corrents a una botiga, un dia vaig veure que al cul de la peça que em deia que ella mateixa havia remuda amb el croc o desempalada del forn (un bol per exemple fet feia tres o quatre setmanes i fins ara no recobrat després de mantes cogudes i refetes), vaig adonar’m, dic, que al cul d’aqueixa “meravella” hi havia encar enganxada una etiqueta que hi deia:*Made in Taiwan*. Amb les presses es veu que se n’havia oblidat de treure-la, ço que jo, finet, d’esquitllèbit i amagatotis doncs esmenant la pífia, sense dir re, ans vantant alhora moderadament el modest objecte i posant-lo a la lleixa “purgatòria”, amb un estosseguet, d’una estrebadeta vaig aleshores fer. La veia la dona una miqueta pansida, pensiva, potser s’havien barallat amb el drut massa esquerp, i per això aquell vespre de la greu badada li vaig amanir un berenar encar més opípar.

~~~~~

189. Mon pare penós, un altre d’aquells dedicats trofobionts boigs pels esports, afeccionat taral·lirot i alhora ardent entrenador de vanitós jovent qui aspira, enverinat, a les millors i més sonades glòries de l’estadi, adoptava com a fill aquell negrot tan fort, àgil i lluent, i a l’hora d’esmorzar l’endemà ens deia que, per esperit de germanor i per sacrificada ans molt sentida amor a l’esport, mon germà de debò i jo (ambdós bells i grans atletes, tot i que no tan grans ni grossos, ha-hà, com el negrot, tot i que és clar més bells, tot i que menys lluents i flairosos, ha-hà) l’hauríem de besar als llavis com a bons germans,*i com a bons germans atletes oimés*. Ni mon germà ni jo no ens vèiem amb cor de besar els llavis gruixuts del negrot. Ens repel·lia d’allò pus. Fèiem mil ganyotes i albardaneries, d’on el públic se’n reia, allerat. I ara fèiem continent d’anar’ns-e a besar, mon germà i jo, i ho fèiem només veure, amb mims i pantomimes i histriònics ampul·losos zumzeigs de braços i cames, i en aquell instant,*heus el miracle!*Màgicament, dos parells de llavis eixien del no-res i dolçament suraven pels voltants com papallones de plàstic. El miracle, és clar, és que hi hagi de tot al món per comptes del fet que no hi hagi
~~~~~

enlloc re. I si hi ha alguna cosa, per força ha d'haver-hi de tot, perquè només en el no-res absolut pot no haver-hi re, i només que hi hagi el més petit àtom existent es pot desenvolupar en els més complexos universos, car, un cop matèria,màgicamenttot s'hi afaiçona. Només en el tot pot haver-hi re. I si és un miracle que apareguin, es materialitzin, màgicament en l'aire fi dos parells de llavis riallers on abans només hi havien molècules d'aire, el mateix amb tot, inclosos els déus, qui aparegueren com efímeres bombolles de la màgica sopa total, com ara hi apareixen els llavis exagerats (amb mostatxos i tot inclosos serrellant els llavis més primets de dalt), els llavis burlescs doncs que mon germà i jo ens posàvem damunt els cuscs, humils, llavis propis només per xo que ens poguéssim besar... i besar i besar, molt lúdics i bufons, davant l'esclat de rialles i aplaudiments d'un públic encantat amb la nostra actuació mestra... i les actuacions així mateix còmiques del negrot i el nostre "pare", afligits fins als profusos plors mentre es petonejaven també, tot i que amb menys d'efusió i, llas, amb llavis naturals ells dos!

~~~~~

Gaietà XXII – darrer moc de morent cargol

190. Per marcolfa sudanesa adquiria estigmes de creuclavat al cul – cues immenses de sudamerdicans es formaven després per a veure'm el cul – idòlatres de merda! – se m'hi agenollen i me'l besarien tret que això els ho tinc de totes totes interdit, car qui voldria els microbis infectes de llurs boques al meu cul!

Ara el cul – (em fa massa de mal) – abans m'hi podia embotir de tot – pistoles, explosius, granades – i ara no m'hi puc ficar res – *ni la llengua!*

Iconoclastes, veniu-me a dessacralitzar! – car aqueixos idòlatres repulsius – sempre a il·lusions xumant – *a ideals, ídoles, eidòlons, idees, ideologies... conceptes façana... fictes herois...* – em gasten amb roentor de llengua abrasiva llepant-m'hi llevats i merdes d'enjús – em gasten – em gasten – em gasten el cul.
~~~~~

Eidòlons – incertes presències… façanes etèries emanades dels cossos – efervescències de la imatge del cos d'un ficte heroi qualsevol – espectres mig visibles que n'irradien en diferents estatges – cossos imaginadament reverberats d'altri que et percudeixen l'enteniment – amb quina escalfor t'espetega el cervell – en flames orotundes et creus falòrnies de gos pigall qui no et mena sinó al cul de la gossa on enfonys el nas.

~~~~~

191. Aquest és l'ou (li dic) que en Roussel explica. Era un ou que la moribunda xarrupà alhora espiada pel cusc poeta qui de lluny l'amava. Quan la bella tuberculosa, jaguda en gandula i molt abrigadeta al petarrell de l'eixida, la closca de l'ou xarrupat llençà barana avall, l'amant ocult i ignorat n'encertia l'indret. Arribada la fosca, l'amant saltava la tanca i redimia la closca de l'ou que ara, colt, adossava suau al seu pit com màgic objecte. Escrivia en la closca talismà que els llavis de la moribunda besaren llavors, en minvant espiral, un poema de versos menuts. L'endemà quan li va voler portar de manera tapada i pseudoanònima (car poeta de veí la bella malalta només n'havia un i hauria doncs endevinat de seguida qui l'hi enviava) la closca poètica, llas, la feble preciosa ja havia traspassada (benvinguda pels angelets itifàl·lics del seu magí malaltís i doncs pueril segurament a l'altre món). Aquella closca les filles del poeta molt més tard desaren i colgueren molt acuradament, no pas perquè l'antiga bella moribunda hi hagués mai plasmats els llavis amb un darrer delit, ans perquè contenien versos molt íntims del pare (i gran figura literària ara que era també mort) estimat. Aquest és l'ou perquè d'una relíquia de substància trobada a l'interior de la closca sagrada n'he pogut treure el codi genètic de la gallina qui el pongué. D'on que la cloné en pollet exacte. La closca meravellosa l'heretava d'una de les filles (la darrera qui sobrevisqué fins que jo, tan ben plantat, no li fetillí l'esguard) qui m'amà en secret (jo fotent si fa no fa carota del líric son pare, tot i que "només" sóc un perfecte empíric científic). Quan la gallina replicada es féu adulta pongué aquest ou, només aquest ou, abans no es va morir d'estranya, sospitosa, mort sobtada. I ah miracle, ah misteri, l'ou eixí del cul capaç de la gallina, com el veus, amb el mateix poema escrit a la closca un pèl rosàcia. Les místiques, enigmàtiques, oficinals, línies del cabdal poema, oidà, en acostumada espiral descendent, integrades naturalment a la magnífica closca. Ou encantat! A qui el vendré? I qui (pagant la patent o en tot cas el que calgui, i jo embutxacant-m'ho car no pas que visqui com la salamandra d'oxigen i prou), qui voldrà d'una mica de la seua substància clonar cap gallineta qui li pongui també un ou meravellós que llavors podrà potser també vendre a cap museu o a cap altre supersticiós capgròs amb prou calers per a poder-se empassar, tremolenques com cues de llangardaixos, paregudes cascàrries en acabat en arnades vitrines exposades?
~~~~~

~~~~~

192. Autor de teatre – tries i ensinistres noies i nois – noieta se't planta davant de qui adés en conegueres les germanes – de negre – se t'apuja la faldilla per a tu tot sol – t'acompanya la mà cap al seu cony – tot llis, com de xiqueta de cinc anys, i en deu tindre ja vint o més – cony totalment suau – pretén que l'ha picada qualque mosca tse-tse – diu *ací, veus, ací* – no hi té ni la més vaga foscor d'una pigueta – li dius que *allò no serà res* – i l'abrigues amb les teues flassades fosques, blau fosc, i l'abraces i l'estrenys perquè no tingui fred, ben embolicadeta, i aquell conyet suau i llis li dius *ja ens l'estudiarem un altre moment – ara, ben escalfadets, concentra't i escolta mentre dirigeixc aquesta altra escena, vols?*

[Amb coherència aritmètica la meua capacitat translatícia dedueix, de la irreflexibilitat simbòlica de la seua pell, que si el meu esguard no forada, encar menys el meu vit exhaust, que com tampoc no em cardí les seues germanes, poc cometré la cruel facècia de voler-me-la cardar a ella. Tot convergeix en negacions irrefutables. A canvi, amb escandall de llengua golafre, li escorcoll saborosos llavis jussans, i ara li llep el cimbell bellugadís com cuc tanmateix tenaç que n'obre la gola i hi inaugura alhora pluges feraces de flairosos delitosos mocs.]

~~~~~

193. Cada nit, en dejú, anava a espiar per un foradet com l'home valent se'm tirava la dona. Aquella nit n'Erle Rellogacrims, l'home del Caucas, m'hi sobtà, espiant-lo com se me la tirava salvatgement – *i ella rai, en orgasme perllongat i repetit*. Doncs bé, som-hi. M'amorra a la dona suara gaudent i ara heus-m'hi, esquena-rompudet llepant-li els (sovint guits) saladíssims peuets (qui mai hi xuclava hi xuclarà: *destin du cocu cochon connaisseur de con*). I llavors... *ai!* Car, és clar, aquella fou la nit on n'Erle em donà pel cul. *La dona se'n reia, amb la seua lluna llavors demoníaca* (la que més goig em fa, car llavors que se me'n trufa, i és més cruel, la meua ànima s'infantilitza fins a tal punt que torn a esdevindre el marrec manyac de la mama... de la minyona... de la padrina... xicarronet faldilletes i femelleta a qui burxen recte amunt el culet amb ungles de suplici... i de la pitxonlineta se li'n foten escardalencament i mig escanyant-se de gaudi com dic diabòlic, típicament femení).

~~~~~

194. [Som-hi, em dic Emili Cuguç. Ara ho reconec (tot altre nom esborra'l; abans de morir'm era molt afeccionat als pseudònims), Cuguç, Emili, hò, això rai, i en aquests, els meus papers pòstums, hi dic el que vull. Res no em pot ara nafrar... lluny i estalvi... esperit allerat... enjondre campant-se-la, rabejant-s'hi... fora d'esquírria ni agressió de tot brutal patètic puritià fanoc moralista mitjamerda. Ara hi sóc, paradís, i hi sóc, i tant, donant pel cul els angelets. No pas que quan era a baix (encar eixalat) m'interessés gens, això de donar pel cul ningú... ni que me'n donessin; ep, excepció feta de qualque amant massa cald de la meua dona el qual, aprofitant-ne els llefiscosos suquets, se m'enfilava pel recte, i jo patint-hi rai, car morenes prou, pobrissó. Mes amb els angelets no hi ha perill; els angelets (això establiren els folls hermeneutes i els pallussos exegetes amb d'altres betzols barbats de la religió dels cretins, en acabat de despendre-hi centúries com mules bordes cavil·lant-hi), els angelets... els angelets no tenen sexe, són asexuats, no carden, car es veu que ja deuen ésser ça-sus feliços rai, sense que els calgui a sobre pelar-se-la o fregar-se-la a l'anca del "pare" (perversions allà dalt, rai; déu-n'hi-doneret les escarritxoses apories dels malignes, naquis, alats!); ara, així mateix, que no tinguin sexe, poc vol pas dir que no tinguin foradet del cul – o us penseu que tots aquells nèctars i ambrosies llurs no tenen pèrdua i s'aprofiten tots? No; tot allò que hom s'empassa causa subproducte que cal evacuar. D'ací llur foradet (*que ara, mort, bitll amb goig, tururut, de benaurat*.)

Emili Cuguç, em dic, i aquests són els meus pòstums escrits, on tota veritat (intimitat) hi és sense embuts ni trucalembuts revelada. A la vida hi visquí feliç rai. Els cuguços som de mena feliços. Ja ho diu la dita: *feliç com un cuguç*. O: *com el cuguç*. O, en el meu cas, com n'Emili Cuguç, ha-hà.

Dòcil marit, n'Emili Cuguç, us n'explicaria tantes (i en català total). Se us n'estarrufaven els cabells, se us n'esborifaven les pells, us n'esgarrifàveu, les espinades per horroritzats tremolins solcades, com per urpes de pantera fellona cruelment gratades, car, com dic, tampoc eu cap perversió no m'estalviava... com era viu ací baix i (doncs!) cuejava!]

~~~~~

195. [En mos lleures esdevenia lladre; esconillant-m'hi, ombra boirosa en la nit, sóc espieta; en la vençó, rabejant-m'hi, exhibeixc a tota creatura (sobretot femelleta de quatre anys o tres) la meua pitxolineta (perquè també se me li'n rígon, hè!); no deman cap remçó si rapt cap gosseta: només l'esminyon i llavors la lleix anar, vagament recós; i m'embolic extàtic en menstrus, estres, robes delitosament llordes de velles i joves; a contracops, ja flàccid, esguerradet, ple de blaus, torn al cau que xinxes i arnes prenguin col·lació en el meu cos tot lent, despès, com banyat en clorur de potassi i pudint d'amnèsia; ambtant... passen pels cels nitosos eclipsis, satèl·lits, ònixs... I eu tothora esgarriat, desèrtic, nocturn... De desig escanyat, algolàgnic, anarquista, impostor... Al cel ominós estels hi esclaten... (correspost impuls) (al cap m'hi esclaten pampallugues, als ulls impressions de fugaços reconeixements)... dones, dones, femelles, llurs conys, llurs conys... per escletxes, foradets, ascles... sempre un boig desig de fosa... masoquista... o amb lleterada... menfotista... i ara subreptici, furtiu, mes implacable... ocult i subversiu, us podria haver fet volar (quarters sencers d'invasors armats) o us acoltellava finament d'un en un (parelles de lloros pollosos)... efeminat, sor garneua, preferesc el pausat verí... són escrits pòstums... hom s'hi pixa... no us en planyc cap, cruesa... sempre hi he caigut retut, llit ranci... cada llençol mortalla.]

~~~~~

196. Tantost et donen diners, t'han subornat – ara et calen totes les injustícies – *tapéssim doncs amb amples flassades les cares d'estatuesques deesses i de déus empedreïts* – perquè no vegin (no fos cas que hi hagués mai perdut qui sap on cap déu mig just) les abominables tortures inquisicionals ni els abjectes assassinats que ens calen car som acabalats i els altres manquen de possibles, són naquis quant al que cal, i ens fa l'efecte que prou ens assassinarien per a heure allò que ens envegen amb magna esquírria.

Diu en Russell: *per què ficaríeu els estalvis perquè cap govern us els malmetés pagant deutes de guerres o preparant-ne de noves? els carallots qui això fessin no foren pas millors que aquells maleïts qui lloguen assassins perquè no els calgui a ells cometre el repel·lent assassinat – millor fóra que despenguéssiu la fortuna tal com raja, en xeflis i orgies, en juguesques, en gaudis*.

Vaig córrer cap al carrer – som-hi (vaig dir) *and now then for a little bit of sex*. Les meuques em somreien molt (ben) intencionades. Em ficava escorcollaires dits als
~~~~~

fons de les butxaques: en porreta, ni ral. Per un foradet amb dos ditets subrepticis me la pelava i també somreia, bonament.

Els predicadors a les televisions dels aparadors deien que "*déu està emprenyat com una mona*" (déu ha d'ésser andalús, castelladre o de qualque altra mena de moro: no solament s'emprenya sovint com una mona... tots els predicadors i tots els "fidels", tots els cretins en bloc, foten també cara de babuïns)... "*déu nigament i traient foc pels queixals ens castiga amb tsunamis i terratrèmols i horroroses bestiades semblants perquè no fem prou bondat, perquè les dones carden massa i són massa descarades i prenen per qualque cagalló verinós el fetus i l'embrió qui els fot nosa...*" i jo, passant, amb dos ditets aplaudia les dones, de qui el cony (nyam!) tot ho guareix. (Les noies, les noies! Com pus promíscues pus adorades!) (I per què voldria cap predicador cretí que hom guardés desada al ventre tal verinosa nosa mesos sense fi?) (Predicador cretí, ja t'hi fotria jo embrió qui et rosegués els nítols i no poguessis així cagar tant i tan pudent per la puta boca!)

Per intercessió de qualque nova tòrrida doctrina, ara que la teca no manca, es pol·lueixen ans corquen ferotgement les ferramentes dels sobrevivents, (des)enraonant d'esperits qui trastoquen corporativament les clíniques ans obscenes depressions dels qui milloraven dramàticament quan llurs episodis mentals paradoxalment s'exercien en concises paròdies on tot déu era rigorosament omès en benefici dels solitaris inargüibles tangibles impactes de la necessitat.

Què us prediquen amb gola de massa fàcil pet? La gola del cridaire esdevé budellot, duodè, jejú o ili, i on crida pus no és tant a l'orinal com davant els altaveus damunt els àvols "fidels" qui corruptament es marceixen solcats per recosos tremolins leri-leri damunt l'abís de la ignomínia astronòmica – us empasseu la merda que la mortalla que no tapa sinó horror indicible rere l'altaveu amb la seua veu de meuca letalment entecada us plou com vidriols de just anihilament.

Teniu ara els cervells fets cendres d'infecció. Per baules estantisses de "creences" us aneu lligant al fum tuixegós, al tuf fumegós que la coent estàtua exhala... tothom s'hi caga darrere... sou dèbils gossos de sacrifici fermats als peus de l'ídola qui s'engruna a calçobres que us esclafen. Amb quin sarcasme no ens guaitem les vils vanes penitències vostres. Amb sang calda d'heroi ateu us reptaríem si no fos que temem les "carícies" de les autoritats qui vigilen perquè tothom romangui tan decebut i il·lús com ara, cordat bledament a la merdegada.

Relliscava llavors; hi havia un rovell d'ou (de dona) a la vorera; queia de cul i me'n reia; una caparrada; dit i fet, roplegava l'ou xemicat i ostiàtim (de porta en porta) demanava amb parapraxis rai si a la meuca del pis li queia la cosa. "Sóc fort de llom" afegia "encar que com els de més dels cuguços la faci rai petiteta."

Els mascles m'osten de llurs domenges com si sóc femta acabada de deposar que hom llavors, de bell nou escandalitzat per la pròpia brutícia d'obliqües carns i oblics escarns embolcallada, per les gargamelloses canonades fa davallar fins que per l'eixauc d'esbiax se'n va a la claveguera de la darrera duad. Tant se val. Tots baixem tard o d'hora per la clamor dels cagallons per la matèria "fets".

~~~~~

197. Era al corredor, patint. Hi havia al racó del corredor, en un replà allunyat, darrere unes plantes de jungla baixa que semblaven de plàstic i tot, una peixera oblonga grossa il·luminada. Molt pregona, amb aigua translúcida, verda.

No sóc gens gelós, però allò pudia com peix de tres jorns.

Ella m'havia dit, abans d'anar-se'n de viatge, *tornaré demà o passat-demà; seré a la piscina amb en Morfeu*.

En Morfeu. Dormint el gat. En l'oceà dels somnis.

O era en una de les seues petites llunes de mel, en una piscina de suors i secrecions, als braços d'algú anomenat Morfeu Peix?

I se n'hi anava prenyada, traient pels orificis bromeres substancials, assaonades, molt tastívoles, cert.
~~~~~

O estic parlant de fàstics i de tentines, i de nois forts i durs qui s'escorren mig adormits – els peixets espermàtics de llurs escorregudes nedant no pas gens destrament dins les cuixes de la meua dona – de les meues dones... de les meues... de les meues... de les meues eixarrancadíssimes dones...

Sucs amniòtics on la meua memòria banya – la mateixa temperatura d'allò al cos més íntim, sororal, amagat – ah lleterades tèrboles... salades... marítimes... hi só immòbil com peix mort qui la lleterada s'emporta... sublim experiència totjorn única... quantes d'hores m'hi estic... nits senceres... negant-m'hi... orxegant... a frec de git...

I somric-ne... somric-ne sempre... car on t'hi trobaves mills?

Havent tornat (estalvi, estalvi!) a la font.

~~~~~

198 i prou. Un altre dia érem amb la dona a un altre hotel de Rio (de Janeiro). A l'hora d'esmorzar, davallava al menjador una mica tard i hi veig la dona entaulada amb dos homes de món – mudats, elegants, cortesos, forts, simiescs. No gosava atansar-m'hi; m'ho guaitava, amb posadet modoset, tot de lluny; la meua dona se'n reia sovint però no pas (com altrament feia sempre) francament, ho feia (estranyament) (molt estrany per a ella) empegueïdament. No coneixia cap dels seus coneguts. Rarament he mai viatjat amb la dona – sóc molt casolanet. Tot em fa por, tot em fa poreta, poneta, molt poner, poruc. La meua dona esdevenia (hò, hò, molt estrany per a ella, ella qui és tan gairebé diries desvergonyida) rogenca de cara, com si patís... Vaig atansar-m'hi, mig com si fos un molt discret cambrer... La meua dona saltà a agafar'm (estrany) (sovint, quan té companyia, no em fa cap paper, com si no hi sóc); somrient desmesuradament, va dir, com si n'estigués contenta, gairebé orgullosa (estrany): "*Ah, my husband! Jean-Louis, this is my husband; Giorgio, my husband*." Em vaig inclinar (feble, flèbil, anèmic, matusser) davant ara d'un, ara de l'altre. Ni en Giorgio ni en Jean-Louis me'n feren gaire cas. Llavors la dona digué: "*Oh, Giorgio, my husband is a great admirer of your work as an artist – he has all your albums*." A mi em digué: "*Giorgio, you know... He's that smashing architect who also draws those comics you love so much about the primitive people living in a future gallaxy*." Sí ves, allò obligà en Giorgio a dir'm quelcom o altre mentre,
~~~~~

humil i petitet, li preava el seu treball artístic fins a l'excels ditirambe. Aquella converseta a part, vaig percebre de cua d'ull que li permetia a la dona d'explicar quelcom de molt seriós (tot i que ho deia amb un somriure fi) a en Jean-Louis, el qual frunzia el front, no pas gens convençut ni content. Llavors, en veu alta, la dona féu (forçada en el seu divertiment): "*Jean-Louis , my husband's never been in a yatch. He's probably afraid of the contraptions; too flimsy for him; fearing a wreck, and he's such a poor swimmer... Wouldn't last two minutes in the water*." Se m'adreçava a mi: "*Jean-Louis is a regular sea-wolf, he's won plenty of maritime awards with his warrior yatchs and all... He's often in the news with all those amazing records of him, such a daring hero of the seas...*" o quelcom així; la qüestió que em veia obligat a felicitar'l molt efusivament i acollonida, ço que la dona aprofitava per a donar explicacions a en Giorgio, el qual les acceptava amb una cara tampoc no gens xiroia.

Més tard ens separàrem. Cascú, tret de jo, és clar, havia d'anar per feina. Jo només era a Rio acompanyant la dona perquè havia de signar uns documents de quelcom o altre que ella volia comprar o vendre. De fet, no sé pas mai què signi – podria ésser que fos la meua sentència de mort – la meua dona, rai, sempre me n'he fiat ulls-clucs – sí ves, qui mana, mana.

"Buf!" féu llavors la dona "de quina no em salves avui, marrec! Providencial que t'hagi dut. Els he dit que no vinguessin a la meua cambra aquesta nit, que tu hi fores amb els teus carrinclons amiguets literaris i que jo no podia anar a la llur perquè havia de sortir a la televisió lituana (li he dit a un; a l'altre em sembla que li he dit nepalesa), tot vantant els poemes del meu calçasses de marit. No sabien si plorar o riure. Però almenys no ens els trobarem tots dos que em truquen a la cambra ensems perquè se'm volen cardar; tu rai, et fotrien una puntada al cul, i au, vés-te'n a dormir a un racó del corredor si vols. Però entre ells... *ui, malament rai!* Tant l'un com l'altre, ja els has vist, tenen un sentit molt elevat de la propietat. Mascles cent per cent, territorials, agressius, batallers. Ambiciosos, baronívols, peluts. Bel·ligerants, pugnaços, carnissers. Amb tu, ja dic, rai; s'hi caguen, tu ets el banyut (el cuguç) qui no compta per a re; però entre ells, si se n'haguessin adonat que estaven en competició, potser (segurament) haurien arribat als mastegots. Estan tan acostumats, tantost com em veuen en cap viatge, a pujar a la meua cambra i a fer'm tot el que els plau, que em veuen com a quelcom que els pertany. Ni l'un ni l'altre no acceptarien competències. Ja saben que el marit no compta per a re: un cuguç com tu, espera i calla, *puf!* I encar rai que no li facin parar el cul; amb mascles tan mascles mai no sé sap! Mentre tu, estretet, llepafilós, poètic, ecs! Si veies com m'agafen! Em volguessis agafar tu així, això jo permetent-t'ho (i el més calent a l'aigüera, desgraciat de tu), i no sé quants d'ossos et trencaves, nyicris; a part que amb el piu-piu cloc-piu que tens, de cap manera que cap altra posició que la del missioner o capellà marieta i insubstancial, sense energia, que no podries servar, amb perill que caiguéssim els dos i anéssim a parar a l'hospital, *hà!*" (I així un tros més, i jo callant i acceptant-ho, fent-me el geperudet, fent-li un massatge als

flairosos peuets de dues hores pel cap baix, fins que es pugui adormir somiant trons daurats en cercles paradisíacs on cada dimoniet fa una cigala pel cap baix de mig metre.) (O ets tu qui massatjant i funyint, això somies, embadalit.)

Ara, és cert. Això sí. Sempre t'hi trobes. El marit espera molt pacientment que l'amant enllesteixi. Car és l'amant qui posseeix la dona, el marit només hi és per a signar-hi els papers – o, diguéssim, si el marit n'és el propietari (notarial), de debò és el drut qui en gaudeix incontestat l'usdefruit.

Oh, i ara me'n recordava...

Hà! Un cop quan la dona em diu, en tornar del tòrrid Brasil (en ple gener congelat, vós) que les sessions de '*manxem-hi i bufem-hi ensems*' amb el seu elegant drut Jean-Louis pels hotels de Rio, São Paulo, Florianòpolis i Brasília són d'aital ferotgia que n'hi ha hagut per a marcar-li la pell d'aquella manera, com veig (fent-hi bavalloses bombolletes), i encar sort que hagin tornats si fa no fa sencers, i que "*cambra i llit en acabat eren pitjor que no Hiroixima en acabat de l'espetec*", fins i tot jo me n'adoni, orxegant als fons inescandallables de l'estaquirotesa on em duu un verriny massa esmolat (un desig sexual altament burxegut), me n'adoni, dic, si més no al rerefons més allunyat de la consciència on encar hi dec servar encès un fragment d'espelmeta de seny, que aquell símil és massa exagerat i no pas gens adequat a cap situació. Mes què hi farem; ella és així, i l'has de prendre com ve – amb una lascívia i un vitalisme doncs que et renoven com globus desumflat que llavors es reumflés mercès al seu benvingut aflat de balsàmica resurrecció quan et conta les noves delitoses aventures de les seues improvisades llunes de mel per càlides contrades de migjorn.

Pel que fa a en Giorgio... els seus dibuixos, quants de cops no els he estudiats amb lupa per a veure-hi en alguna de les seues futures primitives nues o mig nues... tan llépoles... per a endevinar-hi, dic, el cos sucosíssim de la dona... i trempar-hi doncs encar més esmeperdudament...! Car la dona ha degut servir-l'hi de model per a les posicions "més llordes"... d'això cap dubte, vós! Sempre vantada com la "millor" (més gojosa i gojant) druda del món!

I tanmateix els tenia tots dos per ben civilitzats; avui que els coneixia, però, tampoc no podia dubtar que, com deia la dona, fossin capaços, ferrenys, per a disputar's llur propietat, d'arramir's a duel allí mateix...! D'esguerrar's, doncs, de destruir llurs pròpies famílies, de matar i morir. *Glop!* [Si en sem, vós, els homes, de rucs! I com

menys “homes” sem els homes, menys rucs, és clar! Per això sempre m’he vantat d’ésser efeminat (com fembra) i sororal (com sor) – *a sissy indeed!*]

I no seré jo, llas, pas qui podré defensar la reputació de la dona en acabat. No hi pinti pas re. Només hi sóc de paravents pintat de pallasso trist, d’august amb, a la còfia, dues banyetes enfarinades i petitetes com el seu pipinet. De paravent... de paravent, doncs, que hom, poixeule, intransigent, esbotza amb una puntada o esquinça amb qualque irritada ganivetada. I llavors amb què faré “*mec-mec*”, amb què botzinejaré per a inspirar cap darrera rialleta trista de consol entre el públic plorós...? No pas amb el nas boterudot i vermell viu (no sóc cap albardà grotesc; en sóc un de malencònic i moderadament complagut en la tènue malastrugança d’ésser banyudet com un cuquet llefiscoset qui, en tot aquest devessall d’alienes secrecions disbauxades, s’hi rabeja dolçament), ni no pas aitampoc puc fer “*mec-mec*” amb la barça borruda dels collons (això és per als mascles genuïns, no pas per als maridets afemellats); i doncs? amb què, amb què doncs...? Amb un dels mugronets que em fa de banya faré, tímidament, crec, “*mec*”; amb l’altra mà (amb dos ditets) premeré així mateix l’altre perquè també me n’ixi una goteta de llet farinosa i perquè avïi l’altre “*mec*”... I au, au... au... “*mec-mec*”... tothom amb un somriure tort, tothom desfilant cap a les eixides, tothom si fa no fa moderadament content.

Ça com lla, llas, el truc no ens va sortir gens bé. La dona em diu: “Tractaré de trobar a la ràdio o a la televisió algun indret on hi hagi força xerrameca... ho ficaré ben alt... i me n’aniré a dormir amb taps a les orelles. Tu, mentrestant, te’n vas fora... amb un barret de ruc, un cucurull de pallasso, i a la boca un espanta-sogres, i si veus tanmateix que un dels dos amants meus s’atansa, pretens que tornes d’anar a pixar fora o el que sigui, i el distreus a cop d’espanta-sogres... Distreu-lo, desvia’l, atraça’l amb les teues pantomimes de capdecony cap al mal camí... Sobretot no el lleixis entrar, no fos cas...”

Era doncs fora, pobret de mi, esperant-hi totes les hores de la nit i, cap a les quatre de la matinada, veig arribar en Giorgio per l’altre costat... Li surti davant, fent-me el trompeta, espantant-li la sogra, i em fot un cop de puny i em lleixa espaterrat esterrossat. En aquell moment veig sortir en Jean-Louis de la cambra de la dona! *What!* ***What!*** *Fotrem goig!* Ara ve en Jean-Louis cap a mi i em fot una puntada als collons. Sóc rebregant-me per terra i veig en Giorgio entrar a la cambra de la dona!

I ara què faré, a part d’escopinar i pixar sang...? Esperar, com sempre. Esperar a veure com tot s’acaba. Me’n recordava del conte del calàpet qui molt saltava fins que hom no el va trepitjar o se’l va (hom) de viu en viu cruspir. “*S’acaba ací del calàpet la dansa*” deia la curta història. Per això potser no he saltat mai gens. I menys

taulells, car qui sap.

A les darreries de la matinada, vull dir, ja s'hi veia i tot, eren les set o així, em vaig arrossegar fins a la cambra de la dona. Lleugerament vaig entreobrir la porta... Ella i en Giorgio encar eren al llit. Clapaven com angelets. Pobrissons, potser perdrien la tanda, potser malmetien aquell horari tan important que devien tenir, negociants d'upa tots plegats... Vaig aviar un quiquiriquic de pallasso i em vaig amagar cuita-corrents corredor avall cap a un dels excusats on adés hi havia anat rajant sang, ara per sort mig estroncada, uf.

Per la porta de la comuna mig ajustada vaig veure en Giorgio eixir. Vaig anar cap a la dona. *encar l'havien ataconada pitjor que no a manguis!* Cascú, ple de raó, l'havia castigada amb un tacó de déu-n'hi-do, i llavors se l'havien cardada pregonament i per cada trau. Car (ara m'ho deia), es veu que els dos valents s'ho havien maliciat (devia ésser allò, la relliscada d'haver dit televisió lituana i nepalesa), s'havien jugat a la palla curta qui es cardava la mala druda infidel primer, i qui ataconava el tit si em fotia pel mig, amb la meua fastigosa careta soferta de tronc de nadal qui somriu sense poder'n gaire pas, és clar, després dels cops rebuts i encar haver d'anar cagant tota mena de dons i serveis, ei, i aquest propòsit llur doncs l'havien dut perfectament a terme... i sense suar gens – tret que haguessin suat cardant-se'm la dona (probablement).

Tant se val, el notari i la gent del carrer i a l'oficina en acabat ens esguardaven dubitativament. No crec que cap es cregués que ens havíem barallat. Tothom hauria comprès que en aquell cas el marcat només hauria estat eu. Doncs... potser tornàvem d'un accident...? Potser hom ens havia atacat en un atzucac maleït...? Ara, això rai, sempre m'ha plagut qui-sap-lo anar marcat: és aleshores que he tret pit, que me l'he gratat com si hi duc cabres, que m'he sentit heroic... Ep, i aquell dia (qui bon record, vós!) pus.

~~~~~
~~~~~